

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

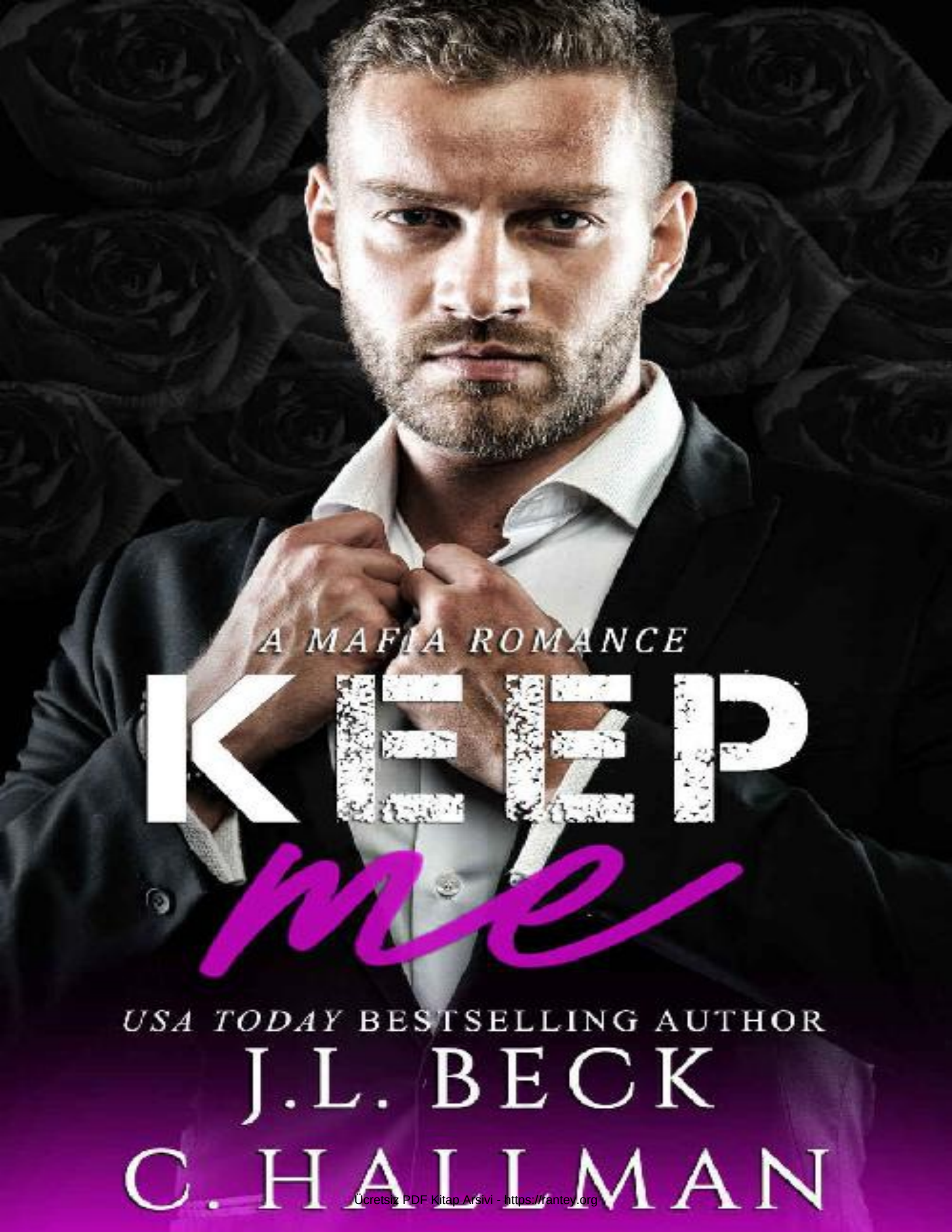
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A MAFIA ROMANCE

KEEP

me

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.L. BECK

C. HALLMAN

Çeviri Kitaplar

Telegram

Önsöz

Xander

Silah terli ellerimde ağırdı. Babamı öldürmekten korkmuyordum. Eminim ben öldürmeye karar vermeden çok önce bunun olacağını biliyordum ama o gece bu geceydi. Damon'a ve bana bir daha asla zarar vermeyecekti ve bundan emin olacaktım.

Loş koridorda yürüdüm ve sonra merdivenlerden avluya doğru indim.

"Her zaman senin bu ailenin en zayıf halkası olduğunu düşünmüşümdür. Görünüşe göre dayaklar sana hiçbir şey yapmamış. Yine de zayıflık gösterdin... ve zayıflık bizim ailemizde kabul edilemez." Damon'la aşağılarcasına konuşan babamın sesi evin içinde yankılanıyor.

Öfke içimde kabarıyor, dışarıya doğru patlamanın eşiğinde. Köşeyi döndüğümde gece gökyüzünden dökülen ay ışığında bir silahın parıltısını görüyorum.

"Sen bir bok parçasısın. Asla bir şey olamayacak bir canavarsın," diye tükürdü Damon. "Ve bir gün yaşlanıp saçların ağardığında, bana ve Xander'a davrandığın gibi davranacağım sana."

Babamın yüzünü göremiyorum ama dudaklarında zalim bir gülümseme olduğundan eminim. Korktuğum anın bu olup olmadığını merak ediyorum. Bir süredir bunun olacağını biliyordum ama babamın silahı kaldırıp Damon'a doğrulttuğunu görene kadar bunun o an olduğundan emin değildim.

Vücudumda babamı öldürmekten korkan tek bir kemik bile yok. Ne de olsa benim için, bizim için planladığı şey buydu, değil mi? Bekliyorum, izliyorum, bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için.

"Çürüyen bedeninde kurtların ve böceklerin gezinmesine izin vermekten başka bir bok yapamayacaksın." Babam emniyeti açtı ve silahı doğrulttu.

Damon'ın neden hâlâ orada durduğunu gerçekten anlamıyorum ama duruyor, gözleri babamınkilerden hiç ayrılmıyor.

"Dalga geçme, sadece yap şunu," diye homurdanıyor Damon, içinden karanlık yankılanıyor. Sözler söylenir söylenmez, her şey yavaşlıyor gibi görünüyor.

Damon ve babamızın neden kavga ettiklerini ya da bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama silahının tetiğini çektiğini gördüğümde onu bitirmem gerektiğini anladım. Yıllarca bize zarar verdi, sevdiklerimizi istismar etti ve öldürdü.

O gerçek bir canavardı ve ben onun kafasına bir kurşun sıkmaya hazırdım.

Silahımı kaldırarak, babamızın Damon'ı omzundan vurmasını dehşet içinde izledim. Belki niyeti buydu, belki de değildi. Gerçekten bilmiyorum. Gerçekten umursamadım ya da durup sormadım. Aslında, umursamayı geçmiştim. Ölmeyi hak etmişti.

Emniyeti kapattığımda gözlerim Damon'ınkilerle buluştu ve bir anlığına beni gördü. Gerçek beni, hayatı daha kolay olsun diye yıllarını dayak yiyerek geçirmiş olan adamı. Bu dünyanın zehri yavaş yavaş damarlarıma sızıyordu ama Damon'ı lekelemesine gerek yoktu.

Başka bir şey düşünmeden tetiği çektim ve kurşunun doğrudan babamın göğsüne saplanmasını izledim. Dizleri sert zemine çarparak düşmeye başladığında, Damon'a doğru yürüdüm ve onu kolundan tuttum. Doğruca babamın gözlerinin içine baktım, hayatım boyunca bana ölüm ve acıdan başka bir şey vaat etmemiş olan o karanlık kürelere.

"Görünüşe göre solucanlar ve böcekler yakında senin içinde gezinecek." Sonra onu tekrar vurdum, tam karnından. Göğsüne sıkıttığım kurşun onu öldürmezse, büyük ihtimalle kan kaybından ölecekti. Ağzı açıldı ve gözlerinde boş bir bakış belirdi.

O gün, olduğum adama, yani beni yarattığı ve şekillendirdiği karanlık canavara tamamen yatırım yaptığım gündü diyebiliriz.

Rossi İmparatorluğu'nu devraldığım gün.

Birinci Bölüm

Ella

Oturup kalkmaya çalışırken ve boşluğa bakarken zihnimde milyonlarca senaryo dönüp duruyor. Her birinin sonu aynı, ben ölmüşüm.

Boş bir odada bağlı bir şekilde vücuduma bakıyorum. Krem beyazı tenimin küçük parçalarını örten açık iç çamaşırını gördüğümde korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

Bunları bana kim giydirdi?

Asla böyle bir şey giymeşdim... asla.

Gözlerimin hemen arkasında sanki otobüs çarpmış gibi bir darbe var. Çarpmış olabilirim. Buraya nasıl geldiğimi, hatta nerede olduğumu bile pek hatırlamıyorum.

Bir ay önce kaybolduğundan beri hayattaki tek amacım olan kız kardeşimi arıyordum. Geride kalan tek ailem o ve onu bulmak için zorlayıcı bir ihtiyacım var.

Uzun zamandır tek düşünebildiğim şey buydu... onu bulmak, iyi olduğundan emin olmak, ama şimdi kendimi tehlikeli, korkutucu bir şeyin içine soktum.

Etrafım ürkütücü derecede sessiz, sanki yatak odasında başka kimse yokmuş gibi, hatta belki de tüm ev? Sessizlik içinde yalnız kalmak beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiriyor bilmiyorum.

Şimdi sadece bir bekleme oyunu var... ve ben nefesimi tutarak bunu yapanın ortaya çıkmasını bekliyorum.

Bağları tekrar çekiştirirken düşüncelerim bulanıklaşıyor, sadece bir kez olsun kurtulabilmek için dua ediyorum. Tek yaptıkları zaten çiğ olan derimi daha da deşmek olunca acı içinde haykırıyorum. Kaslarımı esnetmeye çalışsam bile vücudum ağrıyor.

Buradan asla çıkamayacağım.

Kız kardeşimi asla bulamayacağım.

Gözyaşlarım gözlerimden kolaylıkla süzülüyor, yanaklarımdan aşağı kayıyor. Her damla soğuk bir şekilde tenime düşüyor. Uzun bir süre soğuk zeminde öylece uzanıyorum, nefes alıp vermem ve burnumu çekmem dışında hiçbir ses çıkmıyor.

Ta ki başka bir ses sessizliği bozana kadar. Kapının dışından yaklaşan ayak sesleri beni alarma geçiriyor. Bakışlarım ahşap kapıya yöneldi. Bekliyorum. İzliyorum. Ayak sesleri ilk başta zayıf ama kesinlikle yaklaşıyor... doğrudan bana doğru geliyor.

Tam kapının önünde durdular. Kulaklarım dikleşiyor ve vücudum hafifçe titriyor. Acaba kapının diğer tarafında kim olacak? Bir yanım beni kurtarmaya gelen biri olmasını diliyor ama olmadığını biliyorum.

Kapı kolu dönüyor ve kapı yüksek bir gıcırtyla açılıyor. Geleceğini bildiğim halde bu ses beni ürküttü.

Kapıda iri bir adam belirir. Uzun boylu, geniş omuzlu. Bakışlarım yerden kalkıp ona yöneliyor ve kanım donuyor. Bu adamı daha önce hiç görmemiş ya da onunla tanışmamış olsam da, bana zarar vermek, hatta belki de beni öldürmek için burada olduğunu biliyorum.

Gözleri koyu, siyahtan da koyu ve içlerinde hiç sempati yok, sadece karanlık var. İnce dudaklarında şeytani bir sırıtış... Bu adam insan kılığına girmiş bir şeytan ve uğursuz gülümsemesi bana yaptığı her şeyden zevk alacağını söylüyor.

İzinim olmadan yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Ona ne kadar korktuğumu göstermek istemiyorum. Zayıf olmak istemiyorum, bu canavar için değil.

"Oh, tatlı Ella, henüz ağlama, bunun için çok erken. Daha başlamadık bile." Bana doğru bir adım atıyor ve ben ondan kaçmayı çok isteyerek geri çekiliyorum. Geriye doğru kaçmaya çalıştığımı görünce gülümsemesi genişliyor.

"Taşaklarım içine girdiğinde ve sen durmam için yalvardığında gözyaşlarını yüzünden yalarken daha çok keyif alacağım."

Hayatım için yalvarmaya hazırdım, bu beni zayıf düşürse bile. Bunu yapacaktım ama şimdi bu canavarı görüp duyduğuma göre, eğer yaparsam bundan daha çok zevk alacağından eminim. Gözlerinin içine baktığımda, benim için umut olmadığını biliyorum. Kimse beni bu şeytani adamdan kurtaramaz.

Ona istediği tatmini vermeyeceğim. Yalvarmayacağım. Yalvarmayacağım. Buraya kız kardeşimi aramaya geldim ve tüm bunlar bittiğinde onu bulmaya niyetliyim.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Siktir git," diye çıkmayı başarıyorum.

Sözlerim karşısında gözleri parlıyor. "Oh, alingan biri. Seni kırarken çok eğleneceğim. İçte ve dışta. Vücudundaki her deliği alacağım, aletim sana sahip çıkacak. İşim bittiğinde, seni kullanmaları için adamlarıma vereceğim."

Bana yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak tekrar kaçmaya çalışıyorum. Ellerim bağlıyken sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama faydası yok. Ayak bileklerim ve ellerim birbirine bağlıyken ondan kaçmam mümkün değil.

"Sonunda ölümü dileyeceksin... çünkü benden merhamet görmenin tek yolu bu."

Saçlarımı avuçluyor, beni ayağa kaldırırken parmakları acı içinde saç tellerime batıyor, beni ayağa kalkmaya zorluyor ama işe yaramıyor. Vücudumdaki her kas gergin, kasılmış durumda. Tutuşunun acısı kafa derimi karıncalandırırken, yutmaya çalışsam da dudaklarımdan yüksek sesli bir çığlık kaçıyor.

Başka bir şey söylemeden beni yatağa sürüklüyor ve yatağa fırlatarak şilteye çarpmamı sağlıyor. Diğer tarafa doğru yuvarlanmaya çalışırken vücudum titriyor ama nafile. Kollarımı çoktan sıkıca kavramış ve ben daha hareket etmeye fırsat bulamadan onları yukarı doğru çekiyor.

Bir şeyin yerine kilitlendiğini duyuyorum ve ne olduğunu anlamadan önce, bağlı ellerim başlığa ve bağlı ayak bileklerim ayaklığa bağlanıyor. Hareketsiz kaldım. Bu şeytani, kötü adamın merhametine kalmıştım.

"Mm, şu haline bak..." Parmağını bileğimden başlayarak bacağımda gezdiriyor. Yavaşça sürüklüyor, o kadar yavaş ki beni korkutuyor. Bir sonraki hamlesini tahmin edemiyorum.

Üst baldırıma ulaştığında elini bacağımın iç kısmına doğru yaklaştırıyor. Zar zor örttüğü amıma ulaştığında boğazımda safra yükseliyor. Çenemi sıkıyorum ve yüzümü ondan çeviriyorum. Kafamın derinliklerine gömülüp bana dokunan canavar dışında her şeyi düşünmeye çalışıyorum.

Yine de dokunuşunu hissediyorum. İki parmağını kullanarak en hassas yerimin üzerinde daireler çiziyor. Gözlerimden bir kez daha yaşlar fışkırıyor. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım. İlk seferimin bu aşağılık piç tarafından benden alınacağını bilmek düşüncesi ruhumun derinliklerine işliyor. Sonsuza dek lekeleneyeceğim, sonsuza dek kırılacağım.

"Tenin yumuşak... beklediğimden daha yumuşak."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum. Nefesi yüzüme çarpıyor. Duman ve viski kokuyor ve ben sadece

Bundan kaç... ondan kaç.

Hava ciğerlerime doluyor ama bırakmayı reddediyorum. Onun kokusunu almak istemiyorum. Parmaklarını tenimde hissetmek istemiyorum ama yine de hayatımın geri kalanında bu kabus gibi anı asla unutmayacağımı biliyorum.

"Gözlerini aç," diye emrediyor. "İçlerindeki korkuyu görmek istiyorum."

Başımı sallıyorum. Benden istediği her şeyi alabilir. Bedenimi istediği gibi kullanabilir ama bana hiçbir şey yaptıramaz. Hiçbir şey yaptıramaz.

"Aç şu lanet gözlerini, seni küçük orospu." Tükürüğün yüzüme yapıştığını hissedebiliyorum ama yine de gözlerimi kapalı tutuyorum. Acı yanağımda patlıyor, çenemden yukarı doğru yayılıyor. Bu benim cezam, hepsi kız kardeşimi aradığım için... tek ailemi bulmak istediğim için.

"Seni kanayana kadar becereceğim," diye homurdanıyor. Parmakları klitorisimden çekiliyor ve kemerini çözerken çıkardığı sesi duyuyorum. "Çılgınlıklarının ve yalvarışlarının tadını çıkaracağım..." Gözlerim kapalıyken bile dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyorum.

"Kız kardeşim nerede?" Eğer bunu yapacaksa, bana zarar verecekse, en azından buraya ne için geldiğimi söyleyebilir. Bana umutsuzca aradığım cevapları verebilir.

"Eğer şanslıysa, seninle işim bittiğinde olacağın yerde ölmüş olur."

"Lütfen... Eğer bunu yapacaksan..." Kalbim ortadan ikiye ayrılıyor, ruhumun bir kısmı bu korkunç odaya sızıyor. "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Ona ne olacak?"

"Biliyor musun... haklısın. Bilmeniz gerekir. En prestijli müzayedelerden birinde en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılacak. Ben de senin tadına bakmak istemeseydim, senin de gideceğin bir yer."

Gözlerim yaşardı. Küçük kız kardeşim satılacak, tecavüze uğrayacak ve erkekler tarafından elden ele dolaştırılacak. Kırılacak ve benim onu kurtarma şansım asla olmayacak.

"Bu seni üzüyor mu, Ella?"

Gözlerimden akan yaşlara engel olamıyorum.

"Gözyaşlarını seni becerdiğim zamana sakla. Hayatta kalma umudun varsa onlara ihtiyacın olacak. Aslında, belki de şansın yaver gider ve senden hoşlanırım. Sanırım bu senin ne kadarını kaldırabileceğine bağlı."

Başımı sallıyorum, bu kâbustan kaçmayı çok istiyorum, belki beni gerçekten vurur diye umuyorum. Kesinlikle, ölüm bundan daha iyidir. Bana doğru uzanıp bacaklarımı daha geniş açarken dehşet dolu gülümsemesi

zihnimi yakıyor.

Açılan bir kapının sesi odayı dolduruyor ve boynumu sesin geldiği yöne doğru uzatıyorum. Burada beni kurtaracak biri mi var? Bu deli adamın bana zarar vermesini engellemek için mi?

"Patron, böldüğüm için özür dilerim ama saldırıya uğradık. Onlar içeri girmeden önce buradan çıkmak istiyorsak hemen gitmeliyiz," diyor kimliği belirsiz bir adam.

Gözlerimi kırıpıştırarak açtığımda, beni kaçıranın nefretle hırladığını görüyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor şeytani piç, geri çekilirken. "Biz

Bırak da buraya benim için kim geliyorsa seninle eğlensin o zaman." Kıkırdıyor ve kahkahası asit gibi üzerime yağıyor. Bağılara karşı dönüp duruyorum, umutsuzca kurtulmak istiyorum.

"Güle güle, Ella." Kıkırdıyor ve sonra çenemi sıkıca kavrayıp beni sertçe dudaklarımdan öpüyor. Tek yapmak istediğim kusmak.

Ayak sesleri geri çekiliyor, her biri gittikçe uzaklaşıyor. Beni burada bağlı ve çaresiz bırakıyor. Eğer daha iyisini bilmeseydim, yardım için çılglık atardım, ama bu noktada, sessiz kalmanın en iyi eylem olduğunu düşünüyorum.

Kaderimi beklerken vücudum rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyor.

O adamı korkutup kaçmasını sağlayacak kim geliyor olabilir?

Daha kötü biri mi? Daha da karanlık bir canavar mı? Bu düşünce beni çılgına çeviriyor. Uzaklaşmam, bu odadan çıkmam gerekiyor. Keskin acıyı ve bileklerimden aşağı süzölmeye başlayan kanı görmezden gelerek kelepçelerimi tekrar çekiyorum.

Özgür kalmalıyım. Kurtulmak zorundayım.

Aldığım her nefeste zorlanıyorum. Elimden geldiğince sert çekiyorum ama ipler kırırdamıyor. Bedenim askıda kalıyor, çaresiz ve alınmaya hazır. Bacaklarımı sıkıp kapatmaya çalışıyorum ama faydası yok, kaslarım zayıf, bedenim bitkin.

Gelen her kimse, istediğini almak için benimle uzun süre savaşmak zorunda kalmayacak. Uzaktan gelen silah sesleri ve koridorlardaki ağır ayak sesleri kulaklarımı dolduruyor. Birbirlerine bağırarak insanlar var. Sesleri duyabiliyorum ama odanın kapısı kapalı duruyor.

Belki beni bulamazlar. Belki kaçabilirim. Eğer gerçekten kurtulamazsam, belki zihnimin içinde kurtulmuş gibi yapabilirim.

Bağırışmalar ve silah sesleri kesiliyor ve beni ürkütücü bir sessizlik kaplıyor. Bir şey duymak için zorlanıyorum, bir ses, bir adım... herhangi bir şey. Uzun dakikalar geçiyor ve kimsenin gelmemesi için dua ediyorum.

Ve sonra, tıpkı daha önce olduğu gibi, ayak sesleri sessizliği bozuyor. Ağır dırlar ve bir amaçları vardır.

Hayır, o benim için geri geldi.

Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapsam da kontrolsüzce hıçkırıyorum. Bir yanım beni öldürmesi için ona yalvarmak istiyor. Zayıfım, bunu biliyorum, ama bundan kurtulsam bile, bu olaylardan sonra yaşamaya değer bir hayat yok.

Hıçkırıklar arasında, yaklaşan ayak seslerine seslerin eşlik ettiğini fark ediyorum. İki kişi geliyor. Ne konuştuklarını anlayamasam da o olmadığını biliyorum. İçimden küçük bir rahatlama nefesi kaçıyor ama kapı bir kez daha açılıp iki iri adamın bana doğru yaklaştırmaya başladığını gördüğümde içimde kalan tek şey panik oluyor. Panik ruhumu sarıyor ve canımı kurtarmak için bana tutunuyor.

İlk adam dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle bana doğru yürüdüğünde tüm vücudum geriliyor.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?"

İyiliğe dair bir zerre bulmaya çalışarak karanlık gözlerine bakıyorum. Tıpkı diğer adama benziyor, ama çok daha genç, çok daha yakışıklı, ama olabilecek en karanlık şekilde. Beni korkutuyor ama varlığı diğer adamınkiyle kıyaslanamaz bile. Bu karşılaştırmayı açıklayamam ve açıklamak da umurumda değil.

"Yardım edin bana. Lütfen, bana yardım edin," diye mırıldanıyorum. Sesim çatlıyor ve kelimeleri söylerken boğazım zonkluyor. Yalvarışım sadece gülümsemesini genişletiyor ve bu beni daha da korkutuyor. Gitmeme izin vermeyecek. Beni tıpkı diğer adam gibi kullanacak. Kollarımdan aşağı yayılan acıyı umursamadan bir kez daha bağlara karşı çırpınıyorum. Belki şanslıysam, ip derimi bileklerimi kesecek kadar derin kesecek.

Belki de kötü bir şey olmadan öleceğim. Meçhul adam bana uzanıyor ve bir anlığına beni çözeceğini, kurtaracağını sanıyorum. Onun yerine, parmağıyla yanağımdaki hain bir gözyaşını siliyor ve dudaklarına götürüyor. Dudaklarım titriyor ve gözlerimi tekrar kapatmayı çok istiyorum.

Gözleri bir anlığına kapanıyor ve sanki mutlu bir rüyanın içinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Tadın oldukça ilahi."

Hayır! Hayır! Diğer adamın yaptığıının aynısını yapacak. Canımı yakacak. Aynı eli tutup göğsüme götürdüğünde tüm vücudum titriyor, kocaman eli tam göğüslerimin arasında yayılıyor. Ne yaptığını görmek için aşağı bakıyorum, parmaklarının hareketini izliyorum.

Koyu renk gözleri yüzümde, bakışlarının sıcaklığını yanaklarımda hissedebiliyorum, iki parmağını göğüslerimin arasından göbeğime doğru sürüklüyor ve arkasında karıncalanan bir deri izi bırakıyor. Dokunuşuna verdiğim tepki karşısında şok oldum ve kafam karıştı.

Sıcak ve diğer adamınkinden daha az korkutucu. Düşüncelerim dönüyor. Deliriyor, aklımı tamamen kaybediyor olmalıyım, çünkü diğer adamdan tiksindiğim gibi ondan tiksiniyorum. Hâlâ inanamayacağım kadar korkuyorum ve vücudum titriyor, ama içimden bir ses bu adamın kötünün iyisi olduğunu söylüyor. O bir canavar ama az önce tanık olduğum canavarla kıyaslanamaz bile. Parmakları tam tümseğime ulaştığında, koridordan gelen bir ses onun hareketlerini durduruyor.

"Xander, buraya bunun için gelmedik." Diğer ses kızgınlıkla karışık.

Bu adamın varlığıyla o kadar meşguldüm ki iki adamın geldiğini unuttum.

"Yapmadık, ama babamız zaten gittiğine göre, en azından biraz eğlenemez miyiz sence? Ne dersin küçük kardeşim? Eski bir anıyı yeniden canlandıralım mı?"

Baba mı? Şimdi benzerlik mantıklı geliyor. Daha önce neden göremedim bilmiyorum. Şimdi çok açık. Koyu renk saçlar ve gözler. Keskin çene ve çarpıcı yüksek elmacık kemikleri. Diğer adamın yüzüne bakmamak için elimden geleni yaptım, ama benzerlik şimdi görmemek için çok belirgin.

"Bunun için vaktimiz yok," diye tersliyor diğer adam. "Hadi burayı yerle bir edelim. En azından geri dönecek bir şeyi kalmaz, tabii dönerse."

"Hayır. Lütfen, beni burada bırakma. Ben... Ben hiçbir şey yapmadım..." Sesim bir volkan gibi patlıyor, kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. Bana dokunan adam merakla bana bakıyor, sanki açmak için sabırsızlandığı bir hediyeymişim gibi.

"O haklı kardeşim, onu burada öylece bırakamayız." Adamın dudaklarında zevk dolu bir gülümseme beliriyor. Gözlerimi kırıştıyorum, başka bir şey söylemesini beklerken içimdeki korku kontrolden çıkıyor. "Belki onu da yanımızda götürebiliriz. İşkenceyle gerçeği öğrenmesini sağlayabiliriz. Mükemmel bir yöntem biliyorum." Tam o anda elini hareket ettiriyor, parmakları sertçe tümseğime bastırıyor. Nefesim kesiliyor ve acı içinde haykırıyorum, bağlara karşı savaşıyorum. Sıcak kanın kollarımdan aşağı kaydığını hissediyorum, tenimin üzerindeki sıcaklığı garip bir şekilde yatıştırıcı.

"Xander..." Diğer adamın ayak sesleri odayı dolduruyor. Ses tonu sabırsız ve acaba onu ikna edebilir miyim diye düşünüyorum. Onun yerine beni serbest bıraksa.

"Lütfen..." Yalvarıyorum ve daha çok gözyaşı döküyorum. Diğer adam o r t a y a çıkıyor. Gözleri benim üzerimde ama bakışları dalgalanıyor, suçluluk duygusu yüz hatlarını kaplıyor. "Tam onun tipi. Tatlı. Sarışın, iri mavi gözlü." Xander adındaki adam kıs kıs gülüyor. "Bahse girerim bunu bir süre saklamıştır. Bir şeyler biliyor olmalı. Onu kırabilirim, ikiye bölebilirim, vücudunu parçalara ayırıp onu."

Sözleri karnımın derinliklerine korku salıyor, farklı türde bir korku.... Her şeyi tüketen bir korku. Bu adam sadece beni kırmayı, bana tecavüz etmeyi planlamıyor; beni öldürmeyi ve bedenimi intikam için kullanmayı planlıyor.

"Ben... Ben onu tanımıyorum..." Başımı sallayarak anlamalarını sağlamaya çalışıyorum. "I..." Bileklerimdeki acı beni tüketiyor ve kollarımın ağırlaştığını hissediyorum.

"Xander, kararını vermen gerek. Onu bizimle getir, umurumda değil ama burayı ve içindeki tüm cesetleri yakıp kül edeceğim," diyor diğer adam ama sesi çok uzaklardan geliyor. Neler olduğunu gerçekten açıklayamıyorum... Nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyorum ve görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

Hayır, bu şekilde ölemem. Ölemem. Ölmeyeceğim.

Yatağa doğru çırpınıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum, acı bile. Neden hiçbir şey hissetmiyorum?

Karanlık etrafımı sarıyor ve o anda bayılmak üzere olduğumu anlıyorum. İki adam üzerimde beliriyor. Xander adındaki adamın elleri hala vücudumda; elleri sıcak ve içine, getirdiği sıcaklığa gömülmek istiyorum.

Gözlerim kapanırken, acı o an için hala yok. Her şey tamamen kararmadan önceki son düşüncem, bir daha uyanıp uyanmayacağımı merak etmek oluyor.

Ve eğer yaparsam, kader benim için ne saklıyor?

İkinci Bölüm

Xander

Botumdan bıçağı çıkarıp bileklerini ve ayak bileklerini bir arada tutan ipi kesiyorum. Tanrıya şükür kendinden geçmişti ve çırpınışlarıyla uğraşmak zorunda kalmadım. Uyanık olsaydı onun için daha kötü olurdu. Sabrım babamın fahişeleriyle uğraşmak için çok zayıf.

Bakışlarım onun neredeyse çıplak vücudunu tarıyor. Zihnim şimdiden ona yapacağım harika şeylerle dolu. Babam onu hurdalardan başka bir şey giydirmemiş, fahişelerinin bir başka özelliği. Kız kesinlikle ona ait. Çok yazık. Onu becermekten zevk alırdım, ama onunla birlikte olduğunu bildiğim için yapamayacağım.

Yine de güzelliğini inkar edemem. Çilek sarısı saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçevesiyor ve pembe dolgun dudakları öpülesi. Dudaklarının arasında sikimi zorlarken bana baktığını hayal ettiğim büyük mavi geyik gözleri var.

Bir erkeğin sevişirken isteyebileceği her şeye sahip, ama yine de babamın sahip olduğunu bilerek ona dokunmayacağım. Bu düşünceleri bir kenara itiyorum çünkü onu bunun için almıyorum, kollarımı vücudunun altına kaydırıyorum ve onu göğsüme kaldırıyorum. Neredeyse hiç ağırlığı yok ve onu kolaylıkla taşıyabiliyorum. Nedense bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor.

Biraz yemek yemeli, kemiklerine et falan koymalı.

Bana başını sallayan Damon'ın yanından geçip kapıdan çıkıyorum. Hayal kırıklığına uğramış, gitmesine izin vermek yerine onu getirme kararına kızmış. İyi ki onun ya da bir başkasının onayına ihtiyacım yok. Rossi İmparatorluğu'nun lideri olmamın bir sebebi var, ama o değil.

Zor işleri, kimsenin yapmak istemediği işleri yapıyorum çünkü kimsenin konuşmak istemediği sınırları aşıyor.

Kadınları öldürdüm. Kadınları dövdüm. Bununla gurur duyuyorum mu? Tabii ki hayır. Ama yapmam gerekeni yapıyorum. Ailem ve bir lider olarak kabiliyetim yaptığım seçimlerle belirlenir. Eğer ben bir şeyi yapamıyorsa, adamlarımın da yapmasını bekleyemem.

"Bundan hoşlanmadım Xander. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorsun. Onun rastgele fahişelerinden biri olmaktan oldukça korkmuş görünüyordu," diye saçmalıyor Damon, evi benzinle ıslatırken.

"Ne düşündüğün umurumda değil Damon. Onu alıyorum. Evi yakarsan bu iş biter. Belki bir dahaki sefere onu gerçekten yakalarsınız," diye çıkıştım, onun saçma sapan ahlak kurallarıyla uğraşamayacak kadar sinirlenmişim.

Adımlarımı hızlandırıp koridorda Damon'dan uzaklaşıyorum. Eğer kardeşimin fikrini almak isteseydim, bunu sorardım. Gözlerim buradaki eşyaların üzerinde geziniyor. Değerli eşyalarla dolu lanet bir malikane.

Bu beni daha çok kızdırıyor. Hiçbir ipucu bırakmadı, ne bir belge, ne de bir iz. Burada olduğunu bilmemizin tek nedeni, işkenceyle bilgi aldığımız, artık ölmüş olan bir gardiyandı. Uzun zamandır aile dostumuzdu ve babamın cesedini ortadan kaldırmaktan sorumluydu ama bunu yapmadığı çok açık, çünkü o piç kurusu hâlâ hayatta.

Yüze çıkmakla tehdit eden öfkemle, kollarımdaki küçük bedeni sıkıca kavıyorum ve dudaklarından hafif bir inilti çıkarıyorum. Güzel yüzüne bakıyorum, artık baygın olduğu için çok huzurlu görünüyor. Uzun kehribar rengi kirpikleri yanağına doğru dalgalanıyor. Sağ gözünün altında hafif bir morluk var, derisi tokat yemiş gibi siyah ve mavi. Bunda beni de kızdıran bir şey var ve nedenini bilmiyorum. Sayısız kadına elimi sürdüm, hem de bundan çok daha kötü şekillerde, ama yine de bu kadının yüzündeki hafif morluk bende garip duygular uyandırıyor.

Ön kapıdan çıkıyorum, merdivenlerden iniyorum ve araba yoluna giriyorum. Attığım her adımda isimsiz kadın kollarımda zıplıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum. Başını omzuma yaslıyor, sanki rahatlamak, korunmak için bana yaslanıyormuş gibi. Bu içimde garip bir his uyandırıyor. Şaşırtıcı bir şekilde öfkemi bastıran bir duygu... Hoşuma gitmiyor ama yine de rahatsız edici bir duygu da değil.

İki adamımın beklediği cipe doğru yürüyorum. Kollarımdaki kıza bakıyorlar ve sonra bana dönüyorlar. Soru sormamaları gerektiğini biliyorlar. Arka kapıyı açmalarını işaret ediyorum ve

Bunu yaptıklarında, onu hâlâ kollarımda tutarak arka koltuğa geçiyorum. Muhtemelen şimdi onu bırakabilir, deri koltuklara yatırabilirdim ama kollarımda hissetmek hoşuma gidiyor.

Bu düşünceyle irkilerek parmaklarımı teninde gezdiriyorum ve sıcaklığı hissediyorum. Bunu yaparken onun acı içinde inlediğini hayal ediyorum ve bu düşünce sikimi sertleştiriyor.

"Nereye?" diye soruyor şoför ön koltuktan, düşüncelerimi bölerek.

"Ev."

Cevap verdiğimde tereddüt etmiyor ve sanki bir ölüm çılgınlığı yerine kısa bir ziyaret için gelmişiz gibi araziden ayrılıyoruz. Malikâneye giden yolun büyük bir kısmını ona bakarak geçirdim. Yüz hatlarını inceleyerek... gülümsediğinde neye benzediğini merak ederek.

Ne saçma bir düşünce. *Gülümsemek*. Benim yanımda kimse bunu yapmaz. Kendimi ona işkence ederken, kemiklerini kırarken, derisini yüzerken hayal etmeye çalışıyorum. Hayatımda ilk kez bu düşünce beni tiksindiriyor ama başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

Her şeyden önce ailemi, oğlumu korumam gerekiyor. Onun bilebileceği şeyler, sırlar, önemli olan tek şey onlar. Babamı bulmak ve onu öldürmek, burada önemli olan bu ve eğer ona işkence etmek bana bu cevapları veriyorsa, yapacağım şey bu.

Araba durdu ve ben tam şoföre neden durduğumuzu soracaktım ki kafamı kaldırdım ve çoktan eve geldiğimizi fark ettim. *Ne oluyor lan!* Aptal gibi ona bakarken kaybolmuş olmalıyım. Kendi aptallığıma başımı sallıyorum. Bu saçmalığa bir son vermeliyim ve bunu şimdi yapmalıyım. Hayatımda duygulara yer yok.

Oğlum. Ailem, önemli olan tek şey onlar.

Babamın muhtemelen sikini yarım düzine kez daldırdığı bir kadın değil. O hiçbir şey değil, hiç kimse ve onu ne kadar çabuk bu şekilde görürsem, her şey o kadar kolay olacak. Bedeni hâlâ kollarımdayken arabadan iniyorum ve ön kapıya doğru yürüyorum. Korumalardan biri zaten kapıyı benim için açık tutuyordu, ben de içeri girdim. Yatak odalarına çıkan merdivenlere yöneldiğimde kendimi durduruyorum. Ayaklarım olduğu yerde durdu.

Ne yapıyorum ben?

Onu buraya getiremem. Onu oğlumun yanında tutamam. Ona evimde misafirmiş gibi davranamam. Bu lanet şeylerin hiçbirini yapamam çünkü o lanet olası bir düşman. Parmaklarımı onun hassas etine doğru kıvırdım.

Çenemi saktım ve topuklarımın üzerinde dönerek merdivenlerden aşağıya ve bodruma doğru yürüdüm.

Onu oğlum doğduğundan beri kullanılmayan hücrelerden birine götürüyorum. Burası soğuk ve nemli ve onu burada bırakmak doğru gelmiyor. Midemin derinliklerinde bunun yanlış olduğunu hissediyorum. Ama bu sadece ona olan tutkumdan kaynaklanıyor, ya da en azından kendime böyle söylüyorum. Küçük bedenini karyolaya yatırıyorum. Bunu yaptığımda, küçük ellerinden birinin gömleğimi yumrukladığını fark ediyorum, sanki bana tutunmaya çalışıyormuş gibi.

Parmaklarını çekiyorum ve uyuyan yüzünün kaşlarının atılmasını izliyorum. Uyanıkken bu kadar korkarken şimdi sanki kurtarıcısıymışım gibi bana sarılması çok tuhaf. Bu düşünceye neredeyse güleceğim. İstediyimi elde etmek için yapabileceğim ve yapacağım şeyler hakkında hiçbir fikri yok.

Dik duruyorum ve zar zor giyinmiş bedeninin üşümüş gibi kendi içine kıvrılmasını izliyorum. Burada hiç battaniye yok. Konu bir tutsağı tutmak olduğunda rahatlık hiçbir zaman aklıma gelmemiştir ve onun için de başka türlü olmaması gerektiğini biliyorum, ama yle.

Kısa bir süre onu yatak odamda bağlamayı düşünüyorum ama el ve ayak bilekleri zaten o kadar kanlı ki, bu sadece daha fazla hasara neden olacak. Onu burada bırakmalıyım; yapılacak en doğru şey bu.

O bir düşman... bir düşman, babamın fahişesi. Ayeti kafamın içinde defalarca tekrarlayarak ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum ve beni odadan çıkartıyor. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum. Yapmam gerekeni yapmak zorundayım.

Oğlumu, onun geleceğini ve güvenliğini düşünmeliyim, sadece bacaklarının arasındaki delik için işe yarayan bir kadını değil. Hayatımda bir kadına yer yok. Ne de olsa sonuncusu kendi aptallığı yüzünden öldü. Bana kendinden başka kimseye gvenemeyeceğini kanıtladı. Yine de bu lanet kadına bakıyorum ve göğsümde bir gümbürtü hissediyorum. Kalbim onun yüzünden sert ve hızlı atıyor ve nedenini anlamıyorum. Elimi demir parmaklıklardan birinin etrafına sarıyorum. Aynı elimi onun narin boğazına doladım.

Onu öldürecek kadar sert mi sıkacaktım? Yoksa sınırları test edip, bana itaatsizlik ederse ne olacağını mı gsterecektim?

Tüm bu olanlarda masum olsa bile fark etmez. Eğer bana bilmek istediklerimi söylemezse, o da herkes gibi bunu kanıyla ödeyecek.

Üçüncü Bölüm

Ella

Gözlerimin üzerinde sanki filler oturuyormuş gibi hissediyorum. İnanılmaz derecede ağırlar ve onları açmak için mümkün olan tüm gücümü kullanıyorum. Bunu yapar yapmaz, kabustan başka bir şey olmadığını düşündüğüm şeyin aslında benim gerçekliğim olduğunu hatırlıyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Kısmen korkudan, kısmen de gerçekten donduğum için.

Etrafımı tanımam bir anımı alıyor. Bir karyolada, bir tür hücrede yatıyorum ama en korkutucu kısmı bu değil. Kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan şey, karyolamın yanında duran ve tepemde dikilen adam.

"Günaydın, küçük fare." Sesi derin; karanlık gözleri beni yerimde tutuyor.

Yanımdaki çok küçük karyolaya oturuyor ve bir an için ağırlığının altımızdaki şeyi kıracağını düşünüyorum. İri bir adam, kasları dalgalanıyor, benden en az bir karış daha uzun.

Bacağı kaburgalarımaya geliyor ve ondan uzaklaşmak istiyorum ama vücut ısısı reddedemeyeceğim kadar değerli. Uzaklaşmak yerine yaklaşıyorum.

"Neden buradayım?" Sesim kısık ve zayıf, boğazıma ve ağzıma pamuk tıkanmış gibi hissediyorum. Gerçekten bir bardak su içebilirim ama bu adamdan bir şey isteyecek kadar aptal değilim.

"Soru sorma hakkın yok. Benim var ve her birine cevap vereceksin yoksa yapmamı istemediğin bazı şeyleri yapmak zorunda kalacağım." Uyarı açık. Eğer ona istediği cevapları vermezsem, bunlar her ne olursa olsun, bana zarar verecektir.

Bir yanıt bulmaya çalışıyorum. Onun için ne tür bir bilgiye sahip olduğumu düşündüğünü bilmiyorum, çünkü hiçbir şey bilmiyorum.

"Babam şimdi nerede?" Yüz hatlarında hiç duygu yok... aslında bir insandan çok bir heykele benziyor.

"Bilmiyorum. Sen gelene kadar baban olduğunu bile bilmiyordum. Adını bile bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun. Sen onun fahişelerinden birisin; bir şeyler biliyor olmalısın. Bu şekilde giyinmişken söylediğin tek bir kelimeye bile inanmamı bekleyemezsin."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Yalan söylemiyorum ve ben bir fahişe değilim." Bu sözler üzerine yanaklarım hafifçe ısınıyor. Böyle bir şeyi asla isteyerek giymeşdim. Daha önce hiç bir erkekle yatmadım bile.

"Gerçekten mi?" Sesi acı ve gözleri şiddet dolu. Saçlarımdan yakalamadan önce ona cevap verme şansım bile olmuyor, kocaman eli ve kalın parmakları kafa derimi acıyla kazıyor.

"Lütfen, Xander..." İsmi dudaklarımdan dökülüyor ve söyler söylemez bir hata yaptığımı anlıyorum.

Beni yüzüne doğru çekiyor, bir karanlık yüzeye çıkıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Eli saçlarımdayken ondan kaçamıyorum. İnliyorum, acı kafa derime yayılıyor.

"Beni insanlaştırmaya çalışma. Seni gözümü bile kırpmadan öldürürüm." Diğer eli ortaya çıkıyor, parmakları boğazıma dolanırken esniyor.

Panik sistemimi dolduruyor ve içgüdüsel olarak karşılık vermeye başlıyorum. Kollarımla ona vuruyorum ve tırnaklarım derisine batarak onu çiziyor ama saldırım ona hiçbir şey yapmıyor. Zayıf girişimlerime sadece gülüyor ve boğazımdaki kavramasını sıkılaştırıyor. Beni kendine iyice yaklaştırıyor, böylece yüzü benimkinin hemen yanında oluyor. Onun kokusunu alabiliyorum, baharat ve tehlike; burnumu gıdıklıyor.

"Sana bir şans daha vereceğim. Seni gerçekten incitmeye başlamadan önce ve bu bir girişim değil. Seni inciteceğim."

Boğazımı bırakıyor ve ben bir bez bebek gibi karyolaya yığılıyorum, nefes nefese kalıyorum. Ciğerlerim yeterince hızlı hava ile dolmuyor.

"Bana ne bildiğini ve babamın nerede olduğunu söyle." Sesi kırılmış ve öfkeli. Bana karşı sabrının tükenmekte olduğunu biliyorum ama bana inanması için ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

"Bilmiyorum." Dürüstlüğümlü görebileceğini umarak kelimelerime tüm duygularımı katıyorum. "Bugüne kadar babanı hiç görmedim. Adını bile bilmiyorum. Bırakın nerede olduğunu ya da nerede olacağını. I

onu tanımıyorum. Yemin ederim." Kendimi bir jürinin önünde, onları masumiyetime ikna etmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum... Xander hem yargıç hem de cellat.

Xander'ın karanlık bakışlarında hayal kırıklığı titreşiyor. "Babamın sana daha önce sahip olması gerçekten utanç verici. Seni çiğ çiğ sikmeyi çok isterdim. İçindeki meydan okumayı söküp atardım."

Öfke beni ele geçiriyor ve ani bir cesaret kırıntısı buluyorum. "Son kez söylüyorum, baban bana sahip olmadı... Kimse bana sahip olmadı." Son kısmı neden eklediğimi bilmiyorum ama dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

Xander sırttı. "Bana buraya daha önce kimsenin gelmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Eli aniden bacaklarımdan arasına giriyor ve beni sertçe kavlıyor. Nefes nefese kalıp uzaklaşmaya çalışıyorum ama diğer eli omzuma gidiyor ve bir santim bile kıpırdayamadan beni olduğum yerde tutuyor.

Bana doğru eğiliyor, böylece ağzı tam kulağımın yanında oluyor. "Yani... parmağımı içine sokarsam bakire bir am gibi dar olacağını mı söylüyorsun?"

Sözleri tüm bedenimi titretiyor. Kısmen korkudan, kısmen de içimdeki hastalıklı bir parçanın onun parmaklarının içimde nasıl bir his uyandıracaklarını merak etmesinden.

Hoşuma gider miydi? Beni boşaltacak mıydı? Sorular kafamın içinde dönüp duruyor ve önümdeki tehlikeye odaklanmak için onları hızla uzaklaştırıyorum. Söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Eğer babasının fahişesi olmadığını ona kanıtlamak için tek gereken buysa, o zaman kesinlikle beni parmaklamasına izin verirdim. Belki gerçeği öğrendiğinde gitmeme izin verir. Masum olduğumu ve düşman olmadığımı anlar.

"Beni parmaklamana izin verirsem, bana inanır ve gitmeme izin verir misin?"

"Eğer izin verirsen?" Espriden eser kalmadan gülüyor. "Benim küçük farem, vücuduna ne istersem yapacağımı hâlâ anlamadın mı? Artık benim malımsın. Vücudun benim, nasıl istersem öyle yaparım."

"Peki o zaman, söylediğim tek bir kelimeye bile inanmadığına göre cevabını alabilmen için beni parmakla." Külotumu yana ittiğini ve parmaklarının girişimi bulmak için kıvrımlarımın arasından kaydığını hissettiğimde kelimeleri söylemeyi zar zor bitiriyorum.

Panik vücudumun kaskatı kesilmesine neden oluyor. Ön kolunu kavradım. Parmaklarımdan altındaki kaslar titriyordu. Neden koluna tutunduğumu bilmiyorum, belki de onu durdurmak için? Durum üzerinde

bir çeşit kontrol hissetmek için mi? Bilmiyorum. Kalalarım birbirine sıkıştı.

"Bacaklarını a," diye emrediyor.

Bacaklarımı gevşetmeye çalışıyorum. Çok acıtmayacağını umarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bunu daha önce hiç yapmadığım için ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

"Lütfen yavaş git," diye fısıldıyorum, beni duyup duymadığını ya da bunu yapacak kadar önemseyip önemsemeyeceğini bile bilmeden.

Sanki beni yokluyormuş gibi parmak ucunun içeri kaydığını hissediyorum. Kalın parmağını yavaşça içeri itiyor. Parmak boğumuna kadar iterken duvarlarımın parmağını sıkıca kavradığını hissedebiliyorum ve sonra sonuna kadar girene kadar daha da uzağa.

Nefesim kesiliyor ve yabancı bir hisle sırtım karyoladan hafifçe kalkıyor. Acımıyor, beklediğim gibi değil.

Parmağı içimde o kadar kalın hissediyor ki, onun yerine sikiinin içimde olmasının nasıl bir his olacağını hayal bile edemiyorum. Bu düşünce içimde derinlerde bir şeyleri ateşliyor.

"Bana bak." Sesi farklı. Bugün ilk defa sesi bu kadar kızgın çıkmıyor. Emrine uyuyorum ve gözlerimi zorla açıyorum. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş ve tüm cevaplar yüzümün içinde bir yerlerde yatıyormuş gibi bana bakıyor. Ben de bu zamanı onun yüz hatlarını incelemek için kullanıyorum. Tabii ki sinir bozucu derecede yakışıklı. Koyu renkli çekici gözler, güçlü çene hattı ve öpülmek için yalvaran dolgun dudaklar. Saçları koyu renk ve dağınık. Yorgun görünüyor... çok yorgun.

Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz ve o parmağını çekene kadar hala içimde bir parmağı olduğunu unutuyorum. Bunu yaptığında kendimi boş ve soğuk hissediyorum ve bu iki duygu da kafamı karıştırıyor. Bu adam hakkında böyle hissetmemeliydim.

"Babamın evine nasıl geldin?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Orada uyandım... bunun içindeydim." Vücudumu zar zor örten iç çamaşırına baktım.

Sanki söylediklerime gerçekten inanıyormuş gibi başını sallıyor. Sonra doğruldu, ayağa kalktı ve gitmek üzereymiş gibi döndü.

Garip bir şekilde, onun gitmesini istemiyorum. Saatlerdir ilk kez kendimi güvende hissediyorum, bunun geçici bir his olduğunu bilsem de. Xander'ın güvenli hiçbir yanı yok. Hem de hiç.

"Artık gidebilir miyim?"

"Saçmalama." Hücreden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. İhanet bana çok sert vurdu. Bana inandığını sanmıştım... Ne kadar aptal olabilirdim ki?

"Beni burada bırakma." Kollarımı kendime doluyorum, aniden buranın ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum, onun vücut ısını

kaybediyorum. "Ben

donuyor."

"Belki daha sonra vakit bulursam sana bir battaniye getiririm. Olmazsa, sabah görüşürüz ve o zaman daha fazla konuşabiliriz."

Karyoladan fırlıyorum, öfke aniden bedenimi kaplıyor. "Beni neden burada tutuyorsunuz? Sana hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Babanın fahişelerinden biri olmadığımı kendin de hissettin."

"Sırf daracık bir amcığın var diye beni bakire olduğuna inandırabileceğini mi sanıyorsun?" Sanki ona hakaret etmişim gibi kaşlarını çatıyor.

"Sana yalan söylemiyorum. Yemin ederim!" Soğuk parmaklıklara tutunup bana inanmasını istedim.

"Göreceğiz, o zamana kadar sanırım seninle oynamaya devam edeceğim, sadece bir süreliğine." Sözleri beni geriye doğru sendeletti ve neredeyse kıcımın üstüne düşüyordum. Neden gitmeme izin vereceğine inandım ki? "İyi geceler, küçük fare." Karanlık koridorda kaybolmadan önce sırtıyor.

O uzaklaşırken soğuk iliklerime kadar işliyor sanki. Bedenim kontrolsüzce titriyor, dişlerim birbirine vuruyor. Tekrar karyolaya oturuyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Kendimi uyumaya zorluyorum ama hava o kadar soğuk ki uykunun gelmesine imkan yok.

Ellerime bakıyorum. Bileklerim hâlâ kanlı, yüzüm ağrıyor ve gözlerimin arkasında belirgin bir çarpıntı oluşuyor.

Gözlerim doldu. Bugün o kadar çok ağladım ki artık ağlamak istemiyorum. Çenemi göğsüme bastırıp sıcak kalmaya çalışıyorum. Minnettar olmalıyım, değil mi? Hayattayım ve Xander bana zarar vermedi. Gerçekten vermedi. Beni babasının bana yapabileceği her şeyden kurtardı. Xander kesinlikle korkulmaya değer, ama bana bakışında gözlerinde beliren ilgiyle... Onun için canlı halimin ölü halimden daha değerli olduğunu biliyorum ve bu gerçeği hayatta kalmak için kullanacağım.

Nasıl oldu da bu duruma düştüm? Tek istediğim kız kardeşimi bulmaktı... Hâlâ da öyle. Daha 18 yaşına yeni girdi ve hiç yalnız kalmadı. Bana ihtiyacı var. On altı yaşından beri onun yasal vasisiyim ve ailemiz bütün gece içki içtikten sonra eve sarhoş dönerken öldü. O zaman ben de sadece on dokuz yaşındaydım ama başka ne seçeneğim vardı ki? Koruyucu aileye gitmesine izin veremezdim. Geride kalan tek ailem oydu, ben de ailemizin yerini aldım. Bize destek olmak için kıcımı yırttım. Ona bakarak sosyal hayatımı tamamen feda ettim... ve bunu tekrar yapardım.

milyonlarca kez. O benim her şeyim ve şimdi onu çok hayal kırıklığına uğrattım.

Yumruklarımı sıkarak ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı veriyorum. Etrafıma bakıyorum. Bu hücreden kaçış yok. Sonra bir şey fark ediyorum. Xander gittiğinde beni içeri kilitlememişti. Ne bir kilit sesi duydum, ne de bir anahtar gördüm. Gerçi kapı kapandığında kendiliğinden kilitlenmiş olması da ihtimal dışı değil. Yumruklarımı gözlerime bastırdım. Kendimi nasıl böyle bir karmaşanın içine sokabildim?

Ellerimi kaldırıyorum ve hücrenin kapısına bakıyorum. Xander aptal bir adam değil ve kaçmamı bu kadar kolaylaştıracağından şüpheliyim. Yine de kontrol etmekten zarar gelmez. Titrek bacaklarımla karyoladan kalkıp kapıya doğru yürüyorum. Ayaklarımdaki soğukluk irkilmeme neden oluyor ama dudağımı ısırarak sesi bastırıyorum.

Eğer kaçacaksam, bir fare kadar sessiz olmam gerekecek. İfadedeki ironi beni gülümsetiyor ve bunu yaparken kendimi yabancı hissediyorum. Görünüşe göre günlerdir gülümsememiştim. Kız kardeşimi kurtarmak için o eve geldiğimden ve kendimi buraya attığımdan beri.

Elimdeki işe odaklanarak kapıyı itip çekiyorum, parmaklarımdaki altındaki soğuk parmaklıklar beni daha çok ürpertiyor. Üşüyorum, çok üşüyorum ve bu kahrolası odadan çıkmak istiyorum. Çenemi sıkıyorum, vücudumu saran titremeleri görmezden geliyorum ve kapıyı hareket ettirmek için daha fazla çaba sarf ediyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Bir tuğla duvar kadar sağlam.

Onun yerine eğilip kilidi inceliyorum... Açması kolay olurdu, tabii açacak bir şeyim olsaydı. Yenilgiyle başımı sallayarak karyolaya doğru yürüdüm. Yere yığıldım ve cenin pozisyonuna geçtim. Uzun bir süre böyle kalıyorum, saatler, günler olabilir, gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sonunda gözlerimin yorgunluktan ağırlaştığı ve Xander'ın bir sonraki adımında bana ne yapmayı planladığını merak ederek huzursuz bir uykuya daldığım.

Dördüncü Bölüm

Xander

Yatak odamın zemininde volta atıyorum; parmaklarım saçlarımı neredeyse acıyla kavrarken saçlarıma batıyor. Kendimi çelişkili hissediyorum... kafam karışmış. Daha önce bir mahkûm ve kesinlikle bir kadın hakkında hiç böyle hissetmemiştim. Onu incitmek istemiyorum... Gerçekten istemiyorum. Ama korumam gereken bir imajım, bir görevim, ailenin patronu olarak bir işim var.

Bana güvenen insanlar var, bana ihtiyacı olan insanlar var.

Oğlum gibi insanlar.

Dişlerimi sıkıyorum ve burun deliklerimden nefes veriyorum. Belki de onu sistemimden atmam, tadına bakmam gerekiyordur. Zihnim onun dar amcığının parmağımın etrafında nasıl sıkıldığını hatırlamaya geri dönüyor. Bakire olduğunu iddia edip dokunduğumda nasıl sustuğunu. Bakire gibi hissediyordu ama bu bir kanıt değil.

İki senaryo arasında sıkışıp kaldım ve hangisinin doğru olduğunu bulamıyorum. Belki de iyi bir oyuncudur? Ya da belki doğruyu söylüyordur? Bu kadar çekici bir kadının hala bozulmamış olabileceğine inanmakta zorlansam da, bu tamamen imkansız değil.

Çenemi daha da sıktım. Amcığı parmağımın etrafına sarılmış cennet gibi hissettiriyordu ve yukarı çıktığımdan beri kendimi oraya geri dönmekten alıkoymak için kendi bacaklarımı kesmenin yanında mümkün olan her şeyi yaptım.

Çok kırılgan görünüyor, narin bir çiçek gibi ve büyümek için ihtiyaç duyduğu ışığı söndürmek istemiyorum, ama gitmesine de izin veremem. Bildiği her türlü bilgiye ihtiyacım var... Daha fazlasını biliyor olmalı. Masum olsun ya da olmasın, bana bir şey söyleyemiyorsa evimde bir işe yaramaz ve eğer bir işe yaramıyorsa ölmüş de olabilir.

Öfkeyle odamdan çıkıyorum ve ayaklarım kendi kendine hareket ederek bodruma doğru geri dönüyorum. Daha önce hiç hissetmediğim duygular kafamın içinde dönüp duruyor. Bu çilek sarısı kadında kalbimin tellerini titreten şey ne?

Derimin altında, kafamın içinde ve hayatımı mahvediyor ve ne kadar zamandır burada, birkaç saat mi? Bunun devam etmesine izin veremem... Ben bundan daha güçlüyüm. Onu önemsemek, bu tamamen bir zayıflık.

Merdivenlerden daha hızlı iniyorum, içimde garip bir his kök salıyor. Bir şeyler ters gidiyor. Her zaman orada olduğunu bildiğim halde orada olduğundan emin olmak için silahıma uzanıyorum. Eski alışkanlıklar asla ölmez, sanırım.

Bodruma girdiğimde, içimdeki batma hissi doğrulandı. Karanlık koridorda bir erkek sesi yankılanıyor, gölgesi duvarlarda geziniyor.

Öfke çirkin yüzünü gösteriyor ve hoşuma gitmeyecek bir şey yapmak üzere olduğumu biliyorum.

Silahıma tekrar uzanıyorum, bu sefer onu çıkarıyorum. Emniyetini açıp kapatıyorum, her an ateş etmeye hazır bir şekilde önümde tutuyorum. Köşeyi dönmeye başladığımda en yeni gardiyanlarımdan birinin hücresinin önünde kapıyı açmaya çalıştığını görüyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu piç ne halt ediyor? Adamlarımın hepsine bodrumdan uzak durmalarını söyledim. Bir şey sakladığımı biliyordu ama araştırmak onun işi miydi? Hayır.

Hücrenin kilidinin açıldığını duyduğumda içimdeki öfke taşıyor ve onun hücreye adım atışını izliyorum. "Şimdi patron geri gelmeden önce biraz eğlenelim. O kremsi beyaz kalçalarını benim için aç. Görüldüğün kadar masum olup olmadığını görmek istiyorum."

Elimden geldiğince sessizce, tam arkasına gelene kadar yaklaşıyorum.

Kızın yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum. Bebek mavisi gözlerinin içindeki korku sarmalını görmek istemiyorum, ben oraya koymadığım sürece. Silahımı aptalın kafasına doğrultup tetiği çekiyorum. Silahın patlama sesi daha kulaklarıma ulaşmadan vücudu yere çarpıyor.

Tatlı faremden gelen bir çığlık kulaklarımı dolduruyor.

Bana ihtiyacı var. Benim korumama ihtiyacı var.

Düşünce zihnimde şekilleniyor ve onu görmezden geliyorum.

Cesedin üzerinden geçip hücreye giriyorum. Bunu temizlemesi için diğer adamlardan birini çağırmam gerekecek ve sonra da kimsenin ona dokunmaması için herkesi bilgilendiren bir toplantı yapmam gerekecek. Hiç kimsenin. Gözlerim hücreyi tarıyor, ta ki

onun küçük bedenini buldular. Yerde, en uzaktaki duvara yaslanmış, tahmin ettiğim kadar korkmuş görünüyordu.

Kapana yakalanmış bir fare gibi, benim merhametime kalmış durumda. Uzun bir süre ona bakıyorum, onunla ne yapacağımı merak ediyorum. Gözlerinde vahşi bir bakış var ve acaba ona zarar vereceğimi mi düşünüyor? Göğsümdeki kaslar sertçe atıyor.

Suçluluk duygusu üzerime çöküyor... artık nadiren yaşadığım bir duygu. Onun için neden kötü hissettiğimi, bu piçi onun huzurunda öldürdüğüm için neden kötü hissettiğimi bilmiyorum. Onun için hiçbir şey hissetmemeliyim... Onunla ilgili hiçbir şeyi umursamamalıyım ama umursuyorum.

"Hadi, seni temizleyelim." Elimle öne gelmesini işaret ediyorum ama ne kımıldıyor ne de söylediklerimi duyduğuna dair başka bir işaret veriyor.

Hücrenin dışında yerde yatan cesede bakmaya devam ediyor. Yine de doğruyu söylediğinin bir başka göstergesi. Babamın fahişelerinden biriyken nasıl olur da kafasından vurulan bir adamdan korkar?

Bu düşünceyle başımı sallayarak hücrenin derinliklerine doğru yürüyorum, ancak tam önünde durduğumda duruyorum. Ayakkabılarımın ucu neredeyse ayak parmağına değiyor.

"Geliyor musun?" Ses tonumu yumuşak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Zaten yeterince korkmuş durumda, onu daha fazla korkutmanın ne anlamı var?

Hala bir şey yok. Hiç tepki yok.

Ona bir kez daha bakıyorum. Vücudu, zaten küçük olan bedenini daha da küçük göstermek istercesine kendi içine doğru kıvrılmış. Parmakları dizlerini o kadar sert kavlıyor ki eklemleri beyazlaşıyor. Yüz hatlarını daha yakından inceliyorum; korku ve şok arasında gidip geliyorlar.

Daha önce kesinlikle bir cinayete ya da herhangi bir suça tanık olmamış. Lanet olsun, tam bir baş belası olacak ve benim buna ayıracak vaktim yok.

Ama sen istiyorsun.

Yüksek sesle iç çekiyorum ve silahımı yanımdaki kılıfına geri sokuyorum. Sonra yanına diz çöküyorum ve kollarımı küçük bedeninin altından geçiriyorum. Onu kollarımın arasında kaldırıyorum ve acaba benimle dövüşecek mi yoksa onu yere bırakmam için yalvaracak mı diye merak ediyorum. Yalvarmadığında, zihinsel bir çöküş yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum.

Vücudunu göğsüme yaklaştırdığımda önce kaskatı kesiliyor, ama ayağa kalkıp onunla birlikte yürümeye başladığımda kolları bedenime

dolanıyor.

Boyun. Sanki onu karanlıktaki canavarlardan koruyabilecek tek kişi benmişim gibi göğsüme sarılıyor. Karanlıktaki canavarın ben *olduğumu* henüz fark etmedi.

Benim kim olduğumu sanıyor? Muhtemelen onu o hücreye geri koyup kapıyı kilitlemeliyim. Başka birine de böyle yapardım, değil mi? *Yanlış.* Başka biri olsa şimdiye ölmüş olurdu.

Bu küçük kadın yüzünden yaşadığım hayal kırıklığı içimde kontrolden çıkıyor. Daha da ileri gitmeden tüm bu olanları durdurmalıyım... Gerçekten durdurmalıyım. Ama kollarımda kendini çok mükemmel hissediyor ve onu yatağında hayal ediyorum, sikim içinde derinlere kayıyor, adım dudaklarından dökülüyor. Onu yere atma dürtüsü beni tüketiyor ve bunun yerine ona daha sıkı sarılıyorum. Onun için kendimle diş diş savaşıyorum ve nedenini bile bilmiyorum.

"Sen... sen onu öldürdün mü?" diyor sonunda.

"Öyle mi? Ne demek istiyorsun?" Kızgın görünmemek için elimden geleni yapıyorum ama kızgıyım. Çok kızgıyım, ona, kendime, her şeye.

"Onu neden öldürdün?" Sesi kırılgan, narin yüz hatlarıyla eşleşiyor. O kadar küçük ki onu bir anda ezebilirim. Ellerimi boğazına dolayabilir ve onun varlığını hayatımdan çıkarabilirdim... ama yapmıyorum.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye homurdanarak yatak odasına ulaşıyorum... *benim* yatak odama. Yarı açık kapıyı tekmeleyerek sonuna kadar açıyorum ve içeri giriyorum. Bedenini kendime yaslamak hem yanlış, hem doğru, hem de hâlâ çok yanlış geliyor. Büyük boy yatağa doğru yürüyorum ve onu şiltenin üzerine atıyorum. Geriye doğru kaçıyor, benden uzaklaşıyor.

Geyik gözleri korkuyla kamaşıyor.

"Bana ne yapacaksın?" Alt dudağı titrerken konuşuyor.

Tanrım, gözyaşlarının eşiğindeyken çok güzel oluyor.

"Bilmiyorum, Mouse." Kısa bir süre duraksadım, elimi yüzümde gezdirdim.

Yüzünü. "Bir yanım kafana bir kurşun sıkmak istiyor; diğer yanım ise seni anlamsızca becermek istiyor."

Verdiğim yanıt karşısında kalçalarının birbirine kenetlendiğini görüyorum ve onu becermemden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum. Muhtemelen hak ettiği gibi nazik olmazdım... Acımasız, uğursuz olurdu. Durmam için çılgılık atana kadar onu becerirdim ve o zaman bile devam ederdim.

Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum ve cevap vermeyince şifonyere doğru yürüyüp onun için bir gömlek çıkarıyorum ve omzumun üzerinden ona doğru fırlatıyorum.

"Her iki durumda da, muhtemelen korkmalısın, Mouse. İster yatakta ister yatak dışında olsun, kimseye merhamet etmem. Seni becerdikten birkaç dakika sonra öldürme ihtimalim de var."

Arkamı döndüğümde, yüzünün korku maskesi olduğunu görüyorum. Korkmuştu ve bu işin yürümesi için tam da ona ihtiyacım olan şey buydu. Eğer benden korkarsa, onu sistemimden çıkardıktan sonra öldürmem daha kolay olur.

"Git duş al ve yaralarını iyice temizlediğinden emin ol. Seninle işim bitmeden ölmeni istemiyorum."

Ayakta duruyorum, yataktan yavaşça kalkarken hareketlerini izliyorum, o büyük mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Çıplak ayakları yere değdiğinde, sağındaki açık kapılardan birine doğru yöneliyor. Ona hangi odanın banyo olduğunu söylemedim ama yine de hiç düşünmeden buluyor.

Elinde gömlekle, *benim* gömleğimle içeri kaçıyor ve ben nefes veriyorum, çenemi o kadar sıkıyorum ki azı dişlerimin birbirine sürtündüğünü hissedebiliyorum.

Bir içkiye ihtiyacım var... Sert bir içkiye. Ayrıca onu öldürmem gerekiyor ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Silahımı kılıfından çıkardım ve inceledim. Tek yapmam gereken namluyu kaldırıp tetiği çekmek. Tek yapmam gereken o lanet tetiği çekmek... ama yapmayacağım. Çekemiyorum. Neden? Bilmiyorum amına koyayım. Daha önce hiç böyle bir sorunum olmamıştı.

Banyodaki suyun açıldığını duyuyorum. Spreyin altında tamamen çıplak olduğu bir görüntü zihnime giriyor. Sanki bunu yapmak görüntüyü zihnimden uzaklaştıracakmış gibi başımı sallıyorum ama öyle olmuyor.

Neden derimin altında? Kafamın içinde?

Normalde birini öldürmek için kendi kendime mantık yürütmem gerekmezdi ama onunlayken bunu yapmak zorundayım ve bundan hoşlanmıyorum. Bunu yapamadığım için üzerimde sahip olduğu gücü sevmiyorum.

Odanın köşesinde duran küçük bara doğru yürüyorum ve bir şişe burbon ile bir bardak alıyorum. Hepsini içmeyi düşünüyorum ama bu akıllıca olmaz. Bir saldırı olması ihtimaline karşı ayık ya da biraz ayık olmam gerekiyor.

Bunun yerine bardağın yarısını doldurup yatağa doğru yürüdüm ve kehribar rengi sıvıyı etrafımda döndürdüm. Yatağın kenarına oturdum ve

duşunu bitirmesini beklerken bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Silahım kalçama ağır bir şekilde oturuyor.

Suyun kesildiğini duyduğumda, burbondan kalanları içiyorum ve sıvının sıcaklığının bana işi bitirmek için ihtiyacım olan cesareti vermesine izin veriyorum.

Bugün yaşayacak mısın yoksa ölecek misin, Mouse?

Beşinci Bölüm

Ella

Lüks duştan çıkıyorum ve askıya asılı kabarık havlulardan birine sarınıyorum. Kurulanmak için zaman ayırıyorum ve bu banyodan çıktığımda beni nelerin beklediğini merak ediyorum. Vücudum hala titriyor, korkudan mı yoksa soğuktan mı bilmiyorum.

Bu noktada ikisi de olabilir. Saçlarımı kurutmaya ve kafamın içinde onun sözlerini oynatmaya başladım. Ya seks ya ölüm dedi... ve bir şekilde, beni öldürebilmek için temizlenmemi istediğinden şüpheliyim. Öte yandan, bana bir tişört verdi.

Onun tişörtü. Başımı sallıyorum, sözlerinin yarattığı şaşkınlık vücudumda dolaşıyor.

Beni becermek istiyorsa neden örtünmemi istesin ki? Belki de beni korkutmak için böyle şeyler söylüyordur? Ama benim için adamlarından birini öldürdü, yani belli ki başkasının bana sahip olmasını istemiyor? Ama aynı zamanda benimle seks yaptıktan sonra bile beni öldürebileceğini söyledi. Kafam çok karışık. Söylediği ve yaptığı her şey çelişkili ama içimden bir ses beni öldürmeyeceğini söylüyor.

Bir an için aynada kendime bakıyorum. Yanağımdaki morluk beklediğim kadar kötü değil. Darbenin kendisi çürüğün görüldüğünden daha çok acıtmış.

Bileklerim zonkluyor ama bu acı bana hayatta olduğumu hatırlatıyor, en azından şimdilik. Bakışlarım banyo kapısına doğru kayıyor. Ne kadar çok istesem de bu banyoda sonsuza kadar saklanamayacağımı biliyorum ve içimden bir ses burada ne kadar uzun kalırsam dışarıda o kadar öfkeleneneceğini söylüyor. Ve eğer kızgınsa, pazarlık yapma olasılığı azalır ve eğer buradan canlı çıkmak istiyorsam, sahip olduğum her şeyi pazarlık etmek zorunda kalacağım.

Düz pamuklu tişörtü alıp üzerime geçiriyorum. Malzemesi yumuşak ve bana sağladığı sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Bakışlarım yerdeki atılmış iç çamaşırlarına kayıyor. Onları yakmak, parçalara ayırmak istiyorum ama bunun yerine onları alıp çöp kutusuna atıyorum. Külotumun olmaması umurumda değil. O utanç verici şeyleri tekrar giymektense tamamen açıkta kalmayı tercih ederim.

Tişörtün eteklerini çekiştirerek yavaşça kapıya doğru yürüyorum. Dizlerimin hemen üzerinde duruyor, Xander'ın benden ne kadar büyük olduğunu doğruluyor, ama yine de yeterince uzun değil. Kapının tokmağını çevirerek karanlık yatak odasına giriyorum.

Gözlerimin ışığa alışması biraz zaman alıyor ama alıştıktıklarında Xander'ın yatağın en ucunda oturduğunu fark ediyorum. İlk fark ettiğim şey yanında duran silah. Banyoya geri koşmayı düşünüyorum ama bunun bana ne faydası olacak?

Her halükarda beni takip edip vuracaktı ve ne kadar kaçmak istesem de kaçmak beni bu durumdan kurtarmayacaktı.

İçimde kalan tüm cesareti toplayarak, çıplak bacaklarım neredeyse onun kapalı bacaklarına değene kadar ona doğru yürüyorum.

"Şimdi ne olacak?"

"Seni öldürmemem için bana bir sebep ver, Mouse. Tek bir sebep. Bana bilgi veremiyorsan, o zaman seni tutmak istememi sağlayacak başka bir şey öner."

Silahı eline aldığı anda gözlerim açılıyor. Bana doğrultmuyor ama yine de aramızda beliren bir tehdit. Silahı kaldırıp tetiği çekmesinin sadece bir saniye alacağını biliyorum.

"Bir şey bilseydim sana söylerdim... Elimden gelse babanı yakalamana yardım ederdim ama yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum. Verecek bir şeyim yokken sana bilgi veremem. Sana verecek ne param ne de başka bir şeyim var. Sahip olduğum tek şey kendimim... Size verebileceğim tek şey bu. Ben... eğer istediğin buysa. Gitmeme izin vermeniz karşılığında size verebileceğim tek ödeme şekli buysa, size kendimi veririm."

Kalbim hızla çarpıyor, göğüs kafesime acıyla çarpıyor. Yaptığım şeyi söylediğime inanamıyorum. Bana ya canımı yakacağını ya da beni öldüreceğini söyleyen bu adama kendimi sundum ama nedense ikincisini yapacağına inanamıyorum. Xander'ın karanlık gözleri benim korkmuş gözlerimle buluştu. Vücudumun üzerinde gezinen bakışlarında bir merak var. Ne düşündüğünü hemen hemen görebiliyorum ve bu düşünceler beni ürpertiyor.

Bana yapabileceği en kötü şey nedir? Bekaretimi alır. Beni aşağılayabilir. Canımı yakabilir. Ama her şey bittiğinde, hala hayatta olacağım ve önemli olan da bu, değil mi? Kız kardeşimi bulabileceğim.

"Sana karşı nazik olmayacağım ve seninle işim bittiğinde kafana bir kurşun sıkmayacağımı bile garanti edemem." Bu sözleri sanki benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi söylüyor.

Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum, önümdeki şeytanla pazarlık yapmanın bana hiçbir faydası olmayacağını biliyorum ve yine de dilimin ucuna gelen kelimeleri söylüyorum. "Ben... Ben kendimi sana veriyorum. Tek istediğim yaşamak... her şey bittiğinde tüm bunlardan uzaklaşmak. Hepsi bu."

"Seni zorla alabileceksen ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yokken neden kendini bana teslim etmene değer vereyim ki?" Hınzır bir sırıtış yüzünü boyuyor ve ben zorlukla yutkunuyorum. Buna verecek iyi bir cevabım olmadığından, haklı olduğunu bilerek omuz silkiyorum. Eğer isteseydi, beni kolayca alt edebilirdi.

"Neden babamın evindeydin?" Gözleri içimi yakıyor, beni olduğum yerde tutuyor.

"Kız kardeşimi arıyordum. Haftalardır kayıptı ve bazı insanlar bana onun bu gece kulübünde olduğunu söyledi. Ben de oraya gittim ve herkese onun resmini gösterdim. Onu bulamadım. Tam vazgeçip arkamı dönüp gitmek üzereydim ki birkaç adam beni yakaladı. Onlara onu sordum ama beni görmezden geldiler. Sanırım bana ilaç verdiler..."

İçimi çekiyorum, aklımdan geçen ufak tefek şeyleri hatırlıyorum. "Olan biten her şeyi gerçekten hatırlamıyorum. Bir dakika önce uyanıktım, bir dakika sonra değildim. Sonra yatak odasında uyandım. Yerdeydim, ellerim ve ayaklarım birbirine bağlıydı. Odaya nasıl girdiğimi ya da iç çamaşırını bana kimin giydirdiğini bilmiyorum. Bunların hiçbiri için uyanık değildim."

"Yatağa nasıl girdin?" Xander'ın yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktur.

Küçük karşılaşmamızı düşündükçe bedenim isyan ediyor. "Baban odaya geldi ve beni yatağa yatırdı."

"Sana dokundu mu?" Sorusu kalbimin derinliklerine bir bıçak gibi saplanıyor. Gözlerim anında yaşlarla doluyor. Xander'a zayıf görünmek istemiyorum ama babasının bana söylediği şeyleri ya da ellerinin tenimde bıraktığı hissi asla unutmayacağım.

"Bana ne yapacağını söyledi ve sonra... b a n a dokunmaya başladı." Safra boğazımda yükseliyor, her santimimi yakıyor

Özofagus. "Ama içeri giren bir muhafız sözünü kesti... Evin saldırı altında olduğunu söyledi. Bana başka bir şey söylemeden gittiler."

Gözyaşlarımın arasından Xander'a bakıyorum ve gözlerinde bir duygu titreşimi görüyorum. Acımaya çok benziyor. Genelde kimsenin bana acımasından hoşlanmam, ama onun gibi bir adamla, alabileceğim her duyguyu alırım.

"Kurtulmaya çalıştım ama ipler çok sıkıydı. Derimi kestiler ve bu yüzden bu kesikler bu kadar derin." Darmadağın olmuş bileklerime bakıyorum, yaraların bir an önce iyileşmesini diliyorum. "Sonra sen odaya geldin ve beni buldun."

Sanki bugün ilk kez söylediğim her şeye gerçekten inanıyormuş gibi başını sallıyor. Tam o anda bir anı zihnimden çıkıp gidiyor.

"Bekle... baban bana bir müzayededen bahsetti." Bakışlarımı Xander'a kaldırıyorum. Kayıtsız görünüyor. "Ona kız kardeşimin nerede olduğunu sordum, o da 'en prestijli müzayedelerden biri' dedi, her ne demekse. Bana yerini söylemedi, hatta ne zaman olduğunu bile söylemedi. Ama eğer kız kardeşim tehlikedeyse, onu kurtarmalıyım ve belki bu süreçte babanı da bulabilirsin."

"Kız kardeşini kurtarmanın bir yolu yok Mouse ve babam da o müzayedenin yakınına bile yaklaşacak kadar aptal değil."

"Xander, onu kurtarmalıyım," diye yalvarıyorum, artık ona ismiyle hitap etmenin sorun olmayacağını umarak.

"Hayır, Mouse, yapamazsın. Eğer şanslıysa, kimseye satılmadan önce ölür."

Ona inanmıyorum. İnanamam. Bir çıkış yolu bulacağım. Hayatta kalacağım.

"Anlaşmamıza gelince, sana hiçbir şey için söz veremem." Düzensiz bir nefes verdi.

Gözlerindeki çatışmayı görebiliyorum. "Babamın sana yapacağını söylediğini tahmin ettiğim şeyleri büyük ihtimalle ben de yapacağım. Ben iyi bir adam değilim, Mouse. Hiçbir şeye değer vermem ve kimseyi umursamam. Ve seni beceriyor olmam, buradan canlı çıkacağın anlamına gelmiyor."

Göğsüm kabarıyor; panik beni sarıyor. Koşmayı o kadar çok istiyorum ki bacaklarım bana yalvarıyor ama beynim... beynim bana yerimde kalmamı söylüyor. Babası gibi olduğunu sanıyor ama ben daha iyi biliyorum. Saf olabilirim ama aptal değilim. Babasının beni tehdit ettiği şeyleri yapmazdı.

"Ne olmamı istersen o olurum. Sadece lütfen... beni öldürme. Gitmeme izin ver ki kardeşimi bulmaya çalışabileyim." Bakışlarımı

ellerime indirdim.

Önümde. Yalvarırken kendimi zayıf hissediyorum ama başka ne yapabilirim ki? Tüm bunlardan sonra tek dileğim hayatta kalmak ve sonunda küçük kız kardeşimi bulmak.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor ve gözlerim anında onunkilere kayıyor.

"Ne-ne?" Kekeliyorum.

"Get. On. Dizlerinin. Dizlerinin üzerine." Her bir kelimeyi dişlerinin arasından telaffuz ediyor ve ben de onun talimatlarına uyarak yere düşüyorum. Dizlerim yere çöküyor ve ellerimde ter oluşmaya başlıyor. Dehşete kapılıyorum ve midem bilinmezlikle kasılıyor. Xander yataktan kalkıyor ve tam karşımda duruyor. İri gövdesi gözümü korkutuyor ve kendimi geri çekilmekten alıkoymak zorunda kalıyorum.

Bana bakıyor, dudaklarında şeytanı bile korkutacak bir sırıtma beliriyor. "Yaşamak mı istiyorsun, Fare? O zaman bana değerini kanıtlamalısın. Seni bir süre daha yanımda tutmam için bana bir sebep ver."

Pahalı takım elbisesinin kemerine uzanırken yutkunuyorum ve anlayışla başımı sallıyorum. Panik içimde kıpırdanıyor, ama ya bu ya da ölüm olduğunu bilerek onu bastırıyorum.

"Hiç penis emdin mi? Hiç biri tarafından boğuldun mu?" Kemerini çözüyor, pantolonunun düğmesini açıyor. Pantolonu kalçalarına doğru sarkarken bir tutam et parçası görüyorum. İçimde kabaran duygularla kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Şehvet. Arzu. Hayatımda bir kez bile hissetmediğim iki duygu.

Başımı sallıyorum, soruları karşısında yanaklarım utançtan kızarıyor. İri ellerinden birini yüzüme doğru uzatıyor ve hâlâ ıslak olan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Basit bir dokunuş tüm bunların içinde bir şekilde rahatlatıcı oluyor ve eline doğru eğilme dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Sen gerçekten de küçük masum bir faresin." Eli çeneme ulaşana kadar yüzümde geziniyor. Başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak yüzümü yukarı doğru eğiyor.

"Ağzını aç," diye emrediyor ve tereddüt etmeden itaat ediyorum. "Dişlerin yok, sadece dilin, dudakların ve ellerin var." Başımı sallamaya çalışıyorum ama çenemi sıkıca kavırıyor ve artık tüm kontrolün bende olduğunu hatırlatıyor.

Diğer eliyle fermuarını açıyor ve pantolonu yere düşüyor. Doğrudan bana doğrultulmuş çok büyük, çok korkutucu penis karşısında gözlerim açılıyor.

"Eğer beni ısıırırsan, seni öldürürüm. Şimdi korkmuş gibi davranma ve emmeye başla."

Nefesimi sertçe veriyorum. Düşündüğüm gibi başımı sikine bastırmak yerine çenemi bırakıyor ve harekete geçmemi bekliyor.

Vücudumu saran tüm korkuyu yutuyorum ve öne doğru eğiliyorum. Ağzımı iyice açıp dilimi dışarı çıkarıyorum ve penisinin ucunu ağzıma alıyorum. Sıcaktı ve düşündüğümünden çok daha yumuşaktı.

Dudaklarımı onun etrafında kapatıyorum ve dilimi döndürerek hissi test ediyorum. Tepkisini ölçmeye çalışarak ona bakıyorum ama gözleri kapalı, sanki kontrolünü kaybetmemek için gerçekten çok konsantre olmuş gibi. Aşağı doğru inmeye çalışıyorum, onu ağzımın içine daha fazla alıyorum.

Öğürme refleksim devreye girene kadar alabildiğim kadar alıyorum. Hala yarısının bile ağzımda olmadığını fark ederek panikliyorum. Sonra ellerimi de kullanabileceğimi söylediğini hatırlıyorum. Penisinin üst kısmını emmeye devam ederken, küçük titrek elimi shaftının tabanına sarıyorum ve hafifçe sıkıyorum.

Bir an için bunu doğru yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Xander henüz şikayet etmedi, hareket de etmedi, gözleri kapalı, vücudu heykel gibi.

Ya bundan zevk almıyorsa? Ya bu ona beni neden öldürmemesi gerektiğini göstermek için tek şansımса?

Korkularımın ne kadar doğru olabileceğini fark ederek onu aşağı yukarı okşuyorum... elimi onu ağzıma alışım la senkronize ediyorum. Sikin in her santimin in zevk aldığı ndan emin oluyorum ve kavrayışımın içinde esnediğini ve dudaklarından neredeyse duyulmayan bir homurtu çıktığını hissettiğimde, bir şeyleri doğru yaptığımı varsayıyorum.

Bunu bilmek bana tüm güce sahipmiş im gibi hissettiriyor... ki dizlerimin üzerinde onu memnun eden ben olduğum için bu çok saçma. Ama bu bana devam etmem için gereken ego desteğini veriyor.

Kavrayışımı biraz sıkılaştırıyorum ve hızımı artırıyorum. Kalçalarını tekrar esnettiğini hissediyorum ve dilimde az miktarda tuz tadı alıyorum. Onu emmeye ve okşamaya devam ediyorum, her bir emme ve vuruşa her şeyimi koyuyorum. Çenem ağrı maya başlıyor ve dizlerim acıyla yere gömülüyor ama umurumda değil. Ona tekrar bakıyorum... ve bu sefer gözlerinin açık olduğunu görünce şaşı rıyorum.

Beni rahatlatmak istercesine uzanıp yüzümün yan tarafını okşuyor. Tam ağzımın içinde son bir kez esnediğini hissettiğimde, tüm vücudu geriliyor, dudaklarından bir zevk iniltisi çıkıyor ve gözleri bir anlığına kapanıyor. I

ona bakıyor, mutluluk dolu anın gerçekleşmesini izliyor ve her zaman şu anki kadar huzurlu görünmesini diliyor.

Sıcak tuzlu sıvı ağzıma doluyor ve içgüdüsel olarak onu yutuyorum. Tadı kötü değil ama hoş da değil. Odanın içinde yankılanan yüksek bir sesle onu ağzımdan bırakıyorum. Bir erkeği ilk kez boşalttığımı fark ettiğimde yanaklarım kıpkırmızı oluyor.

"Görünüşe göre bir gün daha yaşayacaksın, Mouse." Sesi soğuk, tatmin edici ve bunu onun için yaptığımı fark ediyorum. Ona zevk verdim. O kadar mutluyum ki neredeyse gülümseyeceğim. Sadece bedenimle bile olsa işe yaradığımı kanıtladım. Belki de yaptığım şeyden utanmalıyım ama garip bir şekilde utanmıyorum. Xander'ı memnun etmekten zevk aldığım gerçeği daha da saçma.

Ben bir hamle yapıp kendi başıma ayağa kalkamadan eğilip beni bir çocuk gibi kucağına alıyor ve yatağa yatırıyor. Neler olduğunu anlamaya çalışarak yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum. Düğmeli gömleğini çıkarıp yere atıyor.

Yanımdaki yatağa kaydığında çarşafı tutunuyorum. O çıplaktı ve benim üzerimde külot yoktu. Az önce ona oral seks yapmış olmam, bekâretimi ona devretmiş olmamdan başka bir şey ifade etmiyor. Hafifçe gerildim. Bunun olacağını biliyordum, bu yüzden yapmasına izin verebilirdim.

"Uyu. Bu gece yapacağımız tek şey bu. Şimdilik işe yaradığını kanıtladın, ama yarın kendini tekrar kanıtlaman gerekecek ve her geçen gün benim için değerini anlamam daha da zorlaşacak. Tabii sevişme konusunda olağanüstü değilsen."

Sözleriyle göğsüm daralıyor ve beni yanına yatırdığında titriyorum. Buruşuk yorgani yukarı ve üzerimize çekiyor ve vücudunun sıcaklığının vücudumdaki her bir kemiğe sızdığını hissediyorum. Bir an için bana acımasız bir şaka yapıyor olabileceğini düşünüyorum. Onunla birlikte yatağında uyumama izin veriyor, sarılıyor ve beni sıcak ve rahat tutuyor. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, ama aksini düşünmemi sağlayacak hiçbir hareket yapmıyor.

"İyi geceler," diye fısıldıyor boynumun çukuruna. Bir an için onu yanlış duyduğumu düşünüyorum. Gözlerim yavaşça kapanmaya başlıyor ve kapanmamam gerektiğini bilsem de... Kendimi güvende hissediyorum, bu canavar adamın kollarında tamamen güvende.

Bana zarar vereceğini söyledi ama sonra vermedi. Tıpkı babası gibi olduğunu söyledi ama ona hiç benzemiyor. Benim için öldürdü, benden almak yerine bana rehberlik etti ve eğer bu güvende hissetmeye değmezse o zaman

Ne olduğundan emin değilim. Xander onun bir canavar olduğunu düşünüyor olabilir, ama ben onun sadece bu olduğunu göremiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu rahat yatağa sarılıp hemen uykuya dalıyorum.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığımda rahatsız edici derecede sıcaktım. Xander'ın kolu hâlâ üzerimde ve üstümdeki ağır yorgan vücut ısımin dışarı çıkmasına neredeyse hiç izin vermiyor. Boğazım acı verici bir şekilde kurudu. Sadece biraz su içmem gerekiyor.

Onu uyandırmamaya çalışarak kendimi yataktan dışarı atıyorum. Artık oda tamamen karanlık ve banyoya giden yolu usulca etrafı yoklayarak bulmak zorundayım. Uyku hala uzuvlarımı ağırlaştırıyor ve yürürken sallandığımı hissedebiliyorum.

Sonunda banyoya vardığımda, kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum ve ışık düğmesini açıyorum. Parlaklık beni anında kör ediyor, alışana kadar gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Lavaboya doğru yürüdüm ve aynaya bakmaya cesaret ettim. Tam da beklediğim gibi, berbat görünüyorum. Yanağım çirkin bir mavimsi mor, saçlarım taranmamış bir dağınıklık, gözlerim kan çanağı ve aptal bileklerim artık acı verici bir şekilde şişmiş.

Soğuk suyu açıyorum ve musluktan bir yudum içmeden önce yüzüme biraz sıçratıyorum.

Neden bu kadar ateşliyim?

Soğuk su bile beni serinletmedi. Hâlâ *gerçekten* çok sıcak. Tüm vücudum, hatta gözbebeklerim bile sıcak hissediyor. Başımı sallayarak suyu kapattım ve kapıya dönerken aklıma bir şey geldi... Bağlı ya da kilitli değildim. Xander'ın odayı arkamızdan kilitlediğini sanmıyorum.

Banyoda bir heykel gibi duruyorum, aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Kaçmaya çalışmalı mıyım? Xander'ın sözlerine inanmalı ve hayatım için korkmalı mıyım yoksa onun hakkındaki içgüdülerime mi güvenmeliyim? Bu kaçmak için tek şansım olabilir... ve tek düşünebildiğim kız kardeşimin daha aşağılık adamların elinde ölme ihtimali.

Koşmalıyım.

Koşmalıyım.

Altıncı Bölüm

Xander

Çoğu sabah olduğu gibi yatağımda uyandım. Yine de bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum. Gözlerimi açtığımda dışarının çoktan aydınlanmış olduğunu görüyorum. Pencereden giren güneş ışınları havada küçük toz zerreciklerinin dans etmesine neden oluyor.

Derin bir nefes çekiyorum ve bir kadının kalıcı tatlı kokusunu yakalıyorum.

Kahretsin!

Yatağımdan fırlayıp boş odayı taradım. Hangi cehenneme gitmişti? Pantolonumu çektim ve koridora koştum. Şu an o kadar sinirliyim ki duvarı yumruklamak istiyorum. Ön kapıya doğru yürüyorum, bir şeyleri öldürmeye hazırım. Korumalarım tam da olmaları gereken yerde duruyorlardı.

"Kızın gitmeye çalıştığını gören oldu mu?" Onlara homurdanıyorum. "Hayır patron, kimse gitmeye çalışmadı."

"Siz ikiniz bütün gece burada mıydınız?" Öfkeyle soruyorum. Kaçmaya çalışmayacağını düşünecek kadar nasıl aptal olabildim?

Başlarını salladıklarında, öfkem yeni bir boyuta ulaştı. "Evi arayın... her santimini ve eğer onun kaçmasına izin verdiğinizizi öğrenirsem, sizi kendim öldürürüm."

İkisi de harekete geçip farklı yönlerle doğru koşarken ben de sinirli bir şekilde üst kata geri dönüyorum. Hangi cehennemde bu kız? Odaya geri döndüm ve tekrar etrafa baktım. Bir şey aldı mı? Aldığını sanmıyorum. Silahım bile yatağımın başucundaki çekmecedeydi. Alacağın ilk şey o olmaz mıydı? Belki de niyeti bana zarar vermek değildi? Belki de sadece gitmek istemiştir? Belki diye bir şey yok. Gitmek istedi.

Gitmek için yalvardı. Bir kot pantolon ve gömlek giydim, silahımı ve telefonumu aldım.

Tam aşağıya inmek üzereydim ki gözlerim banyo kapısına kaydı. O anda tüm evi kontrol etme telaşımdan dolayı banyoya bile bakmadığımı fark ettim. Onu bulmak için duyduğum sahiplenme ihtiyacı beni ileri itiyor ve kapının kolunu kavıyorum.

İçeriden gelen herhangi bir ses duymuyorum ama yine de kapıyı açıyorum. Karanlık ve sessizdi ve neredeyse arkamı dönüp kapıyı çarparak kapatacaktım ki onu gördüm... onu gördüm. Minicik bedeni tuvaletin yanında yere yığılmıştı.

Işığı açtım ve içeri daldım. Yerde hareketsiz yatıyordu. Çilek sarısı saçları başının etrafında bir hale gibi yayılıyor ve onu bir melek gibi gösteriyor.

Gözleri kapalı ve dudakları hafifçe aralanmış. İlk bakışta huzur içinde uyuyor gibi görünüyor ama yanına diz çöktüğümde hırıltısını duyabiliyorum... nefes almakta zorlanıyor. Onu kucağıma alıyorum ve ne kadar sıcak olduğunu fark ediyorum... sadece sıcak değil... yanıyor. Cildi yanıyor ve bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum.

Neredeyse cansız bedenini küvete taşıyor, suyu soğuğa çevirmeden önce onu nazıkçe içine yerleştiriyorum. Bundan hoşlanmayacak, biraz bile hoşlanmayacak ama umurumda değil. Faremin ölmesine izin veremem. Buz gibi su onun sıcak tenine çarpıyor ve o irkilmiyor bile. Aslında hareket bile etmiyor ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Arka cebimden telefonu çıkarıp Doc Brown'ın numarasını bulana kadar aşağı kaydırıyorum ve sonra yeşil arama düğmesine basıyorum. Telefon durmadan çalarken zaman durmuş gibi görünüyor. Sonunda üçüncü çalışta cevap verdiğinde sabrım tükeniyor.

"Alo?"

"En kısa zamanda evime gelmen gerek."

"Yoldayım patron." Onu bu yüzden seviyorum. Ben arıyorum, o koşarak geliyor, soru sormuyor.

Beklerken küvetin yanına çömelip küçük faremin başını soğuk suyun üzerinde tutuyorum. Bir an için burada ne halt ettiğimi merak ettim. Neden onun hayatını kurtarmaya çalışıyorum? Bu ikimiz için de en kolay çıkış yolu olurdu. O ölür ve ben de tetiği çekmek zorunda kalmam.

Nasıl olsa ölecek; neden şimdi gitmesine izin vermeyelim? Bu onu bir sürü acıdan kurtarır ve beni de onun üzerimdeki bu tuhaf etkisinden kurtarırdı. Parmaklarım

narin tenini kavriyorum... bakışlarım yüzünde geziniyor.

"Beni bırakma, Mouse," diyorum yüksek sesle, dudaklarımdan geçmesine izin verdiğim için şok olmuş bir halde.

Neden onun öleceği düşüncesi içime bir bıçak gibi saplanıyor? Kalp mi?

Tam bir sessizlik içinde oturup küvete dolan suyu dinliyorum. Bir süre sonra

Bir süre sonra yeterince soğumuş görünüyor ve suyu kapatıp akmasına izin veriyorum.

Beyaz tişörtüm ıslak bir şekilde tenine yapışıyor ve altındaki her küçük kıvrımı görmeme izin veriyor. Kahretsin... altına hiçbir şey giymemiş. Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama iyi bir adam değilim. Bu haldeyken bile ona dokunmak istiyorum.

Ağır ayak sesleri kulaklarıma geliyor ve doktorun nihayet geldiğini anlıyorum. Kır saçlı adam banyoya giriyor ve büyük küvetin içindeki küçük bedene bakıyor. Durumu anlıyor ve hiçbir soru sormadan küvetin yanına diz çöküp onu incelemeye başlıyor.

Elleri kızın çıplak vücudunda gezinirken hırıltımı tutuyorum. Ona dokunmasını izlemek beni çileden çıkarıyor.

"Bileklerindeki kesikler enfeksiyon kapmış gibi görünüyor." Hay sikeyim. Neden dün gece yaraları sarmadım ve pansuman yapmadım?

"Enfeksiyon çoktan kollarına yayıldı ve iki yarası olduğu için hızla yayılıyor. Vücudu buna karşı koyamıyor. Kurtulma şansı varsa hemen serum takip antibiyotik vermeliyiz. En son ne zaman yemek yediğini ya da bir şeyler içtiğini biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Kanım kaynıyor... Çok kızgınım ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Dün gece ona yiyecek ya da içecek bir şey bile vermedim.

"Gömleğini çıkarıp onu yatağa götürebilir misin? Ben orada her şeyi hazırlayacağım." Ayağa kalkıyor ve bir an duraksıyor, gözlerinde bir endişe titreşimi beliriyor. "Tabii onu başka bir yere taşımak istemiyorsan. Bir süre baygın kalabilir."

"Burası iyi."

Küçük fareme dönmeden önce onun banyodan çıkışını izliyorum... Gerçek adını bile bilmiyorum. Eminim güzel yüzüne yakışan güzel bir ismi vardır. Başımı sallayarak gömleğin yakasını kavriyorum ve ortadan ikiye ayırmaya başlıyorum.

Tişörtün altındaki mükemmel küçük vücudunu gördüğümde sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Üzerinde tek bir leke bile olmayan kaymak gibi pürüzsüz bir cilt. Mükemmel bir çift diri göğüs ve düz bir karın.... şu anda benim beğenime göre biraz fazla düz. Gözlerimin bacaklarının arasında dolaşmasına izin vermeye cesaret edemiyorum. Azgın bir ereksiyon şu anda ihtiyacım olan son şey.

Raftan bir havlu alıyorum ve onu kucağıma alıp yatak odasına götürmeden önce üzerini örtüyorum. Kollarımın arasında ona bakıyorum; gözleri kapalı, alnına ve yanağına yapışmış ıslak saç telleriyle huzurlu bir yüzü var.

Yüzü ifadesiz ve o zaman bakışlarındaki korku ve hatta ateş titreşimini ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Onu yatağı yatırıyorum. Brown çoktan serum takmaya başlamıştı.

"Onu bağlayacağım ve sonra enfeksiyonun akması için yaraları yeniden açmam gerekecek. Ondan sonra da yaraları saracağım."

Doktorun onun üzerinde çalışmasını birkaç dakika izledikten sonra ona dokunmasına daha fazla dayanamıyorum. Ona yardım ettiğini biliyorum ama bu, tenine her dokunduğunda elini tokatlayarak uzaklaştırmak istemediğim anlamına gelmiyor.

Odadan çıkarken tüm bu mantıksız duyguları kontrol altına almaya çalışıyorum. Bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacım var. Koridorun sonuna doğru yürürken kendimi oğlumun çocuk odasının önünde buluyorum.

Belki uyuyordur diye kapıyı sessizce açıyorum ama kafamı kapıdan içeri sokar sokmaz uyumadığını fark ediyorum.

Dadılardan biri onu kucağına almış, biberonla besliyor. Minik parmakları biberonu yakalamaya çalışıyor ve küçük dudakları yıllardır yemek yememiş gibi meme ucunu emiyor... tıpkı her zaman yaptığı gibi.

"Bugün onu beslemek ister misin?" Maria soruyor. Çoğu zaman ona o bakıyor ve Q onu seviyor.

"Hayır, sadece onu hemen görmek istedim." Onu görmek her zaman içimdeki fırtınayı bir anlığına dindirir.

Önemli olan tek şey bu... O. Birden aklıma çılgınca bir fikir geliyor, artık kafamın içinde olduğu için kurtulamadığım bir görüntü. Küçük faremin burada oğlumla oturduğunu, onu beslediğini hayal ediyorum. Sanırım onu severdi. O da onu severdi. Nasıl bildiğimi bilmiyorum... Sadece biliyorum.

Hayır, böyle bir şey düşünemem. Oğlum konusunda ona asla güvenemem; onu tanımıyorum bile. Onu incitmek ve öldürmekle tehdit ettim. Yapabilirdim.

ona asla güvenmem. Tek bildiğim, o gerçekten iyi bir oyuncu ve babam için beni gözetliyor.

Gardımı indiremem. Ne ona ne de başkasına. Ailem bana güveniyor. Odama döndüğümde, doktor işlerini bitirmek üzereydi.

Bilekler.

İçeri girdiğimi duyunca başını kaldırdı. "Onu tutmalısın Kollar yukarıda. Sabah gelip onu tekrar kontrol edeceğim. O zamana kadar kollarındaki kırmızı izlere dikkat edin. Eğer yayılırlarsa beni hemen arayın. Burada ağır kesici ve antibiyotik var."

Beni endişeyle incelemeden önce komodinin üzerine iki ilaç şişesi koydu. "Onun için alabileceklerimin hepsi bu kadar mı? Yoksa ertesi gün hapı gibi başka bir şeye ihtiyacı var mı?"

Sorusu beni her türlü mantığın ötesinde çileden çıkarıyor. Mantıken öyle olmaması gerektiğini biliyorum.

Ne de olsa banyomda yarı çıplak güzel bir genç kız var ve belli ki bağlanmış. Tabii ki tecavüze uğradığını varsayacaktı, çünkü psikolojik olarak ilk kez yaptığım bir şey olmayacaktı. Varsayımının beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyorum... ama lanet olsun, ediyor.

"Soru sorma doktor. Başka bir şeye ihtiyacım olsaydı sorardım. Şimdi, eğer sana ihtiyaç olursa, seni ararım. Aksi takdirde, siktir git." Kelimeleri gıcırdatarak söyledim ve o da eşyalarını toplayarak yatak odasından çıktı.

Yalnız kaldığımız anda yatağın kenarına yerleşip ona bakıyorum. Göğsünün battaniyenin altında yükselip alçalmasını izliyorum... Serum torbasından tüpe damlayan ilacı dinliyorum ve serumun tüpten kolundaki iğneye taşınmasını izliyorum. Bu, onun burada olması, benim onu kurtarmam, hiç bana göre değil.

Ben bir katilim, kurtarıcı değil ve yine de bu küçük kızın üzerimdeki etkisinden kurtulamıyorum.

"Kimsin sen?" Fısıldayarak bir parmağımı yanağından aşağı doğru indiriyorum. Teni hâlâ sıcak ama alnını kaplayan ter damlaları ateşinin düştüğünü gösteriyor.

Dün bana anlattığı şeyleri düşünüyorum... nasıl sadece kız kardeşini aramaya gittiğini. Aslanlarla dolu bir ine özveriyle girmişti. Onu daha kötü durumda bulmadığıma şaşırdım. Yine de babamın ona dokunma şansı olmamıştı. Dokunsaydı, ölmüş olmayı dileyeceğini garanti edebilirim.

Ona yapacağın şey bu değil mi? Onunla işin bittiğinde ölmüş olmayı dilemesini sağlamak? Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. İçimde dolaşan duyguları anlamıyorum. Açık olan tek şey ona zarar veremeyeceğim. Yapamam... ne olursa olsun.

"Xander..." Adım dudaklarından bir iniltiyle dökölüyor ve uyanmış olmasını bekleyerek başımı kaldırıyorum ama uyanmamış. Yatağın üzerinde dışa doğru uzanan narin elini tutuyorum. Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum... Bu haliyle benim için işe yaramaz, anlaşmamız hükümsüz ve geçersiz.

Üstüne üstlük, o yarım kalmış bir iş. Biri onu keşfederse, her şey çözölür. Bu konuda daha fazla düşünmekten kendimi alıkoyuyorum. Şu anda doğru ruh halinde değilim.

Ona olan ihtiyacım koyduğum her kuralı çiğnememe neden oluyor ve gizliden gizliye babamın istediği oluyor. O bilmiyor olabilir ama ben biliyorum. Bana bir şey bıraktı, birini, kendimi öldürmeye ikna edemiyorum.

Ve bu her şeyi mahvedecek... Zaten mahvetti.

Yedinci Bölüm

Ella

Gözlerim yanıyor, başım zonkluyor ve damarlarıma bir soğukluk doluyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım elli numara zımpara kağıdı gibi yanıyor. Dilim ağzımda ağırlaşıyor ve aldığım her nefes zorlaşıyor. Kollarımı ve bacaklarımı kaldırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Kırılmış hissediyorum. Gözlerimin açılmasını istiyorum ama açılmıyor.

"Ateşi tekrar yükseldi." Derinden gelen gürleyen bir ses kulaklarımı dolduruyor.

"Bu olacak patron. Bir enfeksiyonla savaşıyor. Gerçek bir iyileşme görmemiz için birkaç gün geçmesi gerekecek." Aynı ses yüksek sesle iç geçiriyor ve yatağın yanımda alçaldığını hissediyorum. Zihnimdeki anılar arasında geziniyorum... sese bir yüz bulmaya çalışıyorum.

Koyu renk saçlı ve daha da koyu renk gözlü bir adamın görüntüsü önümde belirliyor.

Xander.

"Sakin ölme Mouse," diye fısıldıyor, o kadar yumuşak ki zar zor duyuyorum. Sanırım dudaklarının alnımı sıyırdığını hissediyorum ama emin olamıyorum. Sorular içimin derinliklerinde yanıyor. Neden benimle ilgileniyor? Beni öldürmesi gerekmez miydi? Artık onun işine yaramıyorum.

Anlaşmamız zihnimde belirliyor ve şimdi her şeyi bitirip bitirmeyeceğini merak ediyorum. Muhtemelen bitirmeli. Daha kolay olurdu, değil mi? Kendimi kapana kısılmış, yavaş yavaş etrafımı saran dört duvar arasında sıkışmış hissediyorum. Ağlayamıyorum ya da çığlık atamıyorum. Burada, onun yanında olduğumu bilmesini sağlayacak hiçbir şey yapamıyorum. Mırıldanmaya, uzuvlarımı hareket ettirmeye, herhangi bir şey yapmaya çalışıyorum ama her şey yeniden kaybolmaya başlıyor. Bir uğultu kulaklarımı dolduruyor ve saniyeler içinde yok oluyorum... sonsuz karanlığın içinde süzülüyorum. Belki de çoktan ölmüşümdür? Artık gerçeğe rüya arasındaki farkı ayırt edemiyorum.

Tekrar uyandığımda, sanki sadece bir saniye geçmiş gibi hissediyorum ama bunun mümkün olması mümkün değil. Sıcaklık bedenimi sarıyor ve ben de ona iyice sokulmak istiyorum. Neden hareket edemediğimi ya da konuşamadığımı merak ediyorum ama korkularımı anlatamıyorum.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra nihayet gözlerimi açabiliyorum. Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum, artık gerçekten uyanık olduğumdan ve hala arafta olmadığımıdan emin olmak için. Her göz kırptışında çevrem biraz daha netleşiyor ve sonra birden önümde oturan kişiyi görüyorum.

"Hayata tekrar hoş geldin, küçük fare."

Uzun bir süre sadece ona baktım. Hâlâ tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum.

Bu ana nasıl geldik? Hikâyenin bir kısmını kaçırmışım gibi hissediyorum. Hayatta kalmak için ona bedenimi sunmamdan, onun yatağında bana bakmasına kadar geçen sürede bağlantı kuramıyorum. Bu iki olay arasında benim bilmediğim bir şey olmuş olmalı.

"Neden?" Konuşmak acı veriyor ama yine de soruyu soruyorum.

Xander'ın kaşları ne dediğimi anlamamış gibi şaşkınlıkla çatılıyor. "Ne demek neden?"

Başka bir şey söylemeye çalışıyorum ama kelimeleri dudaklarımdan çıkaramıyorum. Xander bana içinde su olan bir bardak uzatıyor ve ben de titreyen ellerime alıyorum. Kuru dudaklarıma değer değmez yutuyorum, Xander bardağı elimden alana kadar açgözlülükle içiyorum.

"Bu kadar yeter. Çok hızlı ve çok fazla içersen hasta olursun."

Anlayışla başımı sallıyorum, ellerimi kucağıma koyuyorum. Yumuşak çarşafklar çıplak tenimde hareket ederken aslında tamamen çıplak olduğumu fark ediyorum.

Yaptık mı? O yaptı mı? Zihnim karmakarışık ama o ölçüde bir şey yapmış olsaydık hatırlayacağıma eminim. Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. Yine beni izliyor, yüzünde hiçbir duygu yok ve bunu neden yaptığını merak ediyorum. Konuştuğu insanlardan duygularını gizliyor. Belki de bu şekilde güvende olduğunu düşünüyordur? Gerçekten bilmiyorum, ama konu başkalarını anlamak olduğunda, her zaman satır aralarını okumaya çalışırım ve Xander'ın anlaşılabilmesinin tek yolunun da satır aralarını okumak olduğunu düşünüyorum.

"Neden bana değer verdin?" Sonunda sordum.

Xander sırtıyor. "Bakire amcığına sahip olmadan ölmene izin veremezdim, Mouse. Bugünlerde iyi am bulmak zor."

Yanaklarım hemen ısındı. Bunu gerçekten kastetmiş olamaz, değil mi?

Beni sadece sikmek için kurtarmadı.

"Sana inanmıyorum," diye mırıldanıyorum, incinmiş hissederek. Dudaklarının alnımda gezindiğini, sesinin karanlıkta bir ışık gibi parladığını hatırlıyorum.

Xander gülümsüyor ve bu uğursuz, mide bulandırıcı bir gülümseme ve birden keşke ona beni neden kurtardığını hiç sormamış olsaydım diyorum. "Seni daha önce becermediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen o kadar aşağılık bir canavar değilsin." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Bir saniye içinde Xander üzerimde, eli boğazıma sarılmış halde. Korku içimin derinliklerinde yükseliyor. Az önce bir enfeksiyonla savaştım ve çenemi tutamadığım için mi ölecektim?

Xander yüzüme doğru eğiliyor. Onun kokusunu alabiliyorum; kokusu beni sarıyor. Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta ve onu öpersem neler olabileceğini düşünüyorum, ama o konuşmaya başlar başlamaz bu düşünce aklımdan uçup gidiyor.

"Ben de en az babam kadar aşağılık biriyim ve onun yapacağı her şeyi sana yaparım. Hayatını kurtardım diye seni sikilecek bir delikten daha fazlası için istediğimi sanma. Sen bir hiçsin Mouse, sikim için bir yerden başka bir şey değilsin."

Dudaklarımın titrediğini hissediyorum ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Tamam," diye fısıldıyorum usulca, bir yandan da içten içe onun sözlerini duyduğumu, gerçekten nasıl hissettiğini bildiğimi bilmediğini biliyorum. Onun sesi beni karanlıktan çıkarıp sert gerçekliğe geri döndürdü.

Bir anda üzerimden kalktı ve yatağı itmeye başladı.

"Anlaşmamız hâlâ geçerli. Gücünü toplaman için sana yirmi dört saat daha vereceğim ama benden göreceğin merhamet bu kadar."

Verdiği sıcak ve soğuğu anlamıyorum. Yaşamamı istediğini biliyorum. Sözlerindeki ıstırapı duydum, ama şimdi uyandığıma göre, sanki başaramayacağımı ummuş gibi kızgın görünüyor.

"Beni ölüme terk edebilirdin. Bu kadar uğraşmana gerek yoktu," diye fısıldıyorum, şiltinin üzerinde doğrulmaya çalışıyorum, battaniyeyi yukarı ve göğsümün üzerine çekerken kendimi daha oturur bir pozisyona getirmeye çalışıyorum. Kolumda bir şeyin beni çektiğini hissediyorum ve aşağıya baktığımda koluma takılmış olması gereken bir serum yeri görüyorum.

"Ve bu kadar kolay ölmene izin mi vereyim?" Bakışlarımı

onunkilere kaldırıyorum ve gözlerinde eğlence pırıltıları buluyorum.
"Bence seni daha fazla dayanamayacağın kadar sikmek, sonra da hastalıktan ölmene izin vermek daha eğlenceli olurdu."

Sözleri zalimce, çok zalimce ama bunları söylediği için ona saldıramam. Hayır, bu sadece öldürülmeme neden olur ve ben zaten ödünç alınmış bir zamanda koşuyorum. Yine de bir sonraki sözlerimin düşünmeden dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum.

"Bunu kastetmiyorsun Xander."

"Neden olmasın ki?" Olduğu yerde durur, herkesin inanmasını istediği canavarın her bir parçasına benzemektedir.

"Çünkü seni duydum. Bana ölmememi söylediğini duydum. Beni kaybetmek istemediğini biliyorum."

Yumruklarını iki yanında sıkıyor ve sonra tekrar yatağa doğru adım atıyor. Bir an için bana gerçekten zarar verip vermeyeceğini merak ediyorum. Gözlerindeki ateş titriyor ve biliyorum ki gidip lanet alevleri körükledim, içinde bir cehennemi tutuşturdum.

Battaniyenin kenarından tutarak onu elimden çekiyor. Tenimi kaplayan ve vücudumdaki tüm sıcaklığı çalan ani soğukluk karşısında nefesim kesiliyor.

Bakışlarını çıplak bedenimde hissediyorum ve ellerimle kendimi örtmeye çalışıyorum. İçimde bastıramadığım korku düğümünü yutkunarak bastırıyorum. Ellerinin kalçalarımı kavradığını ve kaba kuvvetle ayırdığını hissettiğimde haykırıyorum. Neden çenemi kapalı tutamıyorum?

"Lütfen, hayır..." Bunun bu şekilde olmasını istemiyorum, ikimizin arasında olmasını istemiyorum. Zaten zayıflamış olan bedenimin pes ettiğini hissederek yatağa doğru ileri geri hamle yapıyorum.

"Ama senin istediğin de bu değil mi? Sana gerçekten ne kadar büyük ve kötü olabileceğimi göstermemi? Kopmadan önce ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istemiyor musun?" diye doğrudan yüzüme doğru hırlıyor. Parmakları kalçalarımı ayırıyor ve onu hissediyorum, eli merkezimde sıcak.

Başka bir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime sokuyor ve orada tutuyor. Vücudum ani saldırı karşısında kaskatı kesiliyor ama o kıpırdamayınca dokunuşuna karşı yumuşadığımı hissedebiliyorum. Gözleri çıplak vücudumda geziniyor, içlerindeki sıcaklık yavaşça dağılıyor.

Yüzüme ulaştığında, gözleri tamamen yumuşamış ve sanki ileriye doğru itmek için gereken keskin sivri ucunu kaybetmiş gibi görünüyor.

Birkaç dakika önce hissettiğim korku, karnımı dolduran sıcaklığa dönüşüyor. Kalın parmaklarını içimde hissetmek ihtiyaçla dolmama neden oluyor. Dolu hissediyorum, inanılmaz derecede dolu, ama acıtmıyor. Aramızda uzun bir sessizlik uzanıyor ama ikimiz de göz temasını kesmiyoruz.

Sonra yavaşça içimden çıkmaya başlıyor ve ben ne yaptığımı anlamadan bileğini kavrayıp onu yerinde tutuyorum.

Gözlerinde kısa bir süreliğine kafa karışıklığı beliriyor. "Seni boşaltmamı ister misin, Mouse?" Sesi nazik, yumuşak ve ben cevabı zaten biliyorum.

Alt dudağımı gergin bir şekilde ısırıyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum neredeyse duyulmayacak şekilde.

Dudaklarında şeytani bir sırıtış beliriyor ve parmağını tekrar içimde gezdirmeye başlıyor. Nefesim kesiliyor. Artık vücudum bunu beklediği için dokunuşuna verdiğim tepki değişiyor.

İçimdeki parmakları artık bir saldırı gibi hissettirmiyor. Sanki oraya ve başka hiçbir yere ait değillermiş gibi hissediyorum. Yavaş ve sabit bir ritimle içime girip çıkıyorlar ve bu bana cennet gibi geliyor. Gözlerimi zevkle kapatma dürtüsüyle savaşmak zorundayım çünkü garip bir nedenden ötürü, onun bana baktığını, parçalanırken beni izlediğini görmek istiyorum.

Bileğini sıkıca tutuyorum ama sadece ona dokunmak istediğim için ve ellerimi başka nereye koymama izin vereceğinden emin olmadığım için.

Parmaklarının her derin darbesinde içimde bir zevk zıplaması oluyor. Kalbim özgür kalmaya çalışan bir kelebek gibi göğsümün içinde çırpınıyor. Hareketleri nazik, kibar ve bu ona o kadar benzemiyor, olduğuna inanmamı istediği adama o kadar benzemiyor ki neredeyse dehşet verici.

"Benim için gel, Fare. Elimin her yerine boşal." Bana dik dik bakıyor, sadece bir emirle içimdeki zevki çekip çıkarıyor.

Tutamadığım küçük bir inilti benden kaçıyor. Göğsüm kabarıyor, daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Meme uçlarım büzülüyor ve vücudum titriyor. Kukum kasılıyor, parmaklarını sertçe sıkıyor, ama o yavaş ve şehvetli vuruşlarına devam ediyor ve sonra parmaklarını içimde yukarı doğru kısıyor, benden inanılmaz zevk alan bir noktaya çarpıyor.

Daha fazla açık tutamadığım gözlerim, ben istemesem de kapanıyor. Ruhumun parçalarını da alıp götüren bir zevk dalgası üzerime çökerken başım yastığa gömülüyor. Vücudum karıncalanıyor ve bir süre öylece yatıp gözlerimi tekrar açmaya çalışıyorum. Açtığımda, parmaklarını girdiği gibi hızla çıkarıyor.

Dokunuşunu kaybettiğim için üşüyorum ve battaniyeye uzanıp onu vücuduma sarıyorum. Ona bir şey söylemeye fırsatım bile olmuyor çünkü bir anda kalkıp kapıdan çıkıyor ve beni yatağında nefessiz ve her zamankinden daha şaşkın bir halde bırakıyor.

Az önce ne oldu öyle?

Yine sıcak, güneşten daha sıcak ve sonra bir anda soğuk, sanki içinde bir şey kopuyor ve o acımasızlığı kapatıyor.

Bana karşı nazik olmak istiyor. Bunu hissedebiliyorum ve görebiliyorum, o istemese bile. O nazik biri ve sanırım en çok korktuğı yanı da bu... Onu gölgelerde saklı bir canavardan daha fazlası olarak görmem.

Sekizinci Bölüm

Xander

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce o odadan çıkmak zorundaydım. Ona yapmak istediğim şey onu incitebilirdi... Kendimi çırlıçıplak soymak ve onu anlamsızca becermek istiyordum. Hiçbir zaman istediğim bir şeyden kendimi alıkoyan biri olmamıştım, ama ürkek küçük farem içimdeki iyiliği ortaya çıkarıyordu.

Ona tam olarak kiminle uğraştığını göstermek için onu kabaca parmaklamayı planlamıştım ve yine bir şekilde damarlarımdan akan karanlığı bastırmayı başardım. Ellerimin üzerinde parçalandı ve yemin ederim ki bu tanık olma zevkine eriştiğim en seksi şeydi.

Kısa bir süre önce kanalının içinde olan parmaklarımı dudaklarıma götürerek yalayıp temizliyorum, emiyorum, hala üzerlerinde onun salınımının tadını alıyorum. Sikim acıyla sertleşiyor ve adımımın ortasında duruyorum. Arkamı dönüp beni emmesini sağlayabilirdim... Çenemi sıkıyorum, hâlâ biraz gergin hissediyorum. Bu düşünce çok cazip, ama sanırım şu anda her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisi, bu sabah bir toplantı çağırdığımdan beri daha da fazla.

Aşağı inip ofisime giriyorum. Bakışlarım çoktan beni bekleyen Damon'a takılıyor. Her zamankinden daha erken gelmiş, masamın önünde oturuyor, ayaklarını masaya uzatmış, sanki onu saatlerdir bekletiyormuşum gibi bakıyor. Bana bakışı hiç hoşuma gitmiyor, hem de hiç.

"Yüzündeki o sinir bozucu ifadeyi ben kaybetmeden ve senin için yumruğumla silmeden önce silebilirsin."

"Bugün keyfimiz yerinde değil mi?" Damon ayaklarını masadan indiriyor, bakışları benimkileri delip geçiyor. Hiçbir fikri yok... en ufak bir ipucu bile yok.

"Sevgili babacığınla ilgili bir gelişme var mı?" Ben masamın arkasındaki sandalyeye yerleşirken Damon soruyor.

Mouse'la ilgili tüm bu şeyler kafamı allak bullak etti. Son birkaç gündür ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum ama artık uyandığına göre, ölmesinden korkmadan nihayet ondan uzaklaşabileceğimi hissediyorum.

"Hem evet hem hayır. Hatırlıyor musun, senden kız kardeşinle ilgili olarak kulağını dört açmanı istemiştin?"

Damon başını salladı.

"Et müzayedesini hakkında bir şeyler söyledi." Sırıttım. "Ve babamın bunları ne kadar sevdiğini hatırlarsın. Her şeye bahse girerim ki birkaç kız koyacak. Belki onu bu şekilde takip edebiliriz. Kız kardeşini bul, bakalım ne biliyor. Belki bizi ona götürebilir. Zor bir ihtimal ama şu anda elimizdeki tek şey bu."

"Peki onu bulduğunuzda ne yapacaksınız? Oraya tekrar silahla mı gideceksin?"

"Başka ne yapabiliriz ki? Adam yıllardır bizim haberimiz olmadan saklanıyormuş."

Gerçek şu ki, babam uzun süredir gölgelerde saklanıyordu. Muhafızlarımızdan biri kaçmasına yardım etti... Cesedini taşımadan önce öldüğünden emin olmamakla çok aptallık ettim.

İhanet hiç hoşuma gitmemişti ve babamın hayatta olduğunu öğrendiğim anda birinin ona yardım ettiğini anlamıştım. Muhafızı hatırladım ve onu sorgulamaya gittim. Onunla yüzleştikimde yüzündeki ifade korku ve şok karışımıydı.

Eminim patavatsızlıkları yüzünden ölmeyi bekliyordu ve öyle de oldu.

"Görünüşe bakılırsa sürekli hareket halinde, hiçbir yerde uzun süre kalmıyor."

Uzun parmaklarımı masaya vuruyorum. "Çünkü onun için geleceğimizi biliyor. Eğer akıllıysa, hareket etmeye ve saklanmaya devam edecektir, çünkü onu yakaladığımızda hızlı bir ölüm için dua ediyor olacaktır. Onu bu müzayedede bulabileceğimi ve utanç verici hayatına bir son verebileceğimi umuyorum."

Damon'ın ifadesi benimkini yansıtıyor. Babamızın da öldüğünden emin olmak istiyor. Ne de olsa koruması gereken güzel bir karısı var.

"Kız nasıl?" Sanki son birkaç gündür yaşadığım cehennemi biliyormuş gibi sırtıyor. Sahip olduğum iyiliği onunla paylaşamam.

Onu gösterdim. Kardeşimin birine değer verdiğimi bilmesini istemediğimden değil; Q'ya değer verdiğimi zaten biliyor. Onun için adam öldürürdüm ama kanımdan olmayan hiç kimseye değer vermezdim ve Mouse kesinlikle kanımdan değildi.

"İyi," diye cevap veriyorum, yüzümdeki tüm duyguları silerek.

"Gerçekten iyi mi?" diye soruyor. "Çünkü çok yorgun görünüyorsun ve bunun Q ile bütün gece ayakta kalmaktan kaynaklanmadığını tahmin ediyorum."

"Ben iyiyim. O da iyi. Onu henüz öldürmedim, sanırım bu iyi haber, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

Cevabım üzerine Damon'ın boğazından kahkahalar dökülüyor. "Sanırım, ama ölü bir bedeni gerçekten beceremezsin...." Duraklıyor, bakışları genişliyor. "Demek istediğim, eğer o şeyle ilgilenmiyorsan, ve eğer öyleyse, iğrençsin."

Saçmalıklarına karşı başımı sallıyorum. "Seni buraya neden davet ettiğimi açıklar mısın?"

Doğrusu, bunu kardeşime asla söylemem ama onun eve dönmesini çok isterim. Burası benim olduğu kadar onun da evi ve burada benimle olması bana birlikte çalışırsak herkes üzerinde sahip olacağımız gücü hatırlatıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum ama beni kızdırmak için olduğunu düşünmeye başladım." Kısa bir süre duraklıyor ve bir şey söylemek istediğini anlıyorum. Gerginmiş gibi ellerini pantolonunun ön kısmına sürüyor.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Damon'ın yüzü donuklaşıyor, "Pek sayılmaz ama madem Q'yu benimle paylaştın, sanırım ben de benimkini seninle paylaşmalıyım, yani... Keira hamile."

Göz kırpıyorum, sonra gülümsemeye zorluyorum. Kardeşim ve benim gibi erkekler aile hayatı için biçilmiş kaftan değil. Beyaz çitler ve iki buçuk çocuk.

Kardeşimin yüzüne baktığımda gördüğüm tek şey endişe. "Ondan bir an önce kurtulmalıyız. Tıpkı senin oğlunu koruman gerektiği gibi benim de Keira'yı ve bebeği korumam gerekiyor. Daha fazla hayatta kalamaz. O hayatta olduğu sürece asla güvende olamayız. Eğer bu müzayedeye gideksen, ben de seninle gelmek istiyorum."

"Endişelerini anlıyorum kardeşim, ama seçimlerimi iyice düşünmem gerekiyor. Silahlarla saldırmak istiyorum ama bunu beklediğini biliyorum ve bu ona vermek isteyeceğim son şey. Bizim tarafımızda sürpriz unsuruna ihtiyacım var. Ayrıca, Keira'nın güvenliği konusunda bu kadar endişeliysen

belki de bir süre burada kalmalısın."

Başını sallar. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Emrinde ve çağrında olmam."

Gözlerimi deviriyorum. Bana tavır yapmaya başladı ve kardeşim olsun olmasın, bu saçmalıkla uğraşmazdım. "Hayır, Damon. Bu hoşuma gitmezdi. Çok hoşuma giderdi. Eğer bir araya gelirsek hesaba katılması gereken bir güç oluruz."

Damon hayal kırıklığı içinde elini yüzünde gezdiriyor. "Aradaki fark bu. Sen her zaman kalpsiz bir katil olacaksın, ben ise sevgiyi içime almanın bir yolunu buldum. Eve dönüp çocuğumun masum yüzünü görmek zorunda olduğumu bilerek düşmanlarımı öldürüp kanlarında yıkanamam."

Çenemi sertçe sıktım. Ne zaman ileriye doğru bir adım atar gibi olsak, Damon bizi geriye doğru çekiyordu.

Sandalyemden kalkıp çıkmak için kapıya doğru yürüyorum, her adımında ağabeyimin gözleri üzerimde. "Sanırım konuşacak başka bir şeyimiz yok. İki gün içinde Vegas'a doğru yola çıkacağız. Şimdilik kovuldun ve evine, karının yanına gitmelisin."

Dişlerimi sıktım. İstedğim buydu, değil mi? Damon'ın iyi bir hayatı olmasını? Bütün o dayakları bu yüzden yedim, bu yüzden kalpsiz bir bok parçası oldum.

"Keira evde değil, benimle geldi. Bana söylemedi ama Q'yu görebilmek için gelmek istediğini biliyorum."

Başım Damon'a doğru dönüyor, aklım hemen koridorun çok da uzağında olmayan bir odadaki diğer kişiye kayıyor.

Dadılara koridorda ses çıkarmamalarını ve Mouse'un duymaması için Q'nun kapısını kapalı tutmalarını söyledim ama Keira'nın bundan haberi yok.

Isınan kanımı soğutmaya çalışarak yavaşça nefes veriyorum. Umarım farem koridorda birinin sesini duysa bile yatak odamdan çıkacak kadar aptal değildir. Ne yazık ki, içimde tam da bunu yaptığına dair bir his var... araştırıyor. Hiçbir açıklama yapmadan odadan kaçıyorum. O evimde bir misafir, bu yüzden ona Mouse'u nerede sakladığımı ya da onunla ne yaptığımı söylememe gerek yok.

"Ne oluyor l a n ? Fırında turta falan mı unuttun? Nereye gidiyorsun?" Damon ben ayrılırken seslendi.

Salak.

Merdivenlerden yukarı koşuyorum, attığım her adım haklı olduğum hissini doğruluyor... *Lütfen, Mouse... lütfen.* O akıllı bir kız. Kibarlığımı ya da sahip olduğum çok az şeyi test etmez, değil mi?

Aklımı başımda tutmaya çalışıyorum. *Unutma, onu incitmek istemezsin.* Ama oğlumu korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağımı biliyorum.

Merdivenlerin tepesindeki köşeyi dönüp koridora baktığım anda kâbusumun canlandığını görüyorum. Kontrolümü kaybediyorum, kalbim titriyor, oğlumun güvenliği için duyduğum korku beni tüketiyor.

Koridorun ortasında duran iki kadın, kahve içmek için buluşan eski arkadaşlar gibi konuşuyorlar ama bana göre bu bir ihanet işareti... her ikisinden de kendi tarzlarında.

"Hey..." Keira önce beni fark ediyor ve görünüşüm karşısında gözleri irileşiyor. Söyleyeceği her şey boğazında düğümlendi.

Onlara bakarken tek düşünebildiğim oğlumu korumam gerektiği.

O biliyor... onu biliyor. Küçük oğlumu bir şekilde yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum. Onu buraya getirmek bir hataydı. Onu hayatta tutmak daha da kötü bir fikirdi.

Yumruklarımı sıkıyorum, kaslarım öfkeyle geriliyor. Artık geri dönüş yok. Artık onun için tek bir çıkış yolu var ve o da canlı değil.

Bacaklarım kendi kendine hareket etmeye başladı, doğruca fareme doğru gidiyorum... düşmanıma... Kırmızıyı görüyorum. Onu ortadan kaldırmalı, ailemi korumalıyım. Büyük mavi geyik gözleri inanılmaz derecede açılıyor ve birkaç metre öteden bile titrediğini görebiliyorum.

Korkusunun kokusu burnumu gıdıklıyor ve sikimi sertleştiriyor.

"Q'yu odasına götür Keira!" Ona bakmadan emrediyorum. "Şimdi!"

Kimse harekete geçmeden aramızdaki mesafeyi geçiyorum.

Mouse benden bir adım uzaklaşmaya çalışıyor ama ben çok hızlıyım. Kolunun üst kısmını elime alıp onu kendime doğru çekiyorum ve irkilmesine neden oluyorum.

"Neden lanet olası odada kalmadın?" Ondan çok kendime bir soru olarak mırıldanıyorum. Cevap vermiyor, belki bir cevabı yok, belki de güvende olduğunu düşünüyor, bilmiyorum. Ama konuşmak yerine ağlamaya başlıyor, büyük ihtimalle gözyaşlarının üzerimde bir etkisi olacağını umuyor... ve oluyor da, gözlerimden yaşlar boşanıyor. Ama ona merhamet gösteremem, bu konuda değil, oğlumu korumak söz konusu olduğunda değil.

Parmaklarım yumuşak etine batıyor ve onu bıraktığımda çürükler içinde kalacağını biliyorum. Mücadele etmeye başlıyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor ama onu kavrayışım inatçı.

İstedğin kadar kavga et, Mouse... Tek yaptığın seni daha çok istememi sağlamak.

Göz ucuyla Keira'nın nihayet hareket ettiğini görüyorum. "Ona zarar veriyorsun. Bırak onu!"

"Kapa çeneni ve kendi işine bak," diye alay ediyorum.

"Hey, onunla böyle konuşma." Damon merdivenlerde beliriyor, yüzü sanki karısıyla bu kadar sert konuştuğuma inanamıyormuş gibi bir korku maskesi. Başım dönüyor, içinde anlamadığım duygular ateşleniyor.

"Karına bir tasma tak o zaman." Mouse'u kolundan tutup merdivenlere doğru sürüklemeye başlıyorum ama o topuklarını mermer zemine gömüyor. Bir insan için ne kadar acınası bir bahane olduğuna neredeyse gülecektim. Zayıf, küçücük ve benimle dövüşebileceğini, elimden kaçabileceğini mi sanıyor?

"Lütfen Xander," diye yalvarıyor titrek bir sesle, bebek gibi yüz hatlarında panik açıkça görülüyor. Durmam için yaptığı yumuşak yalvarışlar aklımı başımdan alıyor. Sinirle eğilip onu kucağıma alıyorum ve omzuma atıyorum. Karnı sertçe omzuma çarpıyor ve ciğerlerinden çıkan havanın belirgin sesini duyuyorum.

"Odada kalmalıydın," diye homurdanıyorum ve Damon'ın yanından geçip gidiyorum. Gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor ve beni sessizce yargıladığını biliyorum, büyük olasılıkla onu bırakacağını umuyor ama minik farem için ne planladığımı hakkında hiçbir fikri yok, en ufak bir ipucu bile yok. Merdivenlerden iniyorum, Mouse'un minik yumrukları sırtıma vuruyor.

"Damon, bir şeyler yap!" Keira hızla kaybolan arka planda bağıriyor.

"Sen karışma, bebeğim." En azından kardeşim aklını tamamen kaybetmemiş.

Zihin.

Mouse'la birlikte hızla bodruma indim.

Omzumda histerik bir şekilde ağlıyor, minik elleri gömleğimi yumrukluyor. Vücudunun sıcaklığını tişörtümden hissedebiliyorum ve bir yanım onu yere yatırıp duvara karşı becermek, vücudunun ve ruhunun sahibinin kim olduğunu göstermek istiyor. Ama yapmıyorum... sikim pantolonuma baskı yaparken bile.

Bunu kendi başına sen açtın, Mouse.

Hücreye girip onu karyolaya yatırmaya çalışıyorum ama o bana yapışıyor, ince kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Lütfen, Xander... Lütfen, beni burada bırakma."

"Kapa çeneni." Yalvarışlarını dinlemek istemiyorum. Sesindeki özlemi duymak istemiyorum. Her şeyi hafızamdan silmek istiyorum. Zamanda geriye gitmek ve tetiği çekecek kadar güçlü olmak istiyorum. Onu üzerimden çekip alıyorum, uzuvlarını vücudumdan ayırıyorum, o ise umutsuzca bana tutunmaya çalışıyor, sanki ben onun can yeleğiymişim ve karanlık, derin okyanus suyuna düşmesine saniyeler kalmış gibi.

Sonunda parmaklarını sırtımdan sıyırdığımda, küçük, kırılgan bedenini karyolanın üzerine atıp hücreden çıkıyorum ve o daha yataktan kalkamadan kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sadece bir saniyeliğine gözlerini yakalıyorum... acı, panik ve ihanet bana geri yansıyor.

Bunu neden yaptığımı anlamadığımı biliyorum.

Tabii ki bilmiyor.

Yaptığım şeyleri neden yaptığımı asla anlamayacak. İşte bu yüzden bu iş asla yürümeyecek. Benim küçük tatlı farem asla sahip olamayacağım her şeyin bir örneği olacak.

"Özür dilerim... Xander, odadan çıktığım için özür dilerim. Orada kalmalıydım. Özür dilerim. Birini duydum ve..."

Parmaklarım saçlarıma giriyor ve uzun telleri çekiştiriyorum. Yalvarışları çıldırtıcı. "Dur! Sadece... dur... Sana zarar vermek istemiyorum... Gerçekten istemiyorum, ama eğer susmazsan, durmazsan... Duracağım, Mouse. Canını yakarım." Sesim gergin ve dudaklarından çıkan yumuşak iniltileri duyduğumda topuklarımın üzerinde dönüyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıp ondan uzaklaşıyorum. En üst kata ulaştığımda, kafamın içindeki gürültünün bir an önce yatışmasını umuyor ve dua ediyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Ella

Gözümün önünden kayboluşunu izliyorum ve ağır ayak seslerinin uzaklara doğru kayboluşunu dinliyorum. Soğuk karyolanın üzerinde kıvrılıp yatıyorum ve buradan başka bir yerde olmayı diliyorum. Kız kardeşimi aramaya gidecek kadar aptal olmasaydım, şu anda burada olmazdım.

Aldığım her nefeste göğsüm daralıyor. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum ama Xander'ı bana bu kadar kızgın görmek canımı yaktı. Cehennem gibi acıttı.

Neden lanet odada kalmadım ki? Nedenini biliyorum. Kapının hemen dışında bir kadın sesi duyunca çok meraklandım. Xander ve bana bakmayan muhafızları dışında kimseyle bir etkileşimim olmamıştı. Bu yüzden tanımadığım bir ses duymak, hem de bir kadın sesi, bende araştırma isteği uyandırdı... Tek istediğim biriyle konuşmaktı.

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

O kadını kucığında bir bebekle bulacağımı nereden bilebilirdim ki? Ve bebeğin Xander'ın oğlu olduğunu... Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı iniyor. Xander'ın, karanlığa bürünmüş adamın bir oğlu vardı, masum küçük bir çocuk.

Beni o kadının yanında gördüğünde bana nasıl baktığını aklımdan çıkaramıyorum. Vahşi görünüyordu, yavrularını kurtaran bir anne ayı gibi.

Yine de soru havada asılı kaldı. Neden bana bu kadar kızmıştı? Oğluna zarar vereceğimi mi düşünüyordu? Bir sürü sorum vardı ama cevapları yoktu ve bir kez daha soğuk, karanlık bodrumdaydım. Ağlamamak için kendimi zor tuttum... damarlarıma pompalanan korkuyu yuttum.

Beni incitmek istemiyordu. Bunu dokunuşunda hissettim ve sesinin tonunda duydum. Burada güvendeyim ve anlaşmamız bittikten sonra, kendimi ona teslim ettikten sonra, özgürce yürüyüp gideceğim. Bunu kendime tekrar tekrar söyledim.

Çünkü eğer yapmazsam, hıçkır hıçkır ağlayacağım. Xander bana hiçbir söz vermemişti ama gitmeme izin vereceğini kalbimin derinliklerinde hissediyordum.

O kötü bir adam ama ben onun kriptoniti olduğunu fark etmeye başlıyorum. Kendime daha da sokularak gözlerimi kapatıyorum, kendimi uyumaya zorluyorum, çünkü şu anda buradan çıkmanın tek yolu bu gibi görünüyor.

Sadece birkaç dakika uyukladıktan sonra yaklaşan ayak sesleri beni karyolada dimdik oturtuyor, gözlerim açık ve vücudum alarında.

Kim geliyor? Adamlarından biri mi? Bu düşünce kendimi kirli hissettiriyor.

Bodrumda yankılandığını duyduğum her adımda kalp atışlarım hızlanıyor, ta ki Xander görüne kadar. Onu gördüğüm anda rahatlatıcı bir nefes alıyorum ama bu rahatlama kısa sürüyor. Hâlâ kızgın. Bunu gözlerinde görebiliyorum, gerçi daha önceki öfkesi yatışmış. Hâlâ kızgın ve bu dikkat edilmesi gereken bir şey.

Xander'a güveniyorum, güvenmemem gerekse bile. Ne de olsa bana güvenmemem için hiçbir sebep vermedi.

Bir dizi anahtar çıkarıp hücrenin kilidini açmasını hevesle izliyorum. Ayağa fırlayıp kollarına atılmak istiyorum ama çok da aceleci davranmak istemiyorum. Beni almaya gelmemiş bile olabilir. Onun yerine yatağın kenarında hareketsiz bir şekilde bekleyip bir şey söylemesini bekliyorum.

Bunu yapmadığında, karnımda gergin bir düğüm oluşmaya başlıyor. Beni bütün gece burada mı bırakacak? Ona yalvarmak istiyorum, ama sözlerini hatırlıyorum, susmazsam bana zarar verme arzusunu. Yerde yürüyüp beni kaldırmak için eğildiğinde, bir kolunu bacaklarımın altından, diğerini omuzlarımdan geçirdiğinde içimi bir şok kaplıyor.

Kollarımı ona doluyorum ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum, derin bir nefes alarak eşsiz kokusunun burnuma dolmasına izin veriyorum. Onun sıcak bedeninde donan tenim tüm soğukluğumu alıp götürüyor ve yerini sıcaklığa bırakıyor.

"Korkunç bir adam olduğuna inanmamı istediğini biliyorum ama inanmıyorum. Senin yanında kendimi güvende hissediyorum," diye fısıldıyorum tenine, kulağına yakın bir yerden.

Sertleşiyor ama yürümeye devam ediyor. "Benim yanımda kendini güvende hissettiğini söyleyen tanıdığım tek kişi sensin." Sesi kulaklarımda gümür gümür yankılanıyor.

"İstiyorum." Yutkunuyorum. "Yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunun pek çok açıdan berbat bir şey olduğunu biliyorum ama istiyorum ve bunu bilmeni istiyorum..." Gömlekli göğsüne bakıyorum. "Seni... oğlunla korkutmak istememiştim."

Yatak odasına ulaştığımızda Xander'ın bedenimi kavrayışı sıkılaşıyor ve beni yatağın üzerine bırakıyor. Sonra şifonyerin yanına gidip bir şey alıyor ve bir fincanla banyoya giriyor. Musluğun açıldığını duyuyorum ve bir bardak su aldığını varsayıyorum. Birkaç saniye sonra elinde bir bardak su ve küçük beyaz bir hapla karşımda belirdiğinde, onları ondan alıyorum.

Ben onları alırken dikkatle beni izliyor. Tenime diktiği gözlerinden ürperiyorum, tenimin her santimini sıcaklıkla işaretliyorlar.

"Oğlum benim için çok önemli ve senin onu keşfetmen mükemmel bir şekilde bütünleşmiş planlarımızı mahvetti."

Sözleri karşısında gözlerim büyüdü. "Ne demek istiyorsun? Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum?"

Odadaki loş ışık Xander'ın ifadesini ölçmeyi zorlaştırıyor ama dudaklarındaki şeytani sırıtışı gördüğümde bir şeylerin değiştiğini anlıyorum. Yatağın karşı tarafındaki komodine doğru yürüyor ve bir şey çıkarıyor. Bana doğru geri döndüğünde, elindeki nesneyi bir an için görebiliyorum.

Kelepçe mi? Bu kadar mı? Sonunda kafama bir kurşun sıkmadan önce benden sadece bir şeyler mi alacak? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Neden odadan çıktım? Bana karşı çok nazikti... babasının olabileceğinden daha nazik.

"Beyninin her türlü şeyi çağrıştırdığını görüyorum." Sesi tehlikeli geliyor ve yavaşça yatağa geri döndüğümde, tam orada alanımı işgal ediyor. İri ve korkutucu biri ve ben hareket ettikçe üzerimdeki tişört kalçalarım kadar çıkıyor.

Gözlerim vücudunda yukarı doğru hareket ediyor, karanlık gözbebeklerine ulaştıklarında duruyorlar, ama gözlerime cevap vermiyor ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyor. "Geçen sefer biri beni yatağa bağladığında o kadar da eğlenceli değildi."

"Ve bu sefer de eğlenceli olacağına söz veremem." Kolumu tutuyor ve kelepçeyi hâlâ bandajlı olan bileğimin üzerinden geçirip başlığa bağlıyor. Karşı koymamam gerektiğini biliyorum. Metal sadece yarımı deşecek ve belki de onun istediği de bu, çaresiz kalmam, ona karşı koyamamam. Sonra diğer kelepçeyi alıyor ve diğer bileğime sıkıyor.

Panik, Xander'ın babasının merhametine kaldığım gecenin anılarıyla birlikte bedenimi sarıyor. Bana söylediği şeyler. Bana dokunma şekli. Kesik kesik bir nefes alıp gözlerimi sıkarak o günü tamamen unutmaya çalışıyorum.

"Artık gitmene asla izin veremeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerim tekrar açıldı. "Ne demek istiyorsun? Anlaşmaya ne oldu?"

"Hâlâ açık... en azından kısmen. Yaşamana izin verebilirim ama oğlumdan haberin varken buradan çıkıp gitmene izin veremem. Gitmene izin veremem... asla."

Sözlerinin aklımda yer etmesi için bir an bekledim. Hayatımın geri kalanını bu odada mı geçirmem gerekiyor? Burada kapana kısılırsam kız kardeşimi nasıl bulacağım? Burada kalmamın imkanı yok. Ya kaçacağım ya da denerken öleceğim. Bu düşünceyi kendime saklıyorum, bir süreliğine gömüyorum.

"Yani beni yatağında bir seks kölesi gibi bağlı mı tutacaksın?" Kelimeleri tükürüyorum, öfke karnımı dolduruyor. Xander'ın sıcak ve soğuk davranışları kafamı karıştırıyor. Ne zaman ondan ne bekleyeceğimi bildiğimi düşünsem, beni şaşırtıyor.

"Seni doyurana kadar, evet. Sonra büyük ihtimalle seni başkasına devredeceğim. Muhtemelen korumalarımın birine. Bu sadece amının sikimi ne kadar sıkı tuttuğuna bağlı."

Onun sözleriyle boğazım düğümleniyor. Xander'ın merhametine kalmaktan daha kötü bir düşünce varsa, o da bir et parçası gibi elden ele dolaştırılmaktır. Başka kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Yaptığımız anlaşma bu değildi. Eğer kendimi birine vermem gerekiyorsa, o kişinin Xander olmasını istiyorum.

"Seni istiyorum, başka kimseyi değil." Bacaklarımı hafifçe açarak ona olan arzumu belli ediyorum. Bakışlarının çıplak bacaklarımın ve açılmış kalçalarımın üzerinde gezinmesini izliyorum.

"Şu anda ne istediğini bildiğini sanmıyorum, Mouse."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyorum, çünkü o haklı. İstemiyorum. Ama aynı zamanda ölmek de istemiyorum, kardeşimi bulma şansım olmadan önce.

"Muhtemelen istemiyorum, ama ölmek istemiyorum ve senden başka birinin bana dokunmasını istemiyorum. Eğer senin işine yaramazsam, o zaman ölmüş sayılırım ve ölü olmak kız kardeşimi bulmama yardımcı olmaz." Bu sözleri sanki bir günahmış gibi sessizce itiraf ediyorum. "Sonunda gitmeme izin ver, lütfen."

"Ben ne kadar istersem o kadar burada kalacaksın... Sana bu odada kalmanı söylememiş olabilirim ama bunu daha iyi bilmen gerekirdi. Bunun

yerine, benim

başka bir şey için iyilik. Bu yüzden ben aksini söyleyene kadar benim olacaksın." Sözleri canımı yakıyor ve nedenini bilmiyorum. Doğru olmadıkları için değil.

"Kız kardeşinize gelince, nerede olacağına dair küçük bir önsezim var ve önsezimin doğru olup olmadığını görmek için birkaç gün içinde bir yolculuğa çıkacağım."

Oturur pozisyona geçiyorum, bunu yaparken kelepçe bileğime acı verici bir şekilde batıyor. Acıyı iterek alçak sesle tıslıyorum.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Heyecan yüzeye çıkar. "Onu mu arıyordun?"

Xander kıyafetlerini çıkarmaya başlarken, bir çift boxer'dan başka bir şey giymeden soyunurken yüzü sakinliğini koruyor. Ağzım sulanıyor ve bir an için ne hakkında konuştuğumuzu unutuyorum. Kasları sanki taştan oyulmuş gibi görünüyor. Onlara dokunmak istiyorum.

Xander'ın sesi bedeninin zihnim üzerindeki etkisini kırarak beni tekrar konuşmanın içine çekiyor. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum, ama fazla umutlanmamalısın. Ölmüş olabilir. Kadınlar bu dünyada uzun süre yaşamaz, özellikle de masum olanlar."

Kız kardeşimin öldüğünü düşündükçe kalbim sızlıyor. Sevdiğimiz herkesi kaybettik, geriye kalan tek şey birbirimiziz. Onu kaybetmek... Bunu kavrayamıyorum bile. Sonra aklıma geldi... açık artırma. Müzayedeye gidecek... Gidebileceği tek yer orası, değil mi? Müzayede geçmediyse tabii?

"O ölü değil. O güçlü ve akıllı. Bunu başarabilecek biri varsa, o da odur." Xander'ın babasının da aynı şeyi söylediğini düşünüyorum... sonunda ölümü nasıl isteyeceğini.

Mutluymuş gibi davranıyorum ama bensiz buradan ayrılmasına izin vermeyeceğim. Nereye giderse gitsin, beni de yanında götürecektir. Xander'ın öpülesi dudaklarından bir kıkırdama kaçıyor, yatağın diğer tarafına sürünerek beni vücuduna doğru çekiyor. Gömleğimin ince kumaşından teninin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Kırılması en eğlenceli kısımlar bunlar," diye fısıldıyor kulağıma ve tüylerim diken diken oluyor.

"Madem en eğlencelisi bu, o zaman neden beni kırmadın? Neden istediğini almadın? Birçok kez şansın oldu."

Kalın siyah yorgan üzerimize çekiliyor ve altındaki sıcaklığımızı örtüyor. Xander hemen cevap vermiyor ve bir an için vermeyeceğini düşünüyorum.

"Seni kırmak benim için eğlenceli olmaz, Mouse... çünkü senin kırılmanı istemiyorum. Senden almak istemiyorum. Sana vermek istiyorum..."

Bana verdiği zevki hatırlayarak kalçalarını birbirine bastırıyorum.

"Ama hata yapma. Eğer güvenime ihanet edersen. Eğer bir şey paylaşırsan

Oğlum hakkında bu evin dışında biriyle konuşursan... Seni kırmaktan fazlasını yaparım... O tetiği tanıştığımız ilk gün çekmiş olmayı dilemeni sağlarım."

"Yapmayacağım..." Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hissederek bir an duraksıyorum. "Bir çocuğun hayatını asla tehlikeye atmam."

Xander bir kolunu bana dolayarak yüzünü boynuma gömdü, "İyi, çünkü annesi de bunu denedi ve gördüğün gibi artık bizimle değil."

Sözleri beni ürküttü. "Sen... onu öldürdün mü?" Bu sorunun cevabını bilmek bile istemiyorum. Dudakları tenime değdiğinde neredeyse zevkle inliyordum.

"Evet ve eğer oğlumu korumak için annesini öldürmeye hazırsam, sana ne yapacağımı kimse bilemez."

"O ne yaptı?" Neden sorduğumu bile bilmiyorum. Onu neden öldürdüğünü gerçekten bilmek istemiyorum ama içimden bir ses bilmek istiyor.

"Oğlumuzu bana karşı kullanmaya çalıştı... zaten hiç hamile kalmaması gerekiyordu ama onu öldürmeden önce bunu nasıl başardığını öğrendim. O benim için hiç kimseydi ve ben onu oğlum için hayatta tuttum. Ben doğru olanı yapmaya çalıştım ama o benim iyiliğimi bana karşı kullandı." Bir yanım Xander için üzülürken, diğer yanım bu odadan kaçıp çok uzaklara gitmek istiyor.

"Oğluna asla zarar vermem," diye mırıldandım. Doğrusu, asla yapmazdım. O bir bebekten başka bir şey değil. Doğmayı o istemedi ve babasına olan kızgınlığım onun suçu değil.

"Şimdi böyle söylüyorsun ama ne kadar karanlık olabileceğimi henüz keşfetmedin. Ne kadar güçlü olduğumu henüz keşfetmedin. Seni incittiğimde ve benden öç almak istediğinde ne olacak? Ne olur?"

"Hiçbir şey."

"Neden hiçbir şey, Mouse?" Ses tonundaki merakı duyabiliyorum. Yanına uzandığımda gözlerim ağırlaşmaya başlıyor. Korunuyorum, güvendeyim ve en azından şu an için güvendeyim.

"Çünkü bana zarar vermeyeceksin, Xander. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ne kadar karanlık olursan ol, bana zarar vermeyeceksin," diye

fısıldıyorum, kendimi yavaşça uçuruma doğru kaybolurken hissediyorum.

Xander'ın sıcak nefesi yanağımı okşuyor, kokusu beni sarıyor ve ben daha da derinlere dalıp onu içime çekiyorum.

"Haklısın, ben de sana zarar vereceğimi sanmıyorum. Çünkü bu seni kırar ve seni kırmak, Mouse, benim en büyük hatam olur." Bu kez sözleri kulağıma fısıldamaktan öteye geçmiyor ama bana yapışıyor ve kalbimin derinliklerine işliyor.

Tıpkı onun yatağında uyuduğum ilk gecede olduğu gibi, Xander bedenime sarılmış halde uyanıyorum. Bugün farklı olan tek şey, kolumun kelepçenin yerinde tuttuğu yatak başlığına doğru uzanmış olması.

Artık her gece beni kelepçeleyecek mi merak ediyorum. Buna gerek yok... Artık kardeşimi bulmama yardım ettiğine göre. Bu şekilde uyanık yatarken kendime bir sürü soru soruyorum. Mesela ben onun yatağında hasta yatarken Xander nerede uyuyordu? Sadece yanıma mı uzandı yoksa başka bir yerde mi uyudu?

Xander yanımda kıpırdanıp beni göğsüne doğru çekince düşüncelerim uçup gidiyor. Sert ereksiyonunun kıcıma baskı yaptığını hissediyorum ve acaba korkmalı mıyım?

"Böyle uyanmak hoşuma gidiyor... sen tamamen emrimdeyken," diye fısıldıyor kulağıma, uyku sesini kaplamış. Eli kalçamı buluyor ve kıcımı kasıklarına doğru çekiyor. Vücudum panik içinde kaskatı kesiliyor. Bu kadar mı? Bekâretimi kaybetmek üzere miyim?

"Merak etme Mouse, iyileşmen için sana bir gün daha vereceğim. Seni becerdiğimde iyi ve sağlıklı olmanı istiyorum." Kendini benden uzaklaştırdı ve yataktan kalktı. Bir dakika sonra elinde kelepçe anahtarıyla geri döndü. Kilitlerini açıyor ama kelepçeleri yatak başlığına asılı bırakıyor. Serbest kalır kalmaz bileklerimi ovuşturuyorum.

"Git tuvaleti kullan," diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum ve banyoya giriyorum. İşimi hallediyorum, yüzümü yıkıyorum ve Xander'ın benim için hazırladığı yeni diş fırçasıyla dişlerimi fırçalıyorum. Dehşet karnımın derinliklerine çöküyor. Beni yatağa kelepçeleyeceğini bile bile yatak odasına geri dönme düşüncesi midemi bulandırıyor ama sonsuza kadar burada saklanamam.

İç çekerek dışarı çıktım ve Xander'ı onu bıraktığım yerde beni beklerken buldum. İstemesem de ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Yatağa geri dönüyorum ve ona doğru sürünüyorum. Bakışlarımı onunkilere dikiyorum, dua ediyorum ama beni kelepçesiz bırakmayacağını biliyorum.

"Beni yatağa kelepçelemek zorunda değilsin. Odadan çıkmayacağım," diyorum ama yine de ona elimi uzatıyorum.

Bana cevap vermeden kelepçeyi bileğime geçiriyor. "Yapmam gereken bazı işler var ve bunları yaparken senin için endişelenemem. Ya kelepçeler ya da hücre."

Sadece başımı salladım, sorusunun cevabı çok açıktı. O bodruma geri dönmek istemiyorum... o adamı öldürmesini izledikten sonra olmaz. Yastıklara yaslanıp onun giyinmesini izliyorum. Ağzım hafifçe sulandı. Ondan etkilenmemem gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Vücudu sanki taştan kesilmiş gibi görünüyor, her kası bir diğeri kadar belirgin.

"Birazdan sana kahvaltı getireceğim." Odadan çıkar. O gider gitmez oda boş ve soğuk geliyor. Kendimi yalnız hissediyorum, ama bu geçen ay yaşadığım türden bir yalnızlık değil. Hayır, bu tür bir yalnızlık farklı.

Sanki o yokken kaybolmuşum, güvende değilim, ki beni defalarca öldürmekle tehdit eden kişinin o olduğunu düşünürsek bu delilik. Hissettiklerimi aklım almıyor. Boştaki elimle battaniyeyi üzerime çekip kendi içime kıvrılıyorum ve bana bir daha güvenip güvenmeyeceğini merak ediyorum.

Bütün günü yatakta geçiriyorum, ki henüz kendimi yüzde yüz hissetmediğimi düşünürsek bu çok da kötü değil. Xander gün boyunca gelip gidiyor, bana yemek getiriyor ve tuvalete gidebilmem için kelepçelerimi çözüyor. Onun arkadaşlığını sandığımdan daha çok arzuluyorum. Her gittiğinde, keşke burada, yatakta yanımda olsaydı diye düşünürken yakalıyorum kendimi. Size zarar verebileceğini ve büyük olasılıkla vereceğini bildiğiniz biri için garip bir duygu. Ama onun arkadaşlığı beni heyecanlandırıyor. Kapının gıcirtısını ya da ağır ayak seslerini her duyduğumda heyecanlanıyorum.

Sonra kapıyı açtığında ve onu gördüğümde, gülümsemeden edemiyorum. O bana gülümsemiyor ama yemin ederim gözlerinde görebiliyorum... o da beni gördüğüne seviniyor. Saatler pekmez gibi yavaş geçiyor. Orada burada uyukluyorum, nihayet o gece odaya döndüğünde uyanıyorum. Loş ışıktaki elbiselerini çıkarışını izliyorum. Bana hemen bir şey söylemiyor ve bu sorun değil. Gerçekten umursadığım onun sözleri değil.

sadece onun arkadaşlığı. Battaniyenin altına girip beni yanına çektiğinde ürperiyorum.

"Yarın, Mouse... Yarın senin içinde olacağım. Daha fazla bekleyemem... ve beklemeyeceğim. Seni benim yapmalıyım."

"Tamam, yarın." Bu düşünce karnımı sıkıyor ama sadece kısmen korkudan. Şu anda yarını düşünmek istemiyorum. "Keşke bugün benimle yatakta kalabilseydin."

Uzun bir duraklama oluyor ve burnunun saçlarıma gömüldüğünü hissediyorum. Sanki ihtiyacı varmış gibi kokumu içine çekiyor ve bu beni güvende hissettiriyor.

"İnan bana, ben de isterdim ama yarın yola çıkabilmemiz için her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyordu. Ben yokken oğlumun korunacağından emin olmalıydım. Sonra da senin korunabilmen için yarın yeteri kadar adamımız olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bir kez daha, Xander'ın cinayet ve kargaşa zırhının altında iyi bir adam olduğunu hatırlıyorum.

Sevilmek isteyen bir adam var, izin verirse sevebilecek bir adam. Bunu bilmek, onun bu parçasına ulaşmak için elimden gelenin en iyisini yapmak istememe neden oluyor çünkü olan her şeye rağmen beni kurtarmak için elinden geleni yapıyor. Sevdiği insanları kendi dünyasının karanlığından korumak için elinden geleni yapıyor.

Öyle düşünse de düşünmese de kurtarmaya değer.

Onuncu Bölüm

Xander

Yavaşça uyanıyorum, Mouse'un vücudunun sıcaklığı yanımda. Hâlâ uyuyor, vücudu rahatlamış ve kucağıma mükemmel bir şekilde yerleşmiş. Aletim taş gibi sertleşmiş, yumuşak kıkına bastırıyor. Dün ona iyileşmesi için bir gün daha vereceğimi söylemişim.

Pekala, zaman doldu, benim küçük farem. Onu tekrar kucağıma çekmeden önce boxerımı indirip battaniyenin altına atıyorum.

Sırtarak elimi giydiği tişörtün altına sokuyorum, parmaklarım tişörtün altındaki mükemmel pürüzsüzlükteki teni hafifçe okşuyor. Teni çok yumuşak, çok el değmemiş. Düz göbeğinin üzerinden geçiyorum... küçük şımarık göğüslerine kadar. Birini avuçluyorum, elime ne kadar iyi oturduğunun tadını çıkarıyorum.

Vücudunun benimkine verdiği tepkiden, bana inanma şekline kadar, sanki parlak zırlı bir şövalyeymişim gibi mükemmel bir uyum.

Düşük bir inilti odayı dolduruyor ve muhtemelen bunu yaptığının farkında bile olmadan kıkını sertliğime doğru itiyor. Yine de dokunuşuma bu şekilde tepki verdiğini bilmek beni gülümsetiyor. Küçük meme ucunu kopararak başparmağım ve işaret parmağım arasında nazikçe yuvarlıyorum ve ondan bir inilti daha çıkarıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve sanki etrafına bakıyormuş gibi başını biraz kaldırıyor. Yüzünü bu şekilde göremiyorum ama artık uyanık olduğunu biliyorum.

"Xander...?" Sesi hâlâ uykulu ama içindeki belirsizliği hissedebiliyorum. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok ama her saniyesinden zevk alacağına söz verebilirim.

"Yirmi dört saatin doldu," diye usulca kulağına fısıldıyorum ve sözlerim karşısında tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissediyorum. Tüm uykusu bir anda onu terk etti. Kelepçeler sanki hâlâ kaçamayacağından emin olmak için onları çekiştiriyormuş gibi takırdıyor.

"Kaçacak hiçbir yer yok, Mouse," diye fısıldıyorum kulağına, elim vücudunda yavaşça aşağı doğru ilerlerken. Son hedefime vardığımda nefesi kesiliyor. Parmaklarımı bacaklarının arasına ve sıcak merkezine daldırıyorum. Klitorisini bulup avucumla hafifçe ovarken kalın bir parmağımı da sıkılığına bastırıyorum.

"Bu kadar çabuk olacağını bilmiyordum." Hafifçe dönüyor, iri mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. Korktuğunu görebiliyorum, tenindeki kokuyu alabiliyorum ama korkmasına gerek yok.

"Pek çok şey olabilirim ama sabırlı bir adam değilim." Oturup bacaklarını iyice açıyorum, parmağım hafifçe okşuyorum. Göğsü kabarmaya başlıyor ve onu merhametime bırakmayı seviyorum.

Dudaklarımı yalıyorum ve bakışlarımı onun daracık amcığına indiriyorum. Parmağım kolaylıkla içine giriyor ve bana olan ihtiyacını doğruluyor. Her darbeye daha da kayganlaşıyor.

"Seni tatmak istiyorum. Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum." Yavaşça hareket ediyorum, başımı kalçalarının arasına daldırıyorum. "Bunu ister misin? Ben seni parmaklarken dilimin üzerinde parçalanmak?" Tepesinin üzerinden ona bakıyorum. O kadar güzel ki canımı acıtıyor. Çilek sarısı saçları karmakarışık, iri gözleri arzu ve belirsizlikle bana bakıyor.

Benden hâlâ korkuyor olsa da başını sallıyor, büyük ihtimalle istese de durmayacağını varsayıyor. Ama yapardım... Değerli faremi kırmak istemiyorum.

Yüzümü onun tenine kadar indiriyorum, böylece dilimi klitorisinin üzerinde gezdirebiliyorum ve onu titretiyorum. Tadı hayal edebileceğimden çok daha güzeldi. Var olan en tatlı bal gibi. Onu yalamaya devam ediyorum, dilimi küçük sinir demetinin etrafında döndürürken aynı anda parmağımı dar amına sokup çıkarıyorum. Sikim o kadar sertleşmişti ki acıyordu.

Merak etme dostum, yakında... çok yakında.

Mouse inliyor ve altımda pantolonunu indiriyor. Vücudu huzursuzlaşıyor, hareket ediyor ve yüzüme doğru itiyor. Dudaklarımı klitorisinin etrafına kapatıp hafifçe emiyorum ve vücudunun yataktan bir santim yükselmesini sağlıyorum. Yakın olduğunu biliyorum ve bunu ne kadar uzatmak istesem de, aletimi onun içine sokma ihtiyacım daha güçlü.

Bu yüzden, içimdeki son sabır kırıntısıyla, parmağımı birkaç kez daha içine sokarken, klitorisini sertçe emiyorum, tomurcuğu ileri geri oynatıyorum, adımı haykırmasına ve yataktan ciddi bir şekilde çıkmasına neden oluyorum. Zaten sıkı olan duvarları parmağımı sıkıca kavıyor, onu sıkıyor.

Sikeyim.

Kalçaları titriyor ve parmağımın etrafında patlarken ciğerlerindeki hava boşalıyor. Parmağımı yavaşça içinden çıkarıyorum ve yerine dilimi koyuyorum. Salgıladığı her damlayı ağızma alırken kalbim öfkeyle çarpıyor. Bir kadına oral seks yapmayalı yıllar olmuştu ama Mouse dilimi hak etmişti.

Zevkten titriyor ve minik kalçalarını geri çekerek benden kaçmaya çalışıyor. Ama benden kaçış yok, nefes aldığım sürece Mouse'un sahibi olacağım. Kıvrımlarının arasından son bir kez yaladıktan sonra dizlerimin üzerine çökerek geri çekiliyorum.

Komodinden bir prezervatif kaparak hareket ettiğimde Mouse'un gözleri açılıyor.

"Nazik olacak mısın?"

Ona sırtıyorum, gözlerimdeki karanlık bulanıklaşıyor. Nazik olmak istemiyorum. Kontrolümü kaybetmek istiyorum ama henüz değil... yakında.

"Olabildiğince nazik..." Prezervatifi boyuma doğru yuvarlayarak devam ediyorum. Tipik bir erkekten daha iriyim ve onu parçalama fikri beni parçalıyor. Onunla mümkün olan en kısa sürede tekrar seks yapmak istiyorum ve canı yanarsa bu gerçekleşemez, bu yüzden onu hassasiyetle ve sahip olmadığımı bildiğim bir nezaketle almalıyım.

Dudaklarını endişeyle yalıyor ve ben de bir yastık kapıp kalçalarını kaldırarak kremi beyaz kıcının altına yerleştiriyorum. Gözlerim onun üzerinde gezinirken, hâlâ yatağa kelepçeli olduğunu fark ediyorum, bağları çekiştiriyor. Bileklerini tekrar incitmesini istemiyorum, bu yüzden onları çözüyorum ve kolları bir gümbürtüyle yatağa düşüyor. Elimle sikimi kalçalarının arasında birkaç kez pompalarken, diğer elimle kalçasını kavrayıp onu yerinde tutuyorum.

Tüm vücudum yanıyor, ihtiyaç damarlarımdan pompalanıyor. Sikimin başıyla girişini yokluyorum, yavaşça, çok yavaşça içine iterken nefesini duyuyorum. Onu incitmek istemiyorum, ama o sıkılığı, o tatlı noktayı onun derinliklerinde istiyorum. Kaslarım geriliyor ve onu öpmek için zorlayıcı bir ihtiyaç hissediyorum.

Benim neyim var böyle?

Mouse altımda inliyor, gözleri korkuyla parlıyor. Öne doğru eğilip bacaklarını açıyorum, dar kanalının derinliklerine batıyorum, beni o kadar sıkıyor ki ciğerlerimdeki hava kayboluyor. Ön kollarımın üzerine, onun hemen üzerine yerleşiyorum. İki elimle yüzünü kavrayıp kendime doğru çekiyorum. Bir santim daha kayarken dudaklarım onunkilere yerleşti.

Daha derinden. Bu sefer, inlediğinde, seste bir acı belirtisi var ve onu öpüyorum, dudaklarım onunkinin tadını çıkarıyor. Elleri başımın arkasına geliyor ve beni orada tutuyor.

Ağzının içine homurdanıyorum, dar amının şişmiş sikimin bir santimine daha direndiğini hissediyorum. Sadece yarısına kadar girdim ve ona vereceğim şeyin bu kadar olmasına imkân yok. Benim tatlı farem uzunluğumun dokuz inçini de alacak ve sonra daha fazlası için bana yalvaracak.

"Xander" diye ağlıyor altımda, gözleri derin derin benimkilere bakıyor. Göğsünün benimkinin altında daraldığını hissedebiliyorum. Kendime onun ne kadar narin bir çiçek gibi kırılgan olduğunu hatırlatıyorum. Eğer onunla ilgilenmezsem, solup gidecek.

"Şşşt, Mouse, sadece birkaç dakika daha acıyacak," diye yalan söylüyorum, dudaklarımı onunkilerden alıp çenesinin üzerinden aşağı indiriyorum. Çenesine ve sonra da boğazının yamacına öpücükler konduruyorum. Dudaklarımı zonklayan nabzına sıkıca bastırıyorum ve kalçalarımı döndürerek kalın bir hareketle kabzasına kadar ona çarpıyorum.

Vücudu sertleşiyor ve acı içinde haykırıyor. Acıttığını biliyorum... Kahretsin, biliyor muyum? Ne kadar sıkı olduğunu, vücudunun uzunluğuma karşı direncini hissedebiliyorum, ama alışacak. Benim minik farem hayatta kalacak.

Başının yanındaki çarşafı yumrukluyorum, ona dokunursam onu yaralayabileceğimden korkuyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, uyanırken her düşüncemi tüketiyor. Bu anda iyi ya da kötü diye bir şey yok. Sadece Mouse ve ben varız, bedenlerimiz ikimizin de asla yapamayacağı şeyleri söylüyor. Kıpırdamadan duruyorum, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve vücudumdaki gerginlik artıyor.

Ona vurmak, etlerimizin birbirine çarpışını duymak istiyorum. Zevkten pantolonunu dinlemek ve onu tüketirken sıcaklığın kızarmasını izlemek istiyorum, ama yapmayacağım... henüz değil.

Seni kırmak en büyük hata olur... Dün gece kollarımda uykuya dalmadan önce ona söylediğim sözleri hatırlıyorum. Yavaşça hareket ediyorum, vuruşlarım nazik, akıcı, kalçalarım yuvarlanarak hareket ediyor, sahile vuran dalgalar gibi ona çarpıyor. Mouse'un kalçalarını benimkilere doğru kaldırdığını, her hamleyi yakalayıp bana geri verdiğini hissettiğimde dişlerimi sıkıyorum ve hızımı biraz artırıyorum.

"Cennet gibi hissettiriyorsun ve bana en fazla bu kadar yakın olabilirsin..." İleriye doğru bastırıyorum, Mouse'un minik hamlelerini karşılıyorum, elleri tenimi kavırıyor ve minik hava nefesleri ciğerlerini terk ediyor. Tırnakları kürek kemiklerime battığında, omurgamdan aşağı yayılan

minik acı iğneleri ona şiddetle çarpmama neden oluyor.

"Xander, geliyorum..." diye iç geçiriyor, mavi gözleri kapanıyor. Sıcaklığın karnımın derinliklerinde çiçek açtığını hissediyorum, zevk düğümü her vuruşta çözülüyor ve beni orgazma daha da yaklaştırıyor. Mouse'un amcığı etrafımda çırpınıyor, kasları geriliyor, minik tırnakları bana daha fazla acı veriyor. Bu acıdan zevk alıyorum. Acı içimde derinlere işliyor ve bir elimi bedenlerimizin arasında gezdirerek onun orgazmını uzatıyorum.

İki parmağı, oynamak için yalvaran dolgun klitorisini buluyor.

"Kahretsin, Mouse, tekrar boşalmanı istiyorum. Sıkımı sık, içine boşalmamı sağla." Kelimeleri kulağına doğru nefes nefese söyledim. Vücudu emrime itaat ederken kontrolümü kaybediyorum. Yumuşak zevk titremeleri onu parçalıyor ve tişörtünü yukarı iterek pembe, büzülmüş meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Küçük tomurcuğu emiyor ve fiskeliyorum, öfkeyle içine girip çıkıyorum.

Normal vuruşlarımın, zevkle karışık normal acı ihtiyacımın yakınında bile değilim, ama ona zarar vermeden elimden gelen her şeyi veriyorum ve bu beni ateşliyor, ruhumu tutuşturuyor, içimde bir şeylerin kopmasına neden oluyor.

Kalbim çatlıyor, içimdeki karanlık o lanet kastan dışarı taşıyor. Sertleşmiş meme ucunu ısırarak yüksek bir sesle memesini serbest bırakıyorum. Mouse hem zevk hem de acı içinde inliyor ve ellerimi kalçalarına götürüp ikimizi de tatlı bir unutuşa doğru becerirken onu yerinde tutuyorum. Kavrayışım morarıyor, pompalarım bizi yatağa itiyor.

Hayalarımındaki bir sıkışma ciğerlerimdeki havayı çalıyor ve Mouse'un minik tırnakları sert vuruşlarımla etime daha da batıyor.

"İçime gir, Xander, içime gir... lütfen..." diye yalvarıyor, sözleri zevkle kaplanmış. Ona bakıyorum, en büyük zayıflığımın oğlum olmadığını biliyorum. Hayır, o, çilek sarısı saçları ve kocaman mavi gözleri olan minik fare.

O lanet bir zayıflık.

Öne doğru düşerek kalçalarını kaldırıyorum ve kanalına derinlemesine bastırıyorum, kenardan düşüyorum. Vücudumun her santimi geriliyor. Zevk damarlarımı doldururken, üzerime bir coşku çöküyor ve bir saniyeliğine nefes alamıyorum... ya da düşünemiyorum. Saf mutluluk.

Prezervatifi o kadar çok dölle dolduruyorum ki, prezervatiften dışarı ve onun içine dökülebileceğinden endişeleniyorum, ama bu düşünceyle rahatsız olamıyorum. Şu anda değil. İki elimi Mouse'un altına koyarak onu sıkıca göğsüme bastırıyorum ve onun kalbi de benimkiyle aynı ritimde atıyor. İkimiz de nefes nefese, ter içinde

ve sikim yumuşadıkça, düşünebildiğim tek şey her şeyi tekrar yapmak.

Çünkü ben Mouse'un içindeyken, o bana tamamen sahip oluyor. Karanlığın sahibi o; ışığın sahibi o. Bana sahip ve bu dehşet verici... Ona bakarken, üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. O asla sahip olamayacağım her şey ve şu anda hala istediğim tek kişi.

"Yaralandın mı?" Saçlarına doğru mırıldanarak yavaşça içinden çıkıyorum.

Bu hareket karşısında yüzünü buruşturdu ve ben cevabımı çoktan almıştım. "Yaralanmadım... sadece... biraz yanıyor."

Başımı sallıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Minik bedenini göğsüme yaslayıp onu banyoya taşıırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Yüzünde panik dolu bir ifade beliriyor ve onu banyoda yere yatırdığımda gözleri kasıklarına kayıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve neden bu kadar panikle baktığını anlıyorum.

"Kanamam var," diye utanarak açıklıyor. Tüm bunlar karşısındaki masumiyetinin beni ne kadar tahrik ettiğinden haberi yok.

"Hayır, Mouse, değilsin. Kanamana neden olacak kadar sert sikmedim seni. Sadece biraz kan var çünkü kirazını aldım..."

Sanki ne söylediğimi anlamamış gibi burnunu kırıstırıyor. dedi.

Oh, Mouse, seninle ne yapacağım?

Duşun sıcak olduğundan emin olduktan sonra onu duşa sokuyorum. su spreyi.

"Kiraz nedir?" diye soruyor, bana bakıyor, eskisinden daha küçük görünüyor. Onunla ilgili her şey koruyucu içgüdülerimi ortaya çıkarıyor. Ona zarar vermek istemiyorum... Hayır, onu korumak istiyorum. Onu fırtınadan, bu dünyanın yaydığı karanlıktan korumak istiyorum. Onu çenesinden tutup kaldırarak, gözlerinin benimkilerde kalmasını sağlayarak sorusuna cevap veriyorum.

"Bekaretin. İlk kez seks yaptığında kanaman olur."

Farkına varıyor ve gözlerinde utançla bana bakıyor. "Özür dilerim. Bunu bilmeliydim."

"Sorun değil, senin doğallığın ve olayları yanlış anlamam sadece seni daha çok istememe neden oluyor." İtirafım beni bile şok etti, ama istesem de kelimelerin çıkmasını engelleyemezdim.

"Beni istiyor musun?" diye hayretle soruyor, sanki bekâretini aldıktan sonra onu hâlâ istiyor olmama şaşırması gibi. Sanırım onu omzumun üzerinden bir çöp gibi atacağını düşündü, ama yapamam.

Karanlığın beni yutmaması için ona ihtiyacım var.

"Evet, tekrar ve tekrar..." Eğiliyorum, nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissediyorum ve kendimi onu öpmekten alıkoyamıyorum. Yapamıyorum... dudaklarım onunkilere değiyor ve şaşkınlıktan çıkan nefesi yutuyorum. Öpüşme konusunda tecrübesiz, hareketleri yavaş ve emin değil ama o benim ve ona bilmesi gereken her şeyi öğreteceğim.

Geri çekildiğimde pembe dudakları şişmişti ve bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordum...

"Ben... Sanırım ben..." Göğsümdeki organın öfkeyle attığını hissedebiliyorum ve söyleyeceklerini duymak istemiyorum... Hayır. Aramızdaki bu anı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Suyun altına gir, Mouse. Bugün gitmemiz gereken yerler var ve bütün sabah seninle oynayacak vaktim yok, bu yüzden tekrar becerilmek istemiyorsan kapa çeneni." Sözlerimin soğukluğu tam da beklediğim gibi oldu. Kendi içine çekildi, gözleri dökülmemiş yaşlarla doldu. Benim koyduğum gözyaşları.

Bunu senin için yapıyorum, Mouse, tamamen senin için.

On Birinci Bölüm

Ella

Seks beni farklı hissettirmiyordu. Sadece kalçalarımın arasında sıkıcı bir ağrı ve çarşaflarda bekaretimin alındığına dair kanıtlar bıraktı. Yine de zevkliydi ve Xander'ın bana karşı ne kadar nazik olduğuna şaşırmıştım, bana tattırdığı hafif sertlik keşfetmek istediğim bir şey olsa da bunu ona söylemeye hazır değildim.

Xander beni tepeden tırnağa kuruladı ve yatak odasına götürdü. Dušta neredeyse söyleyeceğim sözlere karşı gösterdiği soğukluk beni üzdü. Ona onu sevdiğimi söylemeyi düşündüğüm için bile aptaldım... ama bunu ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Sanırım o da hissetti çünkü tamamen içine kapandı. Etrafını saran karanlık onu gizledi ve yoğun bir anı paylaştığım adam ortadan kayboldu.

"Giyin. Hizmetçilerden birine sana kıyafet aldırđım, çünkü evden tişörtümden başka bir şey giymeden çıkmama izin veremem."

Bakışlarım yatağa kayıyor ve bir çift dar kot pantolon ve tişörtün yanı sıra bir çift pamuklu külot ve beyaz bir sütyen görünce şaşıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Giysilerimi giyerken titreyerek soruyorum.

Xander aval aval bana bakıyor ve bakışlarında arzu birikiyor ama harekete geçmiyor. Aslında kendi kendine giyiniyor, onu lanet bir tanrı gibi gösteren bir takım elbise giyiyor. Vücuduna göre dikilmiş ve ben kendime ve giydiklerime bakarken, ne kadar keyifsiz olduğumu fark ediyorum.

"Ben nereye dersem oraya gideceğiz," diye cevap veriyor, sesi gergin. İçinde derin bir gerginlik var. Her an patlayacakmış gibi görünüyor.

Cebinden bir telefon çıkarıyor ve cebine koymadan önce bir şeyler yazıyor. Sonra silahını çıkarıp kılıfına yerleştiriyor. Telefonumun ya da bana ait olan herhangi bir şeyin yanımda olmasını her şeyden çok isterdim.

önemli. Bakışlarım ellerime düşüyor ve tek kelime etmeden odadan çıkıp gidiyor.

Ne oluyor be?

Arkasından kapıdan hızla çıkıyorum, ellerim kolunu kavıyor ve onu adımının ortasında durduruyor. Ayaklarının üzerinde o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse ona çarpıyordum.

"Hey, neden bensiz çekip gittin? Sadece bilmek istedim.

."

Xander beni boğazımdan kavrayınca sözlerim kesiliyor. Onun dokunuşu

Sıcak, gözleri şiddetli, şu anda tüm kontrolün onda olduğu konusunda beni uyarıyor ve şimdi neden böyle davrandığını anlıyorum. Hepsi benim yüzümden... ve ona nasıl hissettiğimi söylemek gibi aptalca bir ihtiyaç yüzünden.

"Sana nezaket göstermiş olmam ve kan kaybından ölene kadar seni becermemiş olmam arkadaş olduğumuz anlamına gelmez. Sana bir şey söylemem gerektiği anlamına da gelmez. Hâlâ benim merhametime kalmış durumdasın ve eğer seni şu lanet saniyede unutulana kadar sikmek istersem, sikerim. Lanet kuralları ben koyarım... ben!" diye yüzüme doğru bağıyor.

Dudaklarım titriyor ve onun sertliği karşısında kanım donuyor.

Ses.

Elinden kurtulmak için çabalıyorum, ama o çok nazikçe sıkıyor, sadece

nefes almayı zorlaştıracak kadar. Parmakları etime batıyor, aynı parmaklar birkaç saat önce bana muazzam bir zevk vermişti.

"Sana şunu açıkça söyleyeyim... Senin sahibin benim. Sana ne giyeceğini, ne yiyeceğini, kiminle konuşacağını ve ne zaman işeyebileceğini söyleyeceğim. Sen benimsin. Ama bugün yaptıklarımızın hiçbir anlamı yok. Sadece seksti. O kadar. Bağlanma ve seni umursuyormuşum gibi davranma, çünkü ikimiz de umursamadığımızı biliyoruz. Gözlerinin ortasına bir kurşun sıksam bile bu beni etkilemez."

Gözyaşları yanaklarımı lekeliyor ve sözlü tacizleri yetmiyormuş gibi, cevabından hoşlanmayacağımı bildiğim bir soruyla daha fazlasını ekliyorum. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözleri kararıyor, eğer bu mümkünse, ve parmakları boynumda sıkılaşıyor. Ciğerlerimdeki hava buharlaşırken görüşümün önünde siyah noktalar belirliyor.

Paniğe kapılıyorum ve acaba beni öldürebilir mi diye düşünüyorum. Bileğini kavrayıp çekmeye ya da en azından gevşetmeye çalışıyorum ama bir milim bile kıpırdamıyor.

"Seni hemen şimdi öldürmeliyim. Seni hayatımdan sonsuza dek çıkarmalıyım." Bunu kastetmediğini biliyorum. Beni öldürmek istemesine imkan yok.

Yine de içimdeki yaşamı sıkıştırıyor, hareketleri onun istediğini bildiğim şeye ihanet ediyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş ama o anda onu okuyamıyorum. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ve bir an sonra artık umurumda değil. Tek düşünebildiğim ciğerlerime hava almak. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, acaba bu o mu diye.

Böyle mi öleceğim?

Sanki sözlerimi duymuş gibi beni serbest bırakıyor. Ciğerlerim genişliyor, değerli oksijeni ciğerlerime çekiyor. Bacaklarım altımdan çekiliyor ve düzensiz nefes alışımı kontrol altına almaya çalışarak yere yığılıyorum. Nefes alıyorum, boğazım yanıyor ama hayattayım.

"Fikrimi değiştirmeden kalk," diye tersliyor ve benden uzaklaşıyor. Bir an için kendimi ayağa kaldırıp kaldıramayacağımdan emin olamıyorum. Tüm vücudum titriyor ve bacaklarım jöle gibi hissediyor. Dehşete düşmüş durumdayım ve yapmak istediğim son şey kalkıp bir köpek yavrusu gibi ona doğru yürümek, ama söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum.

Ancak Xander'ın neredeyse koridorun sonuna geldiğini fark ettiğimde uzuvlarım harekete geçiyor ve bana ayakta durmam için yeterli gücü veriyor. Beni beklemek için duruyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ona doğru yarı koşar adımlarla ilerliyorum ve ancak tam yanına geldiğimde, her adıma bir amaç uğruna atarak yürümeye devam ediyor.

"Ben seninle konuşmadıkça sen de benimle konuşma. Başka hiç kimseyle konuşma. Kimseye bakma bile. Sadece ağzını kapalı tut ve gözlerini yere dik. Sana söylediklerimi harfiyen yap yoksa söz veriyorum, bedelini ağır ödersin."

Sözlerinin soğukluğu omurgamda bir ürperti yaratıyor. Evin içinden geçip ön kapıdan çıkarken gözlerimi yere dikeyorum. Dışarı çıkar çıkmaz derin bir nefes alıyorum, günlerdir temiz hava almadığımı fark ediyorum, ama daha çok haftalar gibi geliyor. Ve birden, bugünün hangi gün olduğunu bile bilmediğimi fark ediyorum.

Bir dizi merdivenden inip, korumalardan birinin bizim için kapıyı açmış olduğu bir limuzine çıkıyoruz. Xander bana bakmadan biniyor ve ben de hemen arkasından onu takip ediyorum. Kapı kapanıyor ve Xander'la beni o daracık yerde baş başa bırakıyor.

Aramızdaki gerilim yoğun, hatta boğucu, nefes almayı bile zorlaştırıyor. Şu anda ona bakmaya bile korkuyorum, ama yine de ona gizlice bakmaya cesaret edemiyorum. Tabii ki bana bakıyor, sıcak bakışlarını tenimde hissedebiliyorum. Belli ki hâlâ kızgın ve benim kafam karıştı. Gerçekten hiçbir şey yapmadım.

Bana bir şey söylemek yerine cebinden telefonunu çıkarıyor ve parmaklarını hızlıca ekranın üzerinde gezdiriyor. Sonra kulağına götürüyor.

"Uçak hazır mı?"

Uçak mı? Tam olarak nereye gidiyoruz ki uçağa binmemiz gerekiyor? "Harika... Birazdan orada olacağız. Bir an önce havada olmak istiyorum.

önümüzdeki saat." Yutkunuyorum ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Uçmaktan nefret ediyorum. Nefretten de öte. Korkudan ödüm kopuyor. Telefonu kapattıktan sonra bir şeyler yazmasını izliyorum. Bakışlarımı hafifçe kaldırıyorum ve bana böyle davrandığı için kendini kötü hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"I..." Özür dilemeye başlıyorum ama Xander'ın gözleriyle karşılaşınca susuyorum.

Gözleri ölümcül ve telefonunu sert bir şekilde tutuyor.

"Davrandığının yarısı kadar akıllı olsaydın, şu anda o lanet çeneni kapatırdın. Öfkeme zar zor hakim oluyorum ve sana söz veriyorum, bu test etmek isteyeceğin bir şey değil."

Göğsümden derin bir acı yayılıyor. Özrümü yutuyorum ve bunu hak etmediğine karar veriyorum. Yolun geri kalanında ne hareket ediyorum ne de tek bir şey söylüyorum. Araba durup kapı açıldığında Xander iniyor ve ben de istemesem de arkasından gidiyorum. Ayaklarım sert zemine değmez, üzerime atladı.

"Eğer herhangi bir zamanda benden kaçarsan, sana bir kurşun sıkarım.

Anladın mı?"

Başımı bolca sallıyorum ve o da geri çekiliyor. Kaçarsam beni vuracağına inanmıyorum ama canımı yakacağını biliyorum. Uçağa giden küçük metal merdivenden yukarı çıkışını izliyorum ve arkasından yürümek için bacaklarımı zorlamam gerekiyor. Ellerim parmaklıklara öyle sıkı tutunuyor ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

Sonunda tepeye ulaştığımda başım dönüyor ve şimdiden kusacak gibi hissediyorum. Yukarı bakmadan önce uçağa doğru birkaç adım atıyorum. Xander'ın bana ters ters bakmasını ve acele etmem için bağırmasını bekliyorum. Onun yerine Keira'nın büyük deri koltuklardan birinden fırladığını görüyorum. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle doğruca

bana yöneliyor ve ben öylece hareketsizce duruyorum.

Bana çarpıyor ve kollarını bana doluyor, sanki yıllardır birbirini görmemiş eski arkadaşlarımız gibi beni kendine çekip sarılıyor. Bu kızla sadece bir kez tanışmış ve birkaç kelime konuşmuş olmama rağmen ondan şimdiden hoşlanıyorum. Nezaketini seviyorum ve ş u anda sarılmasını seviyorum. Bu tatlı jest kalbimi ısıtıyor ve kendimi biraz daha az korkmuş hissetmemi sağlıyor.

Başımı omzuna yaslıyorum ve kollarımı ona dolayarak dokunuşunu kucaklıyorum.

"İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye fısıldıyor saçlarıma ve ben neredeyse ağlamaya başlıyorum. Sesi çok nazik, çok sakın. Onu hiç tanımadığım halde her şeyi anlatmak istiyorum.

"Ben iyiyim, sadece uçmaktan korkuyorum." Ş u anda ona neden sadece bunu söylediğimi bilmiyorum. Ondan yardım istemem gerekmiyor mu? Xander'dan uzaklaşmama yardım etmesini istemem? Ondan yardım isteyebileceğimi ve onun da bana yardım edeceğini biliyorum ama kardeşimi bulmaya bu kadar yaklaşmışken, buna değ eceğ inden pek emin değilim.

"Keira, ellerini mülkünden ek," diye bağı rıyor Xander uçağ ın arkasından, düşünce trenimi yarıda keserek.

"O senin malın değ il!" Keira bağı rıyor, gözlerinde ateş parlıyor. Xander'a attığı pis bakışlardan ondan hoşlanmadığı hissine kapılıyorum.

"Keira, sen karışma. Gel ve otur, bebeğim." Xander'ın erkek kardeşi yanımıza geliyor, karısını kollarından nazikçe tutarak yanındaki koltuğ a oturtuyor.

Xander'ın kardeşi nasıl oldu da ondan bu kadar farklı oldu? Sanki iki farklı insan gibiler. Keira'nın Damon'la nasıl tanıştığını ve onlar bir araya gelmeden önce Damon'ın farklı olup olmadığını, kardeşine daha çok benzeyip benzemediğini merak ediyorum. Keira'ya tüm bu soruları daha sonra soracağımı kendime hatırlatıyorum. Ama şimdilik çenemi kapalı tutacağım.

Uçağ ın içinde biraz daha ilerleyip Xander'ın oturduğu yere doğru yürürken utanç yürüyüş ü yapıyormuş um gibi hissediyorum. Uçağ ın en arkasında ve Keira'nın oturduğu yerden en uzakta. Onlardan bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyorum ve umutsuzca topuklarımın üzerinde dönüp ters yönde yürümek istiyorum.

"Otur," diye emrediyor Xander ve sadece ses tonundan bile bana kızgın olduğunu anlıyorum. Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedim. Ancak karşısındaki koltuğ a oturduğ umda nihayet başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşabiliyorum. Ş u anda hangisinden daha çok korktuğ umu bilmiyorum... ondan mı yoksa uçuştan mı?

Her ikisi de kolayca sonum olabilir. Titreyen ellerimi kucağıma koyuyorum ve başka bir şey söylemesini bekliyorum, bu noktada gerçekten herhangi bir şey. Gözlerim yaşlarla doluyor ve onların gelmesini engelleyemiyorum. Bugün, belki de onu sevdiğimi düşündüğümü söylemek için ağzımı açana kadar mükemmeldi. Şimdi düşünüyorum da, bunu söylemeyi düşünmek bile çok aptalca bir şeydi.

Ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturuyorum. Ona tam olarak söylemediğim sözler için neden bu kadar kızgın olduğunu sormak istiyorum ama dilimi ısıtıyorum. Bilinmeyen korkusu beni durduruyor. Sessizce oturup kemerimi bağladıktan sonra gergin bir şekilde oynadığım ellerime bakıyorum.

Ancak uçak hareket etmeye başladığında, uçuş korkum Xander korkumun önüne geçiyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözleriyle karşılaşıyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama o başını sallıyor. Göğsüm kabarıyor ve pencereden dışarı baktığımda ağaçların vızır vızır geçtiğini görüyorum. Havalanmak üzereyiz ve ben tam bir panik modundayım. Xander'a dönüp bakıyorum, yüzümdeki korku dolu ifade onun ölümcül bakışlarını meraka dönüştürüyor.

"Senin derdin ne lan?" diye soruyor sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, elleri kol dayanaklarını kavırıyor.

"Uçmaktan korkuyorum," diye itiraf ediyorum, sesim alçak ve titrek. Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Uçağın havaya yükseldiğini hissediyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Düzensiz nefes alışverişlerimi sakinleştirmeye çalışarak, umarım hiperventilasyon geçirmem. Xander'ın kemerini çözdüğünü duyuyorum ve gözlerimi açtığımda onu yanımda buluyorum. Sonra eğildi ve beni koltuğumdan kaldırdı.

"Ne...?" Geçen sefer bir şey sorduğumda neler olduğunu hatırlayarak sorumu bitirmedim. Xander beni kolumdan tuttu ve bir bez bebekmişim gibi koltuğumdan çekti. Beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor ve uçağın arka tarafına varana kadar neredeyse üç kez tökezliyorum. Bir kapı açılıyor ve Xander bizi içeri kapatmadan önce beni içeri çekiyor. Odaya bakıyorum, buranın küçük bir yatak odası olduğunu fark ediyorum.

Neden bir yatak odasındayız? Xander'ın kemerini çözme ve pantolonunun fermuarını açma sesi odayı dolduruyor. Yüzüm kızarıyor, başımı hafifçe sallayarak ona bakıyorum. Gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak geriye doğru bir adım atıyorum ama o buna izin vermiyor. Kolumdan tutup beni göğsüne çekiyor, sertleşmiş siki karnımı dürtüyor. "Ben... Ben çok ağrılıyım..." Merhamet için dua ediyorum. en azından bugün alamayacağım. Xander bana herkesin göremediği tarafını

gösteriyor. Eğer çok yaklaşırsam, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ısıracağını gösteriyor.

"Sana kimseye dokunmamamı ya da kimseyle konuşmamamı söylemiştim. Sana söylenmedikçe benimle konuşmamamı söyledim. Sana kurallarına uymamı yoksa bedelini ağır ödeyeceğini söyledim. Bu kuralların her birini çiğnemedemden önce yirmi dakika bile yapmadın ve beni ciddiye almadığını düşünmeye başlıyorum?"

Çok yakınımaya eğiliyor, burnu neredeyse benimkine değiyor. Ondan sızan tehlikeyi hissedebiliyorum ve ilk içgüdüm kaçmak, saklanmak ve kendimi karşımdaki şeytani adamdan korumak. Ama kaçmıyorum. Yapamam. Eğer onu anlamak istiyorsam, o zaman onunla, canavarla, karanlıkla yüzleşmeliyim.

"Hayır, öyleyim, ama neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum? Ben hiçbir şey yapmadım. Duşta duygularımı dile getirene kadar her şey yolundaydı."

"Senin duyguların benim için bir bok ifade etmiyor." Beni de yanına alarak yatağın kenarına oturdu. Beni omzumdan tutuyor, parmakları tenime sertçe bastırıyor ve inlememe neden oluyor. Beni yere itiyor ve önünde diz çöküyorum ve o zaman tam olarak ne istediğini anlıyorum.

Aslında bunun yapabileceğim bir şey olduğunu bildiğim için biraz sakinleşiyorum. Ona bu şekilde zevk verebilirim. Birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına iterken ona bakıyorum. Boyunu elime alıyorum ve ağırlığını hissediyorum. Başparmağım ipeksi pürüzsüzlükteki ucunda ve yarığın üzerinde geziniyor.

"Ağzın, Mouse. Lanet ağzını istiyorum. Dişlerini kullanma ve beni ısırma. Aksi takdirde olacaklardan hoşlanmayacaksın," diye tıslıyor, ellerini saçlarımda dolaştırarak beni boyuna doğru yönlendiriyor. Ağzımı açıyorum ve öğürmememe neden olmadan önce dilimin üzerinde gidebildiği yere kadar kaymasına izin veriyorum.

Dudaklarımı etrafına kapatıyorum ve emmeye başlıyorum, sert ve yumuşak emişler arasında gidip geliyorum. Alçak bir inilti kulaklarımı dolduruyor ve emmeye ve dilimi ucunda döndürmeye devam ediyorum. Biraz çekip elimle okşuyorum, tıpkı geçen sefer yaptığım gibi.

Sonra onu tekrar alabildiğim kadar derine alıyorum, ama bu sefer geri dönmeme izin vermiyor. Saçımdaki eli sıkılaşıyor ve onunla başımı yerinde tutuyor. Geri kaymak yerine, penisini boğazımın arkasına doğru itiyor ve öğürmememe neden oluyor. Gözlerim sulanıyor ve ona bakıp durması için yalvarıyorum.

"Sadece boğazını gevşet, burnundan nefes al ve her vuruşta yutkun." Diğer elini alıp yanağıma koyuyor,

parmak eklemleriyle okşuyor. Dokunuşu rahatlatıcı ve bana daha önceki gibi öfke yerine gözlerindeki hayranlıkla bakıyor.

Bana söylediği gibi yapıyorum, ağzıma derinlemesine girip çıkarken uzunluğunun etrafını yutuyorum. Hâlâ öğürüyorum ama her darbeye daha katlanılabilir hale geliyor. Ağzımı tıpkı vücudumu kullandığı gibi kullanırken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Zevkin yüz hatlarını şekillendirdiğini ve kalçalarının daha sert, daha hızlı ittiğini izliyorum. Hareketleri sırasında zar zor nefes alabiliyorum ama yine de benden almasını, beni kullanmasını izliyorum. Bu beni tahrik ediyor. Kukum kasılıyor ve ağrıyor olsa da, Xander şu anda bana dokunsa erimiş lav haline geleceğini biliyorum.

"Sen benimsin, Mouse... benim..." Boğazımın arkasına kadar sokuyor, sert bir şekilde boşalırken dişleri kenetleniyor ve gözleri kapanıyor. Tuzlu salgıyı yutuyorum, ağzımdan çıkarken dilimi son bir kez yarığında gezdiriyorum. Gözleri nihayet açıldığında, daha önce kopan fırtınanın yerini bir sakinlik alıyor.

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve giyinmeden önce çeneme bir parmak darbesi indiriyor.

"Sana bir daha böyle davranmamı istemiyorsan, aramızda seksten başka bir şey varmış gibi davranma. Duygularını duymak istemiyorum. Kişisel bir şey duymak istemiyorum. Sadece senin zevkini ve belki biraz da acını istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Dudaklarımı yalıyorum ve başımı sallıyorum.

"Güzel, şimdi koltuklarımıza geri dönelim." Kapıyı açıyor ve ben de gözlerim yerde, koltuğuma doğru yürüyorum. Umarım Keira artık benim hakkımda farklı düşünmüyordur. Daha önce neden bu kadar kızgın olduğunu, gözlerinde neden bu kadar ateş olduğunu anlamıştım, ama şimdi benimle konuştuğu için çok daha iyi anlıyorum.

Acı ve öfke maskesinin ardını görebiliyorum.

Sevilmediğini iddia eden adam bana aşık oluyor, tıpkı benim ona olduğum gibi ve başka bir insanın merhametine tamamen maruz kalmak kadar korkutucu bir şey yok.

On İkinci Bölüm

Xander

Vegas'a indiğimizde çok daha sakinim. Bunun muhtemelen Mouse'un bana daha önce yaptığı harika oral seksle ve uçuşun geri kalanında beni gerçekten dinlemesiyle bir ilgisi var.

Yine de ona her baktığımda suçluluk duygusu beni tüketiyor. Onu incitmek istemedim ama bana karşı olan hisleri konusunda ne kadar ciddi olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı. Ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu bilmemeli çünkü bunu sadece bana karşı kullanır.

Onu incitmek istemediğimi zaten biliyor, ama umarım bu 'sanırım seni *seviyorum*' saçmalığıyla onu doğru yola getirmişimdir. Aşkla ilgili ilk şeyi ya da benim gibi bir adamla birlikte olmanın ne anlama geldiğini bilmiyor. Annemin yıllarca babamı sevmesini izledim ve bu onun için hiç iyi sonuçlanmadı. Onu dövdü, çırılçıplak soydu ve çocuklarına düşman etti. Aşk annemi mahvetti. Onu mahvetti ve Mouse'un aynı hatayı yapmasına izin veremezdim.

Gözlerim Keira ve kardeşime kayıyor. Çok mutlu, çok aşık görünüyorlar ve bir yanım onların sahip olduğu türden bir hayata sahip olmayı diliyor. Ama böyle bir şeyi umut edecek kadar aptal değilim. Onların sahip olduklarına asla sahip olamam, çünkü ben Damon gibi değilim. Keira ile onu benim gazabımdan korumak için evlendi. Onu korudu. Karanlığını azalttı.

Karısı için acısını bir kenara bıraktı ama ben bunu yapabilecek kapasitede miyim bilmiyorum. Hele ki düşmanlarım onun kafasına bir kurşun sıkmak için can atarken.

Aşk benim için bir seçenek değil, hatta yakın bile değil. Olduğum gibi karanlık, nasırlı bir patron olarak kalmalıyım. Damon ve Keira uçaktan ilk çıkan olurken bu aptalca düşüncelerden sıyrılıyorum. Mouse yanımda olduğu halde onları takip etmeden önce birkaç dakika bekliyorum.

"Kuralları unutma." Tehdidi söylemeden bırakıyorum ama ikimiz de orada olduğunu biliyoruz. Mouse başını sallıyor, gözlerini yere dikmiş. *Aferin kızım.*

Hepimiz iniş pistinde bizi bekleyen limuzine doluşuyoruz. Sekiz kişi rahatlıkla oturabilir ama aramızdaki rahatsız edici sessizlikle birden çok küçük geliyor. Keira bana hançer gibi bakıyor ve içten içe gülümsememe neden oluyor. Dışarıdan ise hiçbir duygu göstermiyorum, tıpkı öğrendiğim gibi.

"Onun bir insan olduğunun farkındasın, değil mi?" Keira, kardeşimin ona söylediği her şeyi tamamen görmezden gelerek alay ediyor. Burnunu ait olmadığı bir şeye sokuyor ve belli ki bunu anladığından emin olmam gerekiyor.

"Eminim ne söyleyeceğinin umurumda olmadığını farkındasındır. Ne de olsa kardeşim olmasaydı sen de ölmüş olurdun."

Mouse yanımda soluk soluğa kalmış gibi görünüyor ama Keira bana korku değil cinayet dolu gözlerle bakıyor. Bir piç gibi sırtıyırım.

"Xander, kes şunu." Damon hırlıyor, sanki bana ne yapmak istediğini zaten biliyormuş gibi Keira'nın ellerini tutuyor. Eminim ona bir silah versem tetiği çekerdi. Akıllı da olurdu. Kardeşini öldürdüm. Göze göz, değil mi?

"Ona böyle davranamaz Damon. Onu incittiği çok açık. Ona bir baksana." Keira'nın sözleri karşısında Damon'ın gözlerindeki çatışmayı görebiliyorum. Karısını memnun etmek istiyor ama benim işime karışmaması gerektiğini de çok iyi biliyor.

"O bizi ilgilendirmez." Damon'ın sesindeki soğukluk beni bile şok ediyor. Genelde Keira'yla çok nazik ve sevgiyle konuşur ama şu anda açıkça kızgın olduğunu söyleyebilirim.

Fare sessiz kalır, bakışları ellerinin üzerindedir.

"Ona zarar vermiyorum. Ona hiçbir şey yapmadım. Sadece benim talimatlarıma uymasını istedim."

Keira'nın gözleri büyür. "Onun adının Mouse olmadığının farkındasın, değil mi? Ella. Lanet olası Ella. Onun bir adı var, Xander. Duyguları var ve o lanet olası bir insan, senin malın değil. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Mouse'un adının Ella olduğunu hiç düşünmemiştim ama ona bakınca, ona uyuyor gibi görünüyor. Tatlı, naif, bir prenses. Keira'nın sözleri içimde bir ateş yaktı. Beni Mouse'u incitmekle suçluyor ve ona karşı pek nazik olmasam da, onu gerçekten incitmedim, incitmem gerektiğini biliyorum. Kahretsin, buraya Mouse'un kız kardeşini aramaya geldim, hem de babamı öldürme niyetiyle. Daha önce hiç kimse için böyle bir şey

yapmamıştım.

"Beni kanıtı olmayan şeylerle suçlama... zaten bunun bir önemi de yok. Şu anda, tam burada boynunu kırmak istesem bile fark etmez. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey olmazdı, değil mi?" Yapabileceği hiçbir şey olmadığını çok iyi bildiğim için kaşımı kaldırıp soruyorum.

"Xander..." Damon'ın sesinde bir uyarı var ve ona uçağa geri dönmesini ve baş belası karısıyla eve gitmesini söylemek için yarım aklım var, ama babamıza karşı intikam onun yarısıdır, bu yüzden bu sefer dilimi ısırıyorum.

Limuzin durdu ve ben pencereden dışarı bakarak otele vardığımızı fark ettim.

"Odalarımıza gidelim ve bir saat sonra akşam yemeği için buluşalım."

Damon başını sallıyor ve Keira'nın elini tutuyor. Hepimiz aynı anda limuzinden çıkıyoruz ve dışarı adımımızı atar atmaz Mouse'u bedenime çekiyorum. "Bu müzayedeye davet edilmemiz gerekiyor ve bizi içeri alacak birini tanıyorum ama hep birlikte görünmemiz daha iyi olur. Keira, belki de bu kadar öfkeli bir sürtük olmayı bırakıp..." Kardeşimin gözlerinde beliren öldürücü öfke karşısında sesim kesiliyor.

"O benim lanet olası karım." Damon suratıma yumruk atacakmış gibi bakıyor, ben de lafı uzatmamaya karar verip sırtarak oradan uzaklaşıyorum ve Mouse'u asansöre doğru yönlendiriyorum. Mouse'un gözleri kocaman ve merak dolu, sanki şekerçi dükkanına ilk kez giren küçük bir çocuk gibi her bir küçük şeye bakıyor.

Mutlu görünüyor ve gülümsemesi genişliyor. Şey, o görene kadar Ben.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı ve ben de bizi salona götürdüm. Asansör, ona üzgün olması için bir neden olmadığını söylemek istiyordu... bunun için değil. "Üzülme, Mouse. Gülümsemeni görmek hoşuma gidiyor," diye fisıldadım.

Asansöre daha fazla insan binerken elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. Onu vücuduma olabildiğince yaklaşıtıyorum ve sayıların yukarı doğru ilerleyişini, insanları indirmek için orada burada durmasını izliyorum.

En üst kata ulaştığımızda iniyoruz ve kapıya özel bir kod giriyorum, kapıyı açıyorum ve Mouse'u içeri alıyorum. Bavullarımız çoktan yukarı getirilmiş ve kapıda bizi bekliyordu. Mouse beni yakından takip ederken yatak odasına doğru yuvarlıyorum. Bir şeye dokunmaktan ya da basmaması gereken bir yere basmaktan korkuyor gibi görünüyor. Belli ki beş yıldızlı otellerde kalmaya alışık değil.

Mouse'un elbisesini çıkarıp büyük boy yatağın üzerine seriyorum. Arkamı döndüğümde neredeyse ona çarpacaktım, ellerim kollarını kavradı. Açık kahverengi kirpiklerinin arasından bana bakıyor, iri mavi gözleri bilinmeyen duygularla dolu.

"Sizce onu gerçekten bulabilecek miyiz?"

Onu bırakıyorum ve arkamı dönüp Strip'e bakan tavandan tabana pencerelere doğru yürüyorum.

Tüm bunlarla başa çıkabilmek için lanet bir içkiye ihtiyacım var. Yapmam gereken şeylerle kendi duygularım çelişiyor. Mouse'u içeri almanın ona sadece zarar vereceğini biliyorum ama ona sahip olma fikri beni büyülüyor. Aynı anda hem onu boğazlamak hem de onunla tatlı tatlı sevişmek istiyorum.

"Bilmiyorum, Mouse." Yüzümü ona dönüyorum, mavi derinliklerinde hüznün titreştiğini görüyorum. Bu hüznü yok etmek ve yerine zevk, arzu, ihtiyaç, lanet olası hüznün dışında herhangi bir şey koymak istiyorum.

"Akşam yemeği için hazırlanmamız gerekiyor. Duş almak için bana katılmak ister misin?" Takım elbisemi çıkarmaya başladım, manşetleri ve kemerimi çözdüm, gömleğimi, pantolonumu ve ayakkabılarımı yere attım. Gözlerini üzerimde hissederek giysilerimin her bir parçasını çıkarıyorum. Banyoya doğru yürümeye başladığım anda o da soyunmaya başlıyor ve arkasında kıyafet izleri bırakarak beni takip ediyor. Duşun sıcaklığını sonuna kadar açıp elini tutuyorum ve onu da yanıma çekerek cam kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Arkamı döndüğümde, yüzü doğrudan suyun altında olacak şekilde bana doğru dönmüştü. Mükemmel poposunun her santimini, sırtının eğimini ve aşağıya doğru sarkan uzun çilek sarısı saçlarını görme fırsatını değerlendiriyorum. Kendimi ellerimi saçlarına dolayıp onu becerirken hayal ediyorum. Gözlerim tekrar kıcına kayıyor.

Kahretsın, yakında onu orada da talep edeceğim. Girebildiğim her yerini sahipleneceğim. Ama şu an için, iyiliğinin karşılığını vermek ve bana daha önce verdiği zevkin aynısını ona da vermek istiyorum. Dudaklarımı yalayarak ileriye doğru bir adım atıyorum, ancak sert önümü sırtının kıvrımına bastırdığımda duruyorum. Teni yumuşak ve ben onun tenini işaretlemek, bana ve sadece bana ait olduğunu göstermek istiyorum.

"Seni tatmak istiyorum, Mouse." Dudaklarımı boynunun kenarına bastırıyorum, emme ve öpme arasında gidip geliyorum. Yumuşakça inliyor, başını eğerek boynunu bana daha fazla gösteriyor. Ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, onu kollarımın arasında döndürerek, sırtını fayansa yaslamak için geri çekilirken, onu harap ediyorum. Köprücük kemiği

boyunca sıcak öpücükler bıraktım ve

parmaklarımın arasında pembe büzüşmüş meme uçlarını yuvarlayarak göğüslerinin arasına indi.

Dudaklarım aşağıya, pürüzsüz karnının üzerine ve şefkatle ısırdığım her bir kalçasına doğru iniyor. Bunu yaparken pembe dudaklarımdan yumuşak bir zevk iniltisi daha kaçıyor ve yavaşça önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Elleri saçlarımın arasına giriyor ve bana bakıyor. Lanet olası bir meleğe benziyor ve lanet olsun, eğer onun iyiliğini sikkem istemiyorsam lanetleneneceğim. Tümseğine yumuşak bir öpücük kondurup dilimin ucunu kıvrımlarının arasından yavaşça kaydırıyorum, sonra da iki bacağına omuzlarıma atıyorum.

Bir çığlıkla duvardan aşağı kayıyor, ama kıcını ellerimle yakalıyorum, parmaklarım yumuşak etle uğraşılıyor.

"Düşersen seni her zaman yakalarım," diye mırıldanıyorum yumuşaklığına, dudaklarımı klitorisinin üzerine bastırıyorum. Ellerimi yukarı, kalçalarına doğru hareket ettiriyorum, beni ileri çağıran güzel pembe amını görene kadar onu daha geniş açıyorum.

Dudaklarımı yalayıp içine dalıyorum ve onu baştan aşağı yalıyorum. Ellerimin arasında eriyor ve parmakları saçlarımı acıyla kavradığında sikkimin sertleştiğini hissediyorum.

"Canımı yak, Mouse. Benim seni incittiğim gibi incit beni," diye hırlıyorum amına doğru ve onun zevk iniltisi banyonun lanet duvarlarında titreşiyor. Bu sesi tekrar duymam gerektiğini biliyorum. Ona son yemeğimmiş gibi ziyafet çekiyorum, klitorisini öfkeyle yalıyor ve emiyorum. Mouse nefes nefese kalmaya başlıyor ve ben daha sert emiyorum, emmeye devam ederken dilimin ucunu oynatıyorum. Kaslarımın yandığını hissediyorum, onun içinde olma ihtiyacım neredeyse beni tüketiyor, ama parmaklarının kafa derime battığını hissettiğimde lanet düşünceyi aşağı itiyorum. Tırnakları bir şey değil, ama deriyi kazıyorlar, neden oluyorlar

Damarlarımda acı ve zevk dolu bir sızı dolaşıyordu.

"Benim için gel, Mouse, lanet dilimin her yerine boşal," diye talep ediyorum.

Ellerimin arasında kaçmaya çalışıyormuş gibi kıcını oynatıyor ve gidebileceği hiçbir yer olmadığını bilerek gülümsüyorum.

"Ben... Xander... Ben..." Nefes nefese kalıyor, hareketleri çılgınca ve kalçaları yukarı doğru itilerek amını yüzüme sürüyor. O boşalırken klitorisinden girişine doğru hareket ediyorum, tatlı kremi dilimin üzerine fişkirirken dilim onun dar küçük deliğinin içinde dönüyor.

"Mmmm..." Kıvrımları arasında inliyorum. "Tadın çok lezzetli. Lanet olası bir şarap gibi, sanırım her batırdığımda daha lezzetli oluyorsun.

Dilim içinde."

Onu tekrar ayağa kaldırmadan önce kıkından klitorisine kadar birkaç kez daha yalıyorum. Dizlerinin bağı çözülmüş gibi görünüyor ve kendini sabitlemek için bir elini omzuma koyuyor.

"Bu konuda gerçekten çok iyisin." Kıkırdıyor ve bu hayatımda duyduğum en tatlı ses. Pembeleşmiş yanaklarına ve doygun bir bakışa sahip iri mavi gözlerine bakıyorum. Rahatlamış görünüyor ve şükrediyor, çünkü bu gece açık artırmada ne olacağını bilmiyorum. Mouse'un kız kardeşinin hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum ama umarım öyledir.

Gerçekten istiyorum, çünkü her şeyden sonra bile onu mutlu etmek istiyorum. Hâlâ mutlu olmasını istiyorum. Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama deneyeceğim. Yüzündeki o güzel gülümsemeyi olabildiğince uzun süre korumak istiyorum.

"Çok ama çok pratik yaptım." Göz kırpiyorum ve ikimizi de yıkamaya başlıyorum. "Senin kadar deneyimli olmamam seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

Saçlarını yıkıyorum, kafa derisine nazıkçe masaj yapıyorum.

"Zerre kadar değil. Her şeyin ilki olacağımı bilmek çok... tatmin edici." Sorusuna karşı dürüstlüğü beni şaşırttı. Etrafında ne kadar çok olursam, ona o kadar çok şey anlatmak istiyorum. Ona geçmişimi, geleceğim için ne istediğimi anlatmak istiyorum.

Lanet olsun. Böyle görünüyorum. Kendime bu kadar katı bir suçlu olmam gerektiğini söylüyorum ama sonra onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Uçağa binmeden önce olduğu gibi. Onu incittim. Bunu gözlerinde görebiliyordum, üzüntü, öfke ve korku. Bunu onunla daha ne kadar sürdürebilirim?

Onun için o adam olma düşüncesi beni öldürüyor. Saçlarını durularken, bunu onun için her gün yapabileceğimi düşünüyorum. Onu sadece ve sadece benim olarak tutabilirim. Ona asla ayrılamayacağını söyledim bile. Bunu yapmak çok kolay olurdu.

"Seni yanımda tutmak istiyorum, Mouse," diye fısıldıyorum kulağına.

Gözleri anında açılır, şok ve başka bir şey derinlerinde yansır. "Almak mı? Mülk gibi mi? Yoksa daha fazlası gibi mi?"

Sırıttıyorum. "Belki ikisinden de biraz. Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim seni incitmek istemediğim ve gitmene asla izin verebileceğimi sanmıyorum, bu yüzden belki bir uzlaşmaya varabiliriz... bir anlaşmaya." Sanki yeniden on beş yaşındaymışım ve lanet olası bir hatuna çıkma teklif ediyormuşum gibi kelimelerimin üzerinde tökezliyorum.

Mouse uzun bir süre hiçbir şey söylemeden bana bakıyor. Sonra ayak parmaklarının ucuna kalkarak kaygan vücudunu benimkine doğru

kaydırıyor.

Dudaklarını usulca benimkilere bastırıyor. "Senden hoşlanıyorum Xander, ama şu anda olduğun adam olduğunda senden gerçekten hoşlanıyorum. Rol yapmayı bıraktığında ve bir canavarmışsın gibi davranmayı bıraktığında. Hepimizin içinde biraz karanlık var, ama bu bizi tanımlaması gerektiği anlamına gelmiyor."

"Canavar gibi davranmıyorum, öyle olduğumu biliyorum. Ve içimde sadece birazcık karanlık yok. Bir kamyon dolusu var. Tüm iyi şeyleri yutuyor. Kalbimin her santimini kirletiyor ve şu anda seninleyken olduğum adam olamıyorum... dışarıdayken değil. Bu tarafımı kimseye gösteremem. Sana göstermemeliydim bile." Siktir, göstermemeliydim.

"Ama sen yaptın ve şimdi senin bu parçanı gördüğüme göre, varlığını unutabileceğimden emin değilim." Minik elleri yanaklarımı kavlıyor ve ben onun dokunuşuna doğru eğilerek bundan zevk alıyorum. Sıcak ve içimdeki fırtınayı dindiriyor.

Gözlerimin içine bakarak devam ediyor: "Kurtarılmayı geride bıraktığını düşünüyor olabilirsin ama ben öyle düşünmüyorum. Bence senin için cenneti ve cehennemi göze alacak tek bir kişi bulamadın."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve ona sahip olduğumu söylemek istiyorum... Gerçekten istiyorum, ama yapamam. Henüz söyleyemem. Benden kaçmakla tehdit eden tüm duyguları bastırıyorum ve yumruklarımı yanımda sıkıyorum. Ona dönüşmem gerektiğini bildiğim için kendimi hasta hissediyorum ama bu yapılmalı...

"Gerçekten hazırlanmamız gerekiyor." Konuyu değiştiriyorum, dokunuşundan çekiliyorum ve bana bilmiş bir gülümseme veriyor. Farem saçmalıkların iç yüzünü görüyor ve eğer bu şimdiye kadarki en korkutucu şey değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Duşu kapatmadan önce saçındaki tüm sabunu duruluyorum ve iki havlu almak için dışarı çıkıyorum. Onu büyük bir havluya sarıyorum ve yatak odasına geri götürmeden önce daha küçük bir havluyla saçlarını kurutuyorum. Havlulardan birini omzuma atıyorum.

"Bu gece için sana bu elbiseyi aldım." İçindeki plastik poşetin fermuarını açıp havaya kaldırıyorum.

Kısa kırmızı elbiseyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kumaşı yumuşak ama kıvrımlarının her bir santimini saracağından eminim.

"Xander, bunu yapmak zorunda değildin." Parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirerek gülümsüyor.

"Yapmadığımı biliyorum ama yapmak istedim. Ayrıca gideceğimiz yer dar kot pantolon ve spor ayakkabı giyilecek bir yer değil." Elbiseyi yere bıraktım.

yatağa uzanır ve aynı çantadan eşleşen kırmızı tanga ve askısız sütyeni çıkarır.

Alt dudağını ısırıyor, kumaş parçasını fark ediyor. Kahretsin, ne düşündüğünü bilmek isterdim.

"Giyin, Mouse. Oh, ve seni daha sonra o tangayla görmeyi dört gözle bekliyorum." Göz kırpmıyorum ve çekilmeden önce dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sikim cehennemden daha sert, bana sadece kalbimin değil bedenimin de onu ne kadar çok istediğini hatırlatıyor.

Benim. Hepsi benim.

On Üçüncü Bölüm

Ella

Xander'ın bu gece giymemi beklediği beş santimlik topuklu ayakkabılara ters ters bakıyorum. Bileğimi kırmadan ya da onu utandırmadan onlarla yürümeyi nasıl başaracağımı bilemiyorum.

"Daha önce duşta beni hep yakaladığınla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?"

Xander gömleğinin düğmelerini iliklerken başını kaldırır. "Evet, tabii ki."

"Umarım bunu kastetmişsindir, çünkü muhtemelen bunlarla çok düşeceğim." Kırmızı tabanlı siyah topukluları giyip birkaç dengesiz adım atıyorum. Beklediğimden çok daha rahatlar ama yine de yeni doğmuş bir geyik yavrusu yerine yürüyen bir insan gibi görünmeye başlamadan önce odanın içinde birkaç tur atmam gerekiyor.

"Eminim üstesinden gelirsin, Mouse. Hazır mısın?"

Aynada kendime bir kez daha bakıyorum. Elbise kesinlikle göz kamaştırıcı ve üzerime eldiven gibi oturdu. Saçlarımı kuruttum ve düzleştirdim, ardından hafif bir makyaj yaptım. Çok dikkat çekici bir şey yapmak istemedim. Bileklerim hala kızgın kırmızı görünümlü bir karmaşa halinde ve keşke onları örtecek bir şeyim olsaydı.

Herkesin onları gördüğünde ne düşüneceğini hayal bile edemiyorum. Xander arkamdan geliyor ve aynadaki yansıma baka baka bakıyor.

"Çok güzel görünüyorsun ve bunlar eninde sonunda iyileşecek." Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bileklerime gönderme yapıyor. "Başkalarının ne düşündüğü hakkında endişelenme, Mouse. Senin hikâyeni bilmiyorlar."

Sözlerinin benim için ne kadar anlamlı olduğu hakkında hiçbir fikri yok, hem de hiç. "Ve bütün gün bu odada kalmaktan başka bir şey istemesem de

Seninle iyi akşamlar, artık gerçekten gitmemiz gerekiyor. Damon ve Keira aşağıda bizi bekliyor."

Bizi kapıya doğru götürürken başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Xander kapının tokmağını tutuyor ama hemen açmıyor ve ben ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Sana söylediklerimi unutma. Dışarıda böyle olamam. Ne bu gece ne de iş yaptığımız başka bir zaman. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Sesindeki samimiyeti duyabiliyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum. Benim için kapıyı açıyor ve ben eşikten geçerken neredeyse kendi ayaklarımın üzerine düşüyorum. Xander beni sabitlemek için kolumu tutuyor, sonra da benim kolumu altına almam için kolunu uzatıyor.

"Sadece bana tutun ve kuralları hatırla. Dün sana söylediğim her şeyi yapmalısın... özellikle de bugün. Gerçekten kötü insanlar var, benden çok daha kötüler, Mouse ve inan bana onların dikkatini çekmek istemezsin."

Gözlerim hafifçe açılıyor. "Anlıyorum Xander," diye gülümseyerek onu temin ediyorum ve asansöre binip lobiye iniyoruz. Damon ve Keira asansörden çıktığımızda bizi bekliyorlar. Keira'yı gördüğümde gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ama Xander'ın ona attığı pis bakışı fark edince gülümsemesi kayboluyor.

Ona burnunu kırıstırıyor ve ben neredeyse gülmeye başlıyorum. Bakışlarım Keira'nın üzerinde geziniyor. Dizinin hemen üzerinde biten, omzu açık, kraliyet mavisi bir kokteyl elbisesi giyiyor. O kadar çarpıcı görünüyor ki aslında ona bakmamam gerektiğini unutuyorum.

Gözlerimi hızla yere çeviriyorum ve Xander'ın kolunu sıkıca kavriyorum. Karnımın içinde gergin kelebekler patlıyor. Şu anda bir sinir yumağı gibiyim. Kız kardeşimi bulma ihtimali beni aynı anda hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

Onu görmeyeli ya da ona sarılmayalı uzun zaman olmuştu ve onunla tekrar aynı odada olmak için sabırsızlanıyorum. Limuzinin bizi beklediği yere doğru yürürken düşüncelerim yarıda kesiliyor. Kapı her zamanki gibi Xander'ın adamlarından biri tarafından açık tutuluyor. Deri koltukların üzerinde kayarak yavaşça içeri giriyorum. Xander arkamdan biniyor, parmaklarını sırtımda gezdiriyor, sanki söylemeden beni sahiplendiğini gösteriyor.

Dokunuşu nazik ve ben içine gömülmek istiyorum. Beni yanına çekiyor ama bana hiçbir şey söylemiyor. Yine de söylemesine gerek yok... Davranışları beni önemsediyiğini gösteriyor. O ve Damon restorana giderken yolda babalarıyla ilgili bazı iş konularını tartışıyorlar. Pencereden dışarı bakıyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum ama çok fazla şey oluyor.

Önünden geçtiğimiz her binanın ışıkları beni kör ediyor. Yüzlerce insan kaldırımlarda yürüyor, bazıları saçma sapan kıyafetler giymiş, bazıları neredeyse hiçbir şey giymemiş. Görülmeye değer bir manzara, orası kesin.

Limuzin restoranın önündeki kaldırımda durdu. Saniyeler sonra kapı açılıyor ve dışarı çıkıyoruz. Düşüp bileğimi kırmamak ya da daha da kötüsü Xander'a sarılmamak için dua ederek nefesimi tutuyorum. Sivri topuklarım yere sıkıca yapıştığında rahat bir nefes alıyorum. Nerede yemek yediğimizi ve mekanın neye benzediğini merak etmeme rağmen etrafa bakmamaya dikkat ediyorum. Xander hepimizi içeri sokuyor ve göz ucuyla en seksi kızı görüyorum. Kim olduğumuzu ya da hangi masayı istediğimizi sormuyor bile. Onun yerine, "Beni takip edin lütfen," diyor ve yolu gösteriyor. Bizi oturtana kadar sonsuzluk gibi görünen bir süre yürüyoruz. Bize nazikçe ne içmek istediğimizi sorduğunda, Xander ona bakmadan sipariş veriyor.

"Benim için sek viski, onun için de su."

Masanın karşısında kimin öfkeyle homurdandığını görmek için başımı kaldırmama gerek yok. Keşke Damon ve Keira'ya bizden bahsetmeme izin verse. Neden bilmesinler ki? Kardeşinin bizi bilmesinin ne zararı var? Bunun onu zayıf göstereceğini mi düşünüyor? Yoksa beni onlardan saklamak mı istiyor?

"Viski de var, ne isterse," diye anons ediyor Damon.

Bakışlarımı Keira'ya çeviriyorum ve gözlerinde parlayan ateşi görüyorum. Gerçekten kızgın, gerçekten kızgın ve ilk defa aralarındaki hikâyenin ne olduğunu merak ediyorum. Xander'ın önceki tartışmalarından birinde Damon onunla evlenmezse öleceğine dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Sanırım bu beni de kızdırdı, ama Xander'a en kötü şekilde kızmış gibi görünüyor.

"Ben de bir su alayım." Sesini sakın tutmaya çalışıyor ama ses tonu kızgın olduğunu belli ediyor. Peçetemi çözüyorum ve kucağıma yerleştiriyorum.

Xander'ın elinin masanın altından uyluğuma indiğini hissediyorum ve dokunuşuyla neredeyse nefesim kesiliyor. Ona bir bakış atıyorum ve bakışlarında biriken arzuyu gördüğümde zevk içimden geçip merkezime doğru zonkluyor.

Hostes, garsonumuzun birazdan bizimle olacağına dair bir şeyler mırıldanarak uzaklaşıyor ama kimse bir şey söylemiyor.

"Seni tekrar bıçaklamaya çalışmalı mıyım?" Keira homurdanıyor, ellerini küçük yumruklar haline getirmiş.

"Hatırladığım kadarıyla ilk seferinde senin için pek iyi olmamıştı?" Xander gözünü bile kırpmadı.

Damon her ikisine de sinirlenmiş görünüyor, ciğerlerinden sinirli bir iç çekiş çıkıyor. "Keira, kardeşimi bıçaklamayacaksın. Xander, sen de karıma zarar vermeyeceksin. İkiniz iyi geçinemez misiniz?"

"Hayır," diyorlar ikisi de bir ağızdan. Onların fikir tartışması beni kamçılıyor. Garsonumuz bir süre sonra elinde içkilerimizle gelip her birimizin önüne oturuyor. Günlük spesiyaller hakkında gevezelik etmeye başlıyor ama kimsenin onun söylediği tek kelimeyi bile dinlediğini sanmıyorum. Gerginlik had safhada ve Damon hemen bardağına uzanıyor ve saniyeler içinde yarısını mideye indiriyor.

"Bunlardan en az beş taneye daha ihtiyacım olacak," der kendisine iri gözlerle bakan garsona. Xander ve Keira gözlerinde yankılanan öfkeyle birbirlerine bakmaya devam ederken masaya sessizlik çöküyor.

"Sipariş vermeye hazır mıyız?" Garson bir şekilde kelimeleri çıkarıyor ve sipariş verme şansım olmayacağını biliyorum, bu yüzden bunun yerine su bardağıma uzanıp küçük bir yudum alıyorum.

Xander gözünü bile kırpmadan, "Ben bir Kral Pirzola alacağım, o da bir Kraliçe," diye emrediyor, bakışları hâlâ Keira'nın üzerinde.

Garson kız gözlerini Keira'ya çevirir ve "Ananas, patates püresi ve sos ile soğan ve mantara bulanmış bir tavuk göğsü alacağım" der.

Emrine göz kırpyorum. Bu çok tuhaf, sanki o...

"Ona aldırmayın, o hamile." Damon gülerek kelimeleri ağızından aldı. "Ben de bir King Prime Rib alacağım."

Garson kız koşarak uzaklaşıyor ve bizi bir kez daha yalnız bırakıyor. Masanın karşısından Keira'ya gülümseyerek bir tebrik mesajı gönderiyorum. Xander'ın elini çektiğini hissediyorum ve göz ucuyla aynı eliyle takım elbisesinin cebinde bir şeye uzandığını görüyorum. Bunun antibiyotiklerimin bulunduğu hap şişesi olduğunu hemen anlıyorum. Şişenin kapağını açıyor ve tek kelime etmeden bana bir tane uzatıyor. Tek kelime etmeden ondan alıyorum ve ağızma atıp bir yudum suyla birlikte yutuyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Keira neredeyse bağılıyor.

Damon ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor ama bu onu daha da öfkeliyor. "Hayır, durmayacağım. Kardeşinin o zavallı kıza ne yaptığını görmüyor musun? Ona ilaç mı veriyorsun? Ciddi misin, Xander? Bir sürü insanın hayatını mahvettin. Neredeyse benimkini, kardeşininkini ve şimdi de onunkini mahvetmek istiyorsun."

Onun sözleriyle midem sıkışıyor. Xander'ı tanımıyor, benim tanıdığım gibi değil ve belki de sorunun yarısı bu.

Gözlerim Keira'dan Xander'a kayıyor. Çenesi sıkılmış ve elindeki viski bardağını öyle sıkı kavriyor ki bardağın çatlayacağından endişeleniyorum. Çoğu kişi onun sözlerinden etkilenmemiş gibi görünebilir ama ben onu bundan daha iyi tanıyorum ve burada öylece oturup onu savunmamam mümkün değil. Sonuçlar lanet olsun... *Onun hakkında zaten düşündüğünden daha kötüsünü düşünmesine izin vermeyeceğim. Evet, o kötü bir adam ama içinde iyilik de var. Bunu biliyorum çünkü hâlâ hayattayım.*

"Öyle değil Keira. Bana ilaç vermiyor."

Keira gülüyor ama bu komik bir gülüş değil. "Oh, ne güzel, seni başkalarına zarar vermekten zevk alan hasta bir orospu çocuğu olmadığına ikna etti."

"Keira," diye bağıyor Damon, yumruğunu masaya vurarak hem Keira'yı hem de beni ürkütüyor. Kahverengi gözlerinden yaşlar süzölmeye başlıyor ve ben de en son korktuğumda bana yaptığı gibi uzanıp ona sarılmak istiyorum. Damon, Keira'nın sandalyesini yere çekip vücudunu kendi vücuduna yaklaştırmadan önce nefesinin altında "Siktir" diye mırıldanıyor.

"Zahmet etme kardeşim. Benim hakkımda kötü düşünmek istiyorsa, düşünebilir. Beni tanımıyor ki. Gerçekten tanımıyor. Ve kızgın olduğu için onu suçlayamam. Ne de olsa kardeşini öldürdüm ve onu da öldürmekle tehdit ettim, bu yüzden hakkımda kötü düşünmeye hakkı var." Xander'ın kardeşine verdiği gülümseme tüylerimi diken diken ediyor. Bunları sadece insanların görmesini istediği imajı canlandırmak için söylüyor. Daha azını yaparsa, zayıf olduğu düşünölecek.

"Ölmeyi hak etmedi ve bunu sen de biliyorsun." Kelimeleri tükürüyor

Onu.

O sırada garson kız gelir, küçük tepsisinde beş bardak viski vardır. Onları masanın üzerine koyuyor ve bir kez daha uzaklaşıyor. Masamızdan yayılan düşmanlığı hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Buna istediğin kadar inan, ama hak etmeyen insanları öldürmek gibi bir alışkanlığım yok. Kardeşin benden çaldı... bu yüzden bunu hayatıyla ödedi." Xander'ın ses tonu son derece gerçekçi ve viskisinden bir yudum alırken gözleri yavaşça Keira'dan bana kayıyor. Onun ateşli bakışları altında cızırdıyorum.

"Her neyse, Xander. Hiçbir şey için özür dilemeyeceksin çünkü sende yürek yok. Sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu

bilmiyorsun.

Ama bir gün senin de başına gelecek ve geldiğinde umarım canın yanar. Umarım o kadar kötü acır ki kara ruhun ikiye bölünür."

Keira sandalyesinden kalkıyor ve yanaklarını lekeleyen gözyaşlarını siliyor. Masadan uzaklaşır ve odadan tamamen çıkar. Damon çelişkili görünüyor ama masadan kalkıp onun peşinden gidiyor.

Xander viskisinin kalanını içiyor ve bardağı masaya çarpıyor. Tek kelime etmeye cesaret edemiyorum. Bunu yapacak kadar aptal değilim.

"Gördün mü Fare... Ben bir canavardan başka bir şey değilim. Kara ruhlu şeytani bir piç." Bir bardak viskiye daha uzanıyor ve gözlerim yaşıyor.

Xander ve ben bir çizgiyi aştık. Bir yerlerde, bir şekilde, birbirimize değer verdiğimizize karar verdik ve başkalarının onun hakkında bu kadar acımasız düşünmesine izin vermesi beni itiraf etmek istediğimden daha fazla incitiyor. Evet, o bir canavar ama içinde daha iyisini yapma gücü var. Eğer daha fazla insan onun bu yönüne inansaydı, belki, sadece belki, daha iyi seçimler yapardı.

"Değilsin... bunu ikimiz de biliyoruz." Kollarımı boynuna dolamak ve onu öyle bir kucaklamak istiyorum ki canım acıyor. Ona sarılıp öpmek, acısını ve kendine olan güvensizliğini alıp götürmek istiyorum... ve tam da bunu yapıyorum. Bulunduğumuz odayı tarıyorum; şu anda kimse bizi göremez. Xander'la aramdaki kısa mesafeyi kapatıyorum, karanlık gözlerinde kaynayan öfkeyi görüyorum ama umurumda değil.

"Sonuçlar ne olursa olsun, Xander, sen sevmeye layıksın. Sen öyle düşünmesen bile." Dudaklarım onunkilere değiyor. Tadı viski ve günah gibi. İlk başta hiçbir şey yapmıyor, sanki şoktaymış gibi ama onu öptüğümü fark eder etmez parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Dili ağzımın içine girdiğinde nefesim kesiliyor ve ellerim takım elbisesinin önünü kavıyor. Bu öpücüğün bitmesini hiç istemiyorum... ama çok geçmeden bitiyor. Xander beni bırakıyor ve ben koltuğuma geri kayıyorum, dudaklarım şişmiş ve zihnim bana yapmasını istediğim tüm farklı şeylerle çalkalanıyor.

Damon ve Keira birkaç dakika sonra geri dönerler ve Keira çok daha iyi bir ruh halinde görünmektedir. Onların döndüğü saatlerde akşam yemeği servis ediliyor. Birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz ve ben her lokmamda dilimde eriyen yemeklerle karnımı doyuruyorum. Damon dikkatimizi çekmek için aniden boğazını temizlediğinde biraz irkiliyorum.

"İşte adamımız geliyor," diyor içinden, Xander'ın yanından geçip birine bakarak.

"Gözlerime inanamıyorum. Rossi kardeşler tekrar bir araya geldi." Gözlerimi tabağımdan ayırmıyor, ürpertici sesle bağlantılı yüze bakmamaya çalışıyorum.

"Benny, uzun zaman oldu, değil mi eski dostum?" Damon onu selamlıyor ve elini sıkmak için ayağa kalkıyor. Umarım gerçekten arkadaş değillerdir. "Bu Keira, karım."

"Damon Rossi evli bir adam... Kimin aklına gelirdi ki? Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Masanın bizim tarafına doğru yürümesini izliyorum, içimde huzursuz bir his var. "Xander, seni görmeyeli uzun zaman oldu."

"Benny, işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin." Damon'ın yaptığı gibi el sıkışmak için ayağa kalkar.

"Peki bu güzel yaratık kim olabilir?" Benny merakla soruyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Bu durumun bana hissettirdiklerinden nefret ederek yanağımın içini ısıırıyorum.

Xander tekrar yerine oturur ve umursamazca omuz silkmektedir. "Çalışmadığım zamanlarda oynamak için bir şey."

Sanki değerli bir et parçasıymışım gibi.

"Oldukça iyi bir oyuncağın var." Sesindeki ilgiyi duyabiliyorum ve bu mide bulandırıcı.

"Bu oyuncaktan oldukça sıkıldım. Sanırım yakında yeni bir tane alacağım." Xander'ın sesi sıkılmış ve tamamen ilgisiz geliyor. Sadece böyle davrandığını bilsem de, benim hakkımda böyle konuştuğunu duymak yine de acı veriyor.

"Şanslısın, eski dostum. Bu akşam tam da bunu yapabileceğin bir etkinlik var."

Umut karnımın derinliklerine yerleşiyor. Violet orada olabilir. Kız kardeşimi tekrar görebilirim, hatta bu gece. Benny, Xander'a takım elbise ceketinin iç cebinden çıkardığı bir şeyi uzatıyor.

"İçeri girmek için bunlara ihtiyacınız olacak. Sıralamayı gördüm ve bu gece bazı enfes ürünler sunuyorlar. Eğer bu sizin tipinizse, ona çok benzeyen biri var."

Koltuğumda kalmak için her şeyi yapmam gerekiyor. Ayağa fırlamak ve beni hemen oraya götürmesini istemek istiyorum ama bunun ne bana ne de Violet'e faydası olacağını biliyorum.

"Öyle mi? Sanırım gidip kendim görmem gerekecek." Xander davetiyeleri ceketinin içine soktu ve umarım bu Benny denen ucube

Şimdi gideceğim.

Onun yerine sandalyemin etrafından dolaşp tam arkamda durdu. "Bu gece yeni bir şey alırsan bunu senden alırım."

Ellerimi o kadar sıkı yumruk yapıyorum ki tırnaklarım avuç içlerime acıyla batıyor.

"Onunla işim henüz bitmedi, ama bittiğinde seni aklımda tutacağım." Her ne kadar saklamaya çalışsa da Xander'ın sesindeki öfkeyle karışık kızgınlığı duyabiliyorum. Görünüşe göre Benny saklamıyor.

"Onun için ne kadar istiyorsun?" Bir elini masaya koyup bedenime doğru eğiliyor, diğer elini kaldırıp yanağıma uzanıyor. Çekinmek, bana dokunmasını engellemek için koşabileceğim en uzak köşeye kaçmak istiyorum ama yapamıyorum. Bunu yaparsam dikkatler üzerimize çekilir.

Xander insanüstü bir hızla hareket etmeden önce tenime dokunmasına yarım santim kalmıştı. O kadar hızlı ki ne olduğunu anlamıyorum bile... ta ki olana kadar. Yumruğunu sert bir şekilde Benny'nin eline vurup aceleyle ayağa kalkarak sandalyenin arkasından yere düşmesine neden olmasını karnımın derinliklerinde dönen şokla izliyorum. Xander'ın ellerini üzerimde hissediyorum ve daha ne olduğunu anlayamadan beni ayağa kaldırıp kendi tarafına çekiyor.

Benny acı içinde haykırıyor ve yere bakıp elinden beyaz masa örtüsüne kan fişkırdığını gördüğümde, elinden bir çatalın çıktığını fark ediyorum.

Xander az önce onu çatalla mı bıçakladı?

"Benim olana asla dokunma. Çünkü bir dahaki sefere dokunduğunda, parmaklarından birini de yanımda götüreceğim."

Xander'ın çatalı Benny'nin elinden çekip almasını dehşet içinde izliyorum. Benny çatalı göğsüne bastırıyor, "Elbette, özür dilerim. O oldukça lezzetli... baştan çıkarıcı."

Xander çenesini öyle sert sıkıyor ki kaslarının titrediğini görebiliyorum. "İnan bana, biliyorum."

Keira'yı yanına çekmiş olan Damon'a bakıyorum, kolu onu koruyacak şekilde sarılmış. O da benim gibi şok olmuş ve iğrenmiş görünüyor. Damon ise sanki iyi bir şaka duymuş gibi sırıtıyor. Bunların herhangi birinin nasıl komik sayılabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Hepinizi yakında tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Benny gülümsüyor ve odadan çıkıp gidiyor. Gözlerim kanlı masa örtüsüne kayıyor.

"İştahım kaçtı," diye kıkırdıyor Damon, gözleri kardeşinin üzerinde. "Akşam yemeği ve gösteri beklemiyordum kardeşim."

Xander başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "O lanet olası bir sürüngen ve bunu sen de biliyorsun." Kafa karışıklığı iliklerime kadar işliyor. Neden birbirlerine gülümsediklerini anlamıyorum. Xander az önce birini elinden bıçakladı. Masa örtüsünü saklamaya çalışmaları gerekmiyor mu?

Garson kız bir an sonra odaya girer, korkusu yüzünden okunmaktadır.

Gözler.

"Hesabı alalım lütfen." Xander ona bakmıyor bile.

O konuştuğunda. Bir makbuz çıkarmadan önce eşyalarını karıştırıyor. Xander'a uzatıyor, gözleri bir kez daha masa örtüsüne kayıyor. Başka bir şey söylemeden aceleyle uzaklaşıyor ve biz de ön tarafa yürüyoruz. Bir kez daha gözlerimi yere dikiyorum ve Xander'la kol kola yürüyorum, o hesabı öderken yanında duruyorum.

Yanına doğru eğildim ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olarak kulağına fısıldadım, "Peki ya masa örtüsü?"

Başını hafifçe çeviriyor ve bana çocuksu bir sırıtış atıyor. Bu gülümseme onu azılı bir gangsterden çok komşu çocuğu gibi gösteriyor, "Birinin peşime düşmesinden mi korkuyorsun?"

Başımı hayır anlamında sallayarak yanağımın içini çiğniyorum.

Cevabım üzerine daha da yaklaşıyor, nefesi dudaklarıma değiyor. O kadar yakın ki gerçekten istesem onu öpebilirim. Onun yerine kokusunu içime çekiyorum; tatlı viski ve karanfilli tarçın burun deliklerimi gıcıkıyor. Sarhoş edici bir koku ve tüm bedenimi ısıtıyor.

"Merak etme Mouse, bana bir şey olmayacak. Ona biraz fazla para bıraktım ve ona verdiğim bahşişle şikayet edeceğini sanmıyorum."

"Tamam," diye fısıldıyorum usulca, geri çekilerek.

Xander bize restorandan çıkmamız için rehberlik ediyor ve limuzin bir kez daha kaldırımda bizi bekliyor. Havada bir serinlik var ve aldığım her nefeste ciğerlerimin derinliklerine yerleşiyor.

Limuzine binerken Xander kulağıma, "Pekâlâ Mouse, kız kardeşinin hayatta olup olmadığını görme vakti geldi," diye fısıldıyor. Ellerim kucağımda, koltuğuma yerleşiyorum.

Xander'ın yorumuna vereceğim yanıt dilimin ucunda sallanıyor. Ona kızın güçlü olduğunu söylemek istiyorum. Naif, evet. Genç, evet. Ama o bir savaşçı ve her şeyin üstesinden gelir, karanlığın bile.

Hayatta olmamasını hiç düşünmedim, çünkü bu kaybedilmiş bir dava anlamına gelirdi, ama her halükarda sadece kız kardeşim için burada değildik. Xander babasını bulmak istiyordu. Bunu onunla tanıştığım andan beri biliyordum ve babasının kız kardeşimin ortadan kaybolmasıyla her türlü ilgisi olduğuna bahse girerdim, yani kız kardeşim her neredeyse, Xander'ın babası da çok uzakta değildi.

"Keira'yı otele geri götürüyorum. Sanırım bu onun için gereğinden fazla eğlenceli oldu." Kırpıklarımın arasından Damon'a bakıyorum ve Keira'nın onun kollarında ve alışılmadık derecede sessiz olduğunu fark ediyorum. Bana doğru bakmıyor bile. Aslında yüzü Damon'ın takım elbise ceketinin içine gömülmüş gibi görünüyor. Tahminimce o da insanların çatalla bıçaklanmasına alışık değil.

"Sizi bırakacağız." Xander şoföre bir şeyler işaret eder ve limuzin hareket etmeye başlar.

Birkaç dakika sonra Damon ve Keira'nın indiği otelde duruyoruz. "Dikkatli olun, bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın ve eğer onu bulursanız..." Damon'ın gözlerindeki bakışı yakaladım. Cinayet, kargaşa ve saf kaos vaat ediyor.

"Elbette kardeşim, biz bir ekibiz. Eğer onu bulursam, bu seninle olacak." Xander'ın sesi umut vaat ediyor ve gerçekten göstermese de kardeşini sevdiğini anlıyorum.

Damon bir saniye sonra kapıyı kapatıyor ve limuzinde yalnız kaldığımız anda Xander beni kucağına çekiyor. Göğsüne sarılıyorum, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum ve eşsiz kokusunu içime çekiyorum. Onun kollarında kendimi bu kadar güvende hissetmek, beni güvende hissettiren ve zevk veren ellerin ve bedenin insanları öldüren ve hayatlarını mahveden ellerle ve bedenlerle aynı olduğunu bilmek çılgınca.

"İnsanları hep çatal bıçakla mı bıçaklıyorsun?" Tenine doğru fısıldıyorum, ellerim takım elbise ceketinin altına doğru ilerliyor. Ellerimin altında kaslarının gerildiğini hissediyorum ve ne zaman spor yapmaya vakit bulunduğunu merak ediyorum.

İç çekiyor, eliyle başımı okşuyor. "Sadece sana dokunmaya çalışanlar." Verdiği yanıt beni gülümsetiyor ve zonklayan nabzının üzerine bir öpücük konduruyorum. Ona sırılsıklam aşık olduğumdan eminim... ve en korkutucu kısmı onun bir katil olması ya da bir canavar olduğunu düşünmesi değil. En korkutucu kısmı, beni durdurabilecek hiçbir şey olmadığını bilmem.

Derinlerdeyim... Karanlığa düşüyorum, onun elini bulmayı umuyorum.

Bölüm On Dört

Xander

"Bu açık artırma nerede?" Mouse usulca soruyor. Küçük bedeni kucağımda, göğsüme sarılmışken, bedeninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Onu koltuğun üzerine yatırıp becermek istiyorum. Ama bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bana yakın olmak, bu yüzden ihtiyacımı dizginliyorum, bu gecenin sonrasına saklıyorum.

"Şehrin biraz dışında üst düzey bir striptiz kulübünde. Sadece davetlilerin girebildiği bir bodrum katları var. Bu geceki açık artırma en popülerlerinden biri."

Çok geçmeden büyük kare bir binanın önünde duruyoruz. Üzerinde hiçbir tabela yok, bu da dışarıdan bakan herhangi biri için terk edilmiş eski bir depo gibi görünmesine neden oluyor. Ama benim gibi adamlar için burası zengin ve güçlülerin alım satım yaptığı bir oyun alanı.

"Kız kardeşim o binada olabilir." Uzaklaşıp pencereden bakarken yüz hatlarında heyecan belirliyor. "Oraya koşup adını haykırmak istiyorum, bakalım onu bulabilecek miyim?"

"Biliyorum ama yapamazsın. Mümkün olduğunca dikkat çekmemeliyiz."

Mouse kollarımda titriyor ve sesimdeki uyarıyı duyabildiğini biliyorum.

"Eğer bir şey yaparsan... bir kez bile çizginin dışına çıkarsan... ikimizin de hoşuna gitmeyecek bir şey yapmak zorunda kalacağım. Bu dünyada benden daha kötü insanlar var ve çoğu da bu odada olacak."

Kucağımdan iniyor ve ben de ona izin veriyorum, gider gitmez vücudunun sıcaklığını özlüyorum. "Anlıyorum. Sadece onu bulmak istiyorum. Hepsi bu. Dikkatleri üzerimize çekecek hiçbir şey yapmayacağım."

Endişe aklımı kurcalıyor. Mouse kız kardeşini bulmak için çaresiz ve çaresizlik insana düşünmeden bir şeyler yaptırıyor. İkimiz için de tek umudum, kız kardeşini görse bile rol yapmaya devam edebilmesi. Çünkü görmezse, ona zarar vermek zorunda kalacağım ve bu da yapmak isteyeceğim son şey. Şoför kapıyı açıyor ve arabadan çıkmadan önce Mouse'a son bir kez bakıyorum.

Kolunu benimkine doluyor ve birlikte ön kapıya doğru yürüyoruz. Büyük metal bir kapı açılıyor ve önümüzde takım elbiseli, iri yarı bir adam beliriyor. Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yok. Ceketimin içine uzanıp kağıt davetiyeleri alıyorum ve tek kelime etmeden ona uzatıyorum. Yavaşça bakıyor ve bizi içeri almak için kenara çekiliyor. Şimdiye kadar iyi davranan ve gözlerini yerden ayırmayan Mouse'a bakıyorum. Ona baktığımı görünce bana yarı gülümsüyor ve mutluluğu iliklerime kadar işliyor.

Tanrım, şu anda onu ne kadar istediğimi bilmiyor.

Bizi geniş bir merdiven boşluğuna götüren uzun ve karanlık koridorda yürüyoruz. Merdivenlerden inerken hızımı yavaşlatıyorum çünkü Mouse kendi ayaklarına takılıp duruyor. Aklımdan onu omzuma atıp yolun geri kalanında taşımak geçiyor ama bu ihtiyacımız olan türden bir giriş olmazdı. Onun yerine bana yaslanmasına izin veriyorum ve her basamağı yavaşça iniyorum.

Merdivenlerin dibine geldiğimizde kısa bir süre duruyorum ve kalabalığu görmek için etrafıma bakıyorum. Duman havayı dolduruyor, ciğerlerimi yakıyor. Gözlerim barın üzerinde ve parlak bir şekilde aydınlatılmış sahnenin önündeki düzinelerce masada geziniyor. Işık loş ama birkaç tanıdık yüz fark ediyorum, hiçbirisi benim listemde değil. Mouse'u merakla yukarı bakarken yakalıyorum, gözleri geniş ve parlak, büyük olasılıkla kız kardeşinin saklanıp saklanmadığını görmek için her küçük köşeye bakıyor. Etraftaki görüntü ve seslere bakıyor ve keşke buna katlanmak zorunda kalmasaydı diyorum ama hayat adil değil ve eğer kız kardeşini ve daha da önemlisi babamı bulmak istiyorsak yapmamız gereken bu.

Gözlerini aşağıda tutmasını hatırlatmak için elini sıkıca sıkıyorum ve o da bana uyuyor. Onu duvara en yakın masaya götürüyorum ve sandalyelerden birine oturtuyorum. Sırtımı duvara vermeyi seviyorum, böylece kimse arkamdan gizlice yaklaşamaz. Benim kadar çok düşmanınız varsa, gardınızı asla düşürmezsiniz.

Üzerinde sadece külot ve papyon olan bir kokteyl garsonu, kırmızı boyalı dudaklarında parlak bir gülümsemeyle masaya doğru yürüyor. Garsonun üstsüz olduğunu fark ettiğinden emin olduğum Mouse'tan hafif bir soluk sesi duyuyorum. Ona bir sipariş verdim.

bir bardak şarap ve kendime bir viski. Gerginliği azaltmak için küçük bir şey kullanabilir.

Garson kız çekip gidiyor, ben de ceketimi omuz silkerek çıkarıyorum. Bu yüksek sosyete adamlarının saçmalıkları yüzünden oda çok sıcak. Garson içkilerimizi getirdiğinde, genelde iş yaptığım iki adamın bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Mouse yanımda gıcırıyor, şarap kadehini küçük ellerinin arasında sıkıyor.

"Xander Rossi..." Viski bardağımı elime alıp sandalyemde arkama yaslanırken Blaine'in kıkırdadığını duyuyorum. Yıllardır bu işi yapıyorsanız, insanları rahat olduğunuza inandırmak kolaydır. Ortağı Charlie bana başıyla onay veriyor, gözleri şu anda şarap kadehiyle kıpırdanan Mouse'a kayıyor.

"Blaine. Nasılsın?" Onun yanımda oturduğunu fark ettiğinde bakışlarındaki merak ve arzuyu görüyorum. Bu tür etkinliklere geldiğimde genellikle yanımda bir kadın olmaz. Aslına bakarsanız beni ilk kez bir kadınla birlikte görüyor olabilir.

"İyi, aslında çok iyi. Yeni bir dağıtım şirketi kurmayı planlıyoruz. Kardeşin de hâlâ satıyor mu?"

Viskiyi bardağımda döndürüyorum. "Tabii ki. Lanet olası bir imparatorluk yönetiyoruz, Blaine. İstedğin zaman duramazsın."

Blaine başını sallıyor, gözleri hâlâ Mouse'ta. Her geçen saniye biraz daha sinirleniyorum. Evet, çok güzel ve evet, çoğu erkeğin sahip olmak isteyeceği bir naiflik taşıyor ama o benim. Tamamen benim ve onu bu piçlerin hiçbirisiyle paylaşmayacağım.

"Tahmin etmiştim ama sokakta konuşulanlara göre evlenmiş."

Başımı sallayıp kadehimden bir yudum alıyorum. Boğazımdaki viskinin yakıcılığı soğuk içimi ısıtıyor. "O yaptı. Ama hâlâ benim için çalışıyor. Kardeşimin işiyle neden bu kadar ilgileniyorsun? Seni geçeceğinden mi korkuyorsun?" Sırıtıyorum ve yanaklarının kızarmasını izliyorum.

"Keşke yapabilseydi."

"Şanslıyız ki uyuşturucular her zaman yüksek talep görüyor. Keşler yarın kullanmayı bırakacak değil ya." Blane'e ters ters bakıyorum ama herif hâlâ Mouse'a bakıyor. Kızgınlığım şimdi tam bir öfkeye dönüşüyor.

Bardağı sıkıca kavriyorum. "Gözlerini dikip bakmanın bir sebebi var mı?"

"Tabii ki hayır... Sadece onu satmayı düşünüp düşünmeyeceğinizi merak ediyordum." Bir gecede ikinci kez satmam istendi.

Mouse, ve bu bana ağır gelmeye başladı. Bunca zamandır Mouse'un kimliğimizi açığa çıkarmasından endişeleniyordum, oysa sadece ben olabiliyordum.

"Bu satılık değil," diye bağırdım.

"Çok sıkı bir amcığı olmalı..." Kısa bir süre duraklıyor, gözleri şehvetle parlıyor. Silahımı çekip kafasına bir kurşun sıkmama sadece bir milisaniye kaldı. İş ortağı olsun ya da olmasın, işi çok ileri götürüyor.

"Bu gece sana yeni bir tane alsam ve sen de bunu bana bıraksan nasıl olur? Onu çok kötü kırmam." Sanki söylediği bir şey eğlenceliymiş gibi kıkırdıyor.

Yavaşça göz kırpıyorum. Bu herif gerçekten de düşündüğüm şeyi mi söyledi?

"Beynine bir kurşun sıkmadan önce arkanı dönüp gitmeye ne dersin?"

Blaine şaka yaptığımı düşünerek gülüyor. Komik olan şu ki. Ben yapmadım.

Şaka.

"Tamam, anladım. Son teklif, kabul et ya da etme. Sende kalsın ama bir geceliğine katılmama izin ver. Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi?" Mouse rahatsız olmuş gibi oturduğu yerde kıpırdanıyor ve Blaine elini onun yüzüne doğru götürdüğünde neredeyse homurdanıyorum.

"Hadi ama Xander... Onu elinde tutmak istemene neden olan şey ne? Bu gece sahnedeki tüm kızlar bakire. Seninle birlikte olup da kar kadar saf olamaz."

"Neye sahip olduğu önemli değil. Satılık olmadığını söyledim. Bu sizin için yeterince iyi bir cevap olmalı, değil mi?"

Blaine onu çenesinden kavırıyor ve Mouse dokunuşunu beklemediği için irkiliyor. Hareketleri şarap bardağının devrilmesine ve elbisesinin ön kısmına dökülmesine neden olur.

Lanet olsun.

"Hay aksi... Sanırım artık çıkarman gerekiyor," diyor Blaine, Mouse'a göz kırparak. "Elbiseyi çıkarmak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Ellerimle oldukça iyiyimdir, sikimle daha da iyiyimdir."

Gözlerini kırıştırıyor, bakışlarını benimkilere doğru kaldırırken uzun kirpikleri yanaklarında dalgalanıyor. Korktuğunu görebiliyorum. Bilinmeyenden, ona ne yapacağımdan korkuyor ya da belki de bu piçin onun tadına bakmasına izin vereceğimden endişeleniyor.

Ama sadece bu kadar; endişelenecek hiçbir şeyi yok. Hayır, çünkü benim tatlı farem sadece bana ait.

"Git banyoda temizlen," diye emrediyorum sertçe. Masadan kalkıyor, dengesiz bacaklarının üzerinde yürüyor. Yüzüstü düşecek diye endişeleniyorum ama adım attıkça düzeliyor.

"Kahretsin, güzel bir kıcı var." Blaine'in Mouse'a doğru baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Eminim çok da sıkıdır."

Yüzüm donuklaşıyor ve artık Mouse hakkında yorum yapmasına izin veremiyorum. Son yorumuyla kanım kaynama noktasına ulaştı ve kendimi saldırmaktan alıkoyamıyorum. Ayağa kalkıyorum ve kişisel alanına giriyorum, yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıklı. Gülümsemesini hemen kaybediyor ve vücudu gözle görülür şekilde sertleşiyor. Charlie gerçekten bir adım geri çekildi.

"Eğer hemen şimdi siktirip gitmezsen, durduğun yerde boynunu kırarım. Beni duyuyor musun?" Daha fazla olay çıkarmak istemediğim için sesimi alçak tutuyorum. Mouse'a arka çıkmam aptallık olabilir. Aptalca olduğunu biliyorum ama kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Onun ruhunu lekeleyecek tek piç kurusu benim.

"Pekala, Xander." Blaine bir adım daha geri çekiliyor, elleri sanki zarar vermek istemiyormuş gibi havada. Yalancı pislik. Charlie'yi de yanına alarak arkasını dönüyor ve ben de bunun sırtıma bir hedef tahtası koyacağını bilerek koltuğuma geri yerleşiyorum.

Siktir, Mouse, umarım buna değersin.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz beyler..." Spikerin sesi hoparlörlerden kulaklarıma kadar geliyor ve o zaman Mouse'un hala tuvaletten dönmediğini fark ediyorum ve bu iki farklı şeyden biri anlamına gelebilir.

Ya kaçtı... ya da.... İkincisini düşünemiyorum bile, bu yüzden kız kardeşini aramaya gitmesi için dua edeceğim, çünkü eğer ona bir şey olursa, tüm bu lanet şehri yakacağım.

On Beşinci Bölüm

Ella

Burada olmaktan hoşlanmıyorum. Bir parça bile değil ve kız kardeşimin şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, eğer buradaysa. Elbisemin önünü ıslak bir kağıt havluyla ovuyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Sadece lekenin daha koyu görünmesine neden oluyor. Blaine denen adamın bana nasıl baktığını düşünüp ürperiyorum. Yumuşak kumaşa daha sert dokunuyorum. Xander'dan beni paylaşmasını istedi, bunu daha önce de yaptıklarını söyleyerek ısrar etti.

Beni paylaşacak mı? Onunla mı yoksa başka biriyle mi? Aynadaki yansımama bakıyorum. Xander'ın dikkatini çekecek kadar iyi miyim? Gerçekten bilmiyorum. Buradaki diğer kadınlar kadar çekici değilim ve Tanrı biliyor ya, tecrübeli olmaya yakın bile değilim.

Onun tarafından bir çöp gibi bir kenara atılma düşüncesi göğsümü ağrıtıyor. Şu anda sahip olduğum tek şey o. Beni o kurtardı ve onu kaybetmek beni öldürür. Bunu biliyorum. Darmadağınık yansımama kısa bir bakış atıp başımı sallıyorum. Kapıya doğru ilerliyorum, kendimi içeri girmeden önceki halimden daha kötü hissediyorum.

En azından Xander şarabı döktüğüm için bana kızmadı, bu da bir kazanç sanırım. Islak kâğıt havluyu çöpe atıp kapıdan çıkıyorum. Bakışlarımı yerde tutmam gerektiğini biliyorum ama etrafımı kontrol etme fırsatını kaçıramam. Yani, eğer onu aramazsam kız kardeşimi bulamam. Bakışlarım odanın içinde geziniyor, her bir kişiyi tek tek inceliyor.

Neredeyse başımı eğip gözlerimi yere dikerek masaya doğru yürüyecektim ki bir koridordan geçtim. İzlerimde durdum ve aşağıya baktım. Beni durmaya zorlayan şeyin ne olduğundan emin değilim ama durdum. Bir çift iri mavi gözle karşılaştığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve boğazım düğümleniyor

Benimkiyle neredeyse aynı. *Violet*. Onu sadece bir saniyeliğine görüyorum ama bacaklarımı hareket ettirmeye yetiyor.

Koridorda ayaklarımın gidebildiği kadar hızlı koşuyorum, bakmadan ya da özür dilemeden birini yolumdan itiyorum. Kimse ya da hiçbir şey umurumda değil. Sadece çok geç olmadan kız kardeşime ulaşmaya çalışıyorum.

"Vi!" Dikkatini çekmeye çalışarak ona sesleniyorum. Çok gerisinde değilim ama boynunda dövme olan adamın onu önlerindeki kapıya doğru sürüklemesini engelleyecek kadar da yakın değilim.

Yarı çıplaktı, üzerinde bir tür iç çamaşırı vardı... ve yüzünün yan tarafındaki morlukları görünce içim cız etti. Sesimi duyunca dönüyor ama onu sürükleyen adam onu kucağına alıp kapıya doğru götürüyor.

Adamın pençesinde çırpınmıyor bile ve ona uyması için ilaç verip vermediklerini merak ediyorum. Gözleri hüzünlü ve ben kızgınım, çok kızgınım. Neredeyse kapıya varmıştım ki biri beni arkamdan yakaladı ve yüzüstü karşı duvara çarptı. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve yüzüm tuğla duvara doğru kaydı. Tuğla üzerinde kayan etimin acısıyla bir inilti çıkarıyorum.

"O piç olmadan o kadar da güçlü değilsin, ha?" Bu sesi bir yerden tanıdığımı fark ederek adamın pençesinde çırpınıyorum. Ona üzerimden kalkmasını söylemek için ağzımı açtığımda kolumda bir iğne hissettim. Bir anda içimi bir sıcaklık kaplıyor. Tenim ısınıyor ve sersemlemeye başlıyorum.

Hayır, hayır, hayır, *Violet*'i almaya çok yaklaştım; bu olamaz. Tutuşuna karşı mücadele ediyorum ama gücüm her geçen saniye azalıyor.

"Eğer seni bu kadar çok istiyorsa, sanırım senin için tekrar ödeme yapması gerekecek." Yapbozun parçalarını bir araya getirdim.

"Benny, ne yaptın...?" Kelimeler yavaş, çok yavaş çıkıyor. Arkamı döndüm ve beni esir alan kişiyle yüz yüze geldim.

"Güven bana, Ivan'la gitmek istemezsin, o çılgın bir Rus. Seni hiç eğlenmeden öldürür." Benny sırtıyor ve beni başka bir kapıya doğru itiyor.

Direnmek istiyorum ama bedenim ve beynim şu anda anlaşıyor. Kaçmaya ya da beni tutan pisliği durdurmaya çalışmak bir yana, kendi başıma zar zor ayakta durabiliyorum.

Gözlerim kararıyor ve sanki her şey gözlerimin önünde oluyormuş gibi hissediyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

Benny başka bir kapıyı açtı ve beni içeri itti. Hareket beni dizlerimin üzerine yere düşürüyor. Fayansa sertçe çarptığımı biliyorum ama acı hissetmiyorum, aslında hiçbir şey hissetmiyorum. Odada kendi işleriyle ilgilenen insanlar dolaşıyor.

"Onu sıraya koyun," diye emrediyor Benny, bir çöp parçasıymışım gibi yanımdan uzaklaşarak. Ona bağırmak için ağzımı açıyorum ama dilim inanılmaz derecede ağır geliyor. Dikkatini çekmek için elimi yere vuruyorum ama arkasını bile dönmüyor. Onun yerine başka bir adam beni tutuyor. Elbisemi bedenimden sıyrıp beni kırmızı tangam ve ona uygun sütyenimden başka bir şeyle bırakmazken dokunuşu sert, neredeyse morartıcı.

Şimdiye kadar çılgılık atmam gerektiğini biliyorum ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Titriyorum, kollarımı göbeğime sarıp kendimi örtme ihtiyacı hissediyorum.

Birinin kulağımın çukuruna "Çok güzel," diye fısıldadığını duyuyorum.

Aynı odada başka kadınlar da var. Hepimizi tek bir sıraya iterlerken gözlerim her birine kayıyor. Kimse kavga etmiyor ya da ağlamıyor. Sadece benim gibi uyum sağlıyorlar.

"Pekâlâ hanımlar, bu gece biraz büyük para kazanalım," diye bağıyor biri sağ taraftan. Gürültülü sesler duyuyorum ama ne olup bittiğinden emin değilim. Dizlerimin bağı çözülüyor ve ayaklarımın üzerinde dengesizce sallanıyorum.

Tekrar düşmemek için arkamdaki duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Bir an için gözlerimi kapatıp kafamı boşaltmaya çalışıyorum ama bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Birkaç dakika sonra elbisemi çıkaran adam geri geldi. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bacaklarım çalışmıyor.

Neyim var benim?

Elini koluma koyarak beni bir perdeye doğru yürütüyor. Uzakta ışıklar görüyorum. Kör ediciydiler ve onlara hayır demek isteyerek başımı sallıyorum.

"Tek yapman gereken oraya gidip müzayedecinin yanında durmak. Anladın mı, şekerim?"

Cevabımı beklemeden perdeyi yana çekiyor ve beni dürtüyor. Göğsüm kabarıyor ve sahneyi zar zor geçerken vücudum karıncalanıyor. Vücudumun yaz esintisindeki bir yaprak gibi sallandığını hissedebiliyorum.

Sahnenin ortasına geldiğimde kalabalığa bakıyorum. Erkekler. Hepsi erkekti. Gözleri etimin her bir santimini içine çekiyordu. Sahne ışığı doğrudan gözlerime geliyor, ilk sıradan ötesini görmemi zorlaştırıyor

Ama boğazımda safranın yükselmesi için gereken tek şey bu. Gözlerimi kısarak kalabalığa doğru bakmaya çalışıyorum. Gözlerimde yaşlar hissedebiliyorum.

Xander. Adı kafamın içinde yangın alarmı gibi çalıyor. Beni kurtaracak, değil mi?

"Bu kırmızılı bayan çok özel bir ikram. Bahse girerim tadı da görünüşü kadar güzeldir." Adam kıkırdıyor, gözleri şehvetle parlıyor. "Açık artırmayı yüz binden başlatıyoruz."

"Beş yüz bin," diye gürliyor bir adamın sesi odada. Xander'a ait olmayan bir ses. Panik karnımı dolduruyor. İçimde ölesiye korkuyorum ama dışımda hissizim, tamamen hissizim.

"Bir milyon." Daha derin, daha karanlık bir ses odayı doldurur. *Xander.* Benim şövalyem. Günah kadar karanlık kahramanım. Ona doğru koşmak istiyorum ama bir adım attığımda müzayedeci kolumu tutuyor ve beni yerimde tutuyor.

"Bir nokta beş milyon." Kalabalık tamamen sessizliğe büründü, Xander ve diğer adamın teklif savaşı karşısında tüm konuşmalar kesildi.

"İki milyon." Sözlerindeki öfkeyi hissedebiliyorum. Gerçekten benim için iki milyon dolar mı harcayacak? Bu miktar son derece saçma görünüyor. Elimde bu kadar büyük bir meblağ olmasını hayal bile edemezdim.

"İki nokta beş milyon var mı?" diye soruyor müzayedeci.

"Neden olmasın? Üç milyonla devam edelim." Meçhul adamın kahkahası odayı doldurur.

"Beş milyon," diye karşı çıkıyor Xander bir saniye bile geçmeden. Sesinde hiç tereddüt yok ve bedenim için ödeme yapıyor olsa da, aslında daha sonra ona ödeme yapacak olanın ben olacağımı biliyorum.

Müzayedeci bir kez daha "Altı milyon isteyen var mı?" diye sorar ve tüm salon sessiz kalır. "Bir kez gidiyor..."

Midem sıkı bir düğüme dönüşüyor.

"İkinci kez gidiyorum..."

Onu göremesem de Xander'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Satıldı. Beş milyon dolara masa altındaki adama."

Müzayedeci beni sahnenin diğer tarafına yönlendiriyor, orada da başka bir adam beni bekliyor. Beni dirseğimden tutup tek kat merdivenden aşağı indiriyor. Bacaklarım lastik gibi ve başım dönüyor. Midem bulanıyor ve bundan sonra ne olacağını merak ediyorum. Kız kardeşimle işleri berbat ettim ve şimdi Xander yapmamam gereken tek şeyi yapıp olay çıkardığım için benden nefret edecek.

"Beş milyon, bu oldukça iyi bir para. Bu kadar para getiren çok fazla kızımız yok."

Beni bir sandalyeden başka bir şey olmayan başka bir odaya götürüyor. Beni içine itiyor, külotla kaplı popom soğuk metale çarpıyor. Oda çoğunlukla karanlık, tepedeki küçük bir ışık hariç. Adamın karanlık yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum.

"Alıcınız ödemeyi yapar yapmaz buraya gelip sizi alacak." Arkasını dönüp kapıdan çıkıyor ve beni sanki otobüs bekliyormuşum gibi orada öylece bırakıyor. Kapı kapanıyor ve kilidin çevrilme sesi odayı dolduruyor.

Yine korkuyorum, duygularım on kat artıyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, yanaklarımdan aşağı kayıyor. Yine de onları silmek için ellerimi kaldıramıyorum. Vücudumdaki hiçbir şey çalışmak istemiyor.

Kendimi başarısız hissediyorum... Kız kardeşimi kurtaramadım. Tam oradaydı ve ben ona ulaşamadım. Şimdi yine gitti ve hepsi benim hatam. Şimdi onu nasıl bulacağım? Xander bu gece olanlardan sonra bana bir daha asla yardım etmeyecek.

Zaman yavaş geçiyor gibi görünüyor ve kapının önünde sesler duyana kadar ne kadar zamandır burada oturup hüngür hüngür ağladığımı, kendi mutsuzluğumun içinde debelendiğimi bilmiyorum. Kilit dönüyor ve kapı itilerek açılıyor. Odaya süzülen ışık gözlerimi acıtıyor.

Gözlerimi yere çeviriyorum. İçeri girenin kim olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yok. Saniyeler sonra, iki güçlü kol etrafımı sarıp beni kaldırmadan önce vücuduma bir şeyin sarıldığını hissediyorum.

Xander beni oradan çıkarırken gözlerimi kapatıyorum. Kimsenin bana baktığını görmek istemiyorum ve Xander'ın gözlerindeki öfkeyi görmeye hazır değilim. Onun yerine başımı omzuna yaslayıp eşsiz kokusuna odaklanıyorum. Her şey etrafımda dönüyor ve bayılmadan önce bunu kimin yaptığını Xander'a söylemem gerektiğini biliyorum. Yüzüne bakıyorum. O kadar yakışıklı ki... kanatlarını kaybetmiş bir melek gibi. Karanlık bir melek.

"Be... Bennn..." Sesim o kadar kısık ki beni anlayamıyor ama bir şey söylemeye çalıştığımı biliyor. Alnındaki kırıışıklıktan anlayabiliyorum.

Yüzüme doğru eğildi. "Bu nasıl oldu, Mouse? Söyle de onları hemen öldüreyim. Bunu sana kim yaptı?"

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor, "Benn... neee..." Tüm enerjimi her heceye odaklıyorum. Xander ne yaptığımı anladığı an

Çünkü karanlık gözleri cinayetle dolu. Karanlık devam ediyor ve gerçekten ne kadar derine indiğini merak ediyorum.

"Benny?" diye soruyor usulca ve ben de kalan tüm gücümü kullanarak başımı sallıyorum.

Hızla solduğumu, bedenimin onun kollarında yumuşadığını hissediyorum.

"Özür dilerim." Kelimeler dağınık çıkıyor ama umarım onları anlar ve gerçekten ne kadar üzgün olduğumu anlar. Her şeyi berbat ettim ve ona bir ton para harcattım.

"Her kuruşuna değdin Mouse," diye mırıldanıyor saçlarıma ve gözlerim son bir kez kapanıyor, kalp atışlarının sesi beni karanlığa gömüyor.

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak açıyorum, nerede olduğumu ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Zihnim bir blenderdan geçmiş gibi hissediyorum. Oda karanlık, ama kapı açık ve ışık kapıdaki yarıktan içeri süzülüyor.

Ellerimi aşağı bastırıyorum ve bir yatakta olduğumu fark ediyorum ama hangi odada olduğumu bilmiyorum. Sarsılarak oturur pozisyona geçiyorum ve oda sanki hiç bitmeyen bir atlıkarıncaya binmişim gibi etrafımda dönüyor. Bir elimi başıma götürerek inliyorum ama bu ses sürekli çarpıntıyı daha da artırıyor.

Kapı aralığında büyük bir figürün gölgesi belirir.

"Nasıl hissediyorsun?" Damon'ın kalın sesi odayı dolduruyor.

Damon neden burada? Kafam karışmış bir halde, zihnimde dolaşan karmakarışık düşünceleri anlamlandırmaya çalışıyorum.

Bakışlarım vücuduma düşüyor ve Xander'ın üzerime sardığı takım elbise ceketinin altında sutyen ve tangadan başka bir şey giymediğimi fark ediyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Damon'ın beni az önce iç çamaşırlarıyla gördüğünü fark ederek ceketimi sıkıca üzerime çekiyorum.

"Bunu Xander'a söylemeyelim," diye kıkırdıyor. Gülümsemiyorum. Aslında kusacak gibi hissediyorum. Duygularım kontrolden çıkmış durumda ve kötü bir şey olduğunu biliyorum.

"Ne oldu?" Sesim çatlıyor, boğazım zonkluyor.

"Hatırlamıyor musun?"

Tüm bu olanları anlamak için bir anlığına gözlerimi kapatıp huzur bulmaya çalışıyorum ama beynim susmuyor.

"Her şeyi değil," diye itiraf ediyorum.

"Sorun değil. Sana bazı ilaçlar enjekte edildi, bu yüzden hafıza kaybı oldukça yaygın olacak. Yakında her şeyi hatırlamaya başlayacaksın, sadece biraz zaman ver."

"Xander nerede?" Zihnimde dönüp duran anı parçalarına bakılırsa, bana çok kızmış olmalı.

"Yakında dönecek. Bekle biraz. Sana biraz su getireyim." Damon ortadan kayboluyor ve birkaç dakika sonra bir bardak suyla geri dönüyor. Elinden alıyorum ve açgözlü bir yudum alıyorum. Soğuk su kuru ve kaşınan boğazımı rahatlatıyor.

Kız kardeşimin yüzünün bir resmi aklıma geliyor.

"Oradaydı..." Boğazımdan kısık bir hıçkırık kaçıyor. "Kız kardeşim... oradaydı. Açık artırmadan hemen önce biri onu kaçırdı. Tuvaletten çıktığımda bunun olduğunu gördüm. Tam oradaydı... ama ona ulaşamadım ve sonra..." Duraksıyorum, hafızamdan bulmacanın bir parçasını daha çekip çıkarıyorum. "Ve Benny... Tanrım, beni aldı ve o adamlara verdi ve..." Dehşet içinde ağzımı kapatıyorum.

"Ve sonra Xander benim için beş milyon dolar ödedi." Yüreğim parçalanıyor, gözyaşlarım akıyor ve istesem de onları durduramıyorum.

"Hey... sorun yok." Damon'ın sesi yatıştırıcı geliyor ama beni yatıştırmasını istediğim adam o değil.

Damon'a bunları anlatmalı mıyım, ondan bile emin değilim. Onunla konuşmam gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum. Muhtemelen fark etmez, Xander nasıl olsa benden nefret edecek.

"Bu iyi değil." Ellerimi yumruk yapıp altımdaki yumuşak şilteye vuruyorum. "Kardeşinin güvenine ihanet ettim. Kız kardeşimi kurtarmadım. Xander benden nefret edecek. Her şey bir hiç uğrunaydı. Bunu göremiyor musun?" Çılgılık atıyorum.

"Hiçbir şey için değildi. En azından kız kardeşinin hayatta olduğunu biliyorsun. Ve Xander senden nefret etmiyor. Kardeşimin umurunda olmayan bir şey için beş milyon dolar ödemesine imkân yok." Damon yatak odasına girer. "Ve benden başka uğruna öldürdüğü kimse yok... ve şimdi de senden. Yani, kardeşimin sana karşı hissettiği duygunun nefret olduğunu düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun."

Ona inanmayı reddederek başımı sallıyorum. "Güven onun için her şey demek. Onu almaya gelmek yerine o koridordan aşağı indim." Hüngür hüngür ağlıyorum, tüm sırlarımı tanımadığım bir adama döküyorum. "Ona geri dönmektense kız kardeşimi kurtarmayı seçtim."

Damon'ın yüzü ifadesiz kalır. "Evet, aile bunu aile için yapar. Kız kardeşini seviyorsun ve bu belli oluyor. Onu bulmak için yaptığın onca fedakârlığa bak."

"Artık hiçbir anlamı yok. Nerede olduğunu ya da onu kimin kaçırdığını bile bilmiyorum." Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyorum. Yüzüm acıyor. Aslında tüm vücudum acıyor.

"Onu tekrar bulacağız. Şimdi bunun için endişelenme." Bir an için sessizlik üzerimizi örttüğünde, Xander'ın kardeşiyle, her yönden onun tam zıttı olan bir adamla bütün bir konuşma yaptığımı fark ediyorum. Ve bu büyük şemada endişelenecek daha önemli şeyler olduğunu biliyorum, ama dilimin ucunda yanan soruyu sormak zorundayım. "Sen ve Xander neden bu kadar farklısınız?"

Damon bana yan yan gülümsüyor. Kardeşine o kadar benziyor ki, aralarında bariz bir yaş farkı olmasaydı ikiz olabilirlerdi.

"O kadar da farklı olmadığımızı düşünmeye başlıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Sen evlisin, mutlusun ve yakında bir bebeğin olacak. Kardeşin... o mutluluğu istemiyor gibi görünüyor."

"Herkes mutluluk ister, Ella. Ama Xander buna sahip olabileceğini düşünmüyor. Buna layık olduğunu düşünmüyor." Damon duraksıyor ve devam etmeden önce bir an düşüncelere dalmış gibi görünüyor, "Onu seven herkesin büyük bir tehlike içinde olduğuna dair mantıksız bir korkusu var... ki bu o kadar da uzak değil. Senin peşinden gelebilecek bazı düşmanları var. Kardeşimle birlikte olmak sırtınıza bir hedef koyar. Ama hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğiniz kişiyi sevmek, her gün onun yanında uyanmak, buna değişiyor."

Sözlerinde o kadar dürüstlük var ki, sanki tecrübelerinden bahsediyor. Sıcak hissetmek için Xander'ın ceketini göbeğime doğru çekiştiriyorum.

Bir sonraki soruyu neden Damon'a sorduğumu bilmiyorum, belki merak ediyorum ya da umutsuzum? Ya da belki de cezalandırılmak istiyorum. "Sence kardeşin beni seviyor mu?"

"Senin için her ne hissediyorsa... ona oldukça yakın." Ona daha fazlasını sormak istiyorum, bunun Damon'a sahip olmak için nadir bir fırsat olduğunu hissediyorum

Ama bir sonraki sorumu sormadan ön kapının açılma sesiyle bölündük.

"Yatakta kal," diye emrediyor Damon ve kapıdan çıkıp gidiyor. Uzaktan bir şeyler söylediğini duyuyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Sonra Xander'ın sesini duyuyorum ve neredeyse rahat bir nefes alıyorum. *O buradaydı.* Yerimden fırlayıp ona doğru koşmak istiyorum ama burada onu beklemenin daha iyi olacağına karar veriyorum.

Bir an sonra, ön kapının açılıp tekrar kapandığını duydum. Gitti mi? Nabzımın atışını kulaklarımda duyabiliyorum. Gözlerim yatak odasının kapısından hiç ayrılmıyor ve Xander'ın uzun gövdesi eşiği gölgelediğinde kalbim birkaç saniyeliğine duracak gibi oluyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor. Yemeğe gittiğimizde üzerinde olan her şey üzerinde, gerçi giysileri uyuyakalmış gibi dağınık ama dikkatimi çeken şey bu değil. Hayır, dikkatimi çeken gömleğinin üzerine sıçramış kan lekeleri. Sonra neredeyse tamamen kırmızı olan ellerini görüyorum. Sanki kırmızı boyaya batırıp çıkarmış gibi.

"Yaralandın mı?" Sorarken dudaklarım titriyor. Benim aptalca hareketlerim yüzünden yaralanmış olsaydı ne yapardım bilmiyorum.

"Bu benim kanım değil, Mouse." Basitçe cevap veriyor, sesinde gerçek bir duygu yok. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyor ve banyoya doğru yürüyor. Duşu açtığını duyuyorum ama ben yatakta kalıyorum. Benden onunla gelmemi istemedi ve şu anda nasıl bir ruh hali içinde olduğundan emin değilim. Ayrıca, bu gece yeterince itaatsizlik yaptım.

On Altıncı Bölüm

Xander

Kanın kanalizasyona akmasını izledim. Onun için yine öldürdüm. Benny'yi öldürdüm ve hiç umurumda olmadı. Keşke onu hayata geri getirebilseydim ve sırf ona yaptığı şey için onu tekrar öldürebilseydim.

Ona kızmak istiyorum... Onu incitmek istiyorum ama o yanlış bir şey yapmadı. O sahneye çıkmayı ya da uyuşturulmayı o istemedi. Benim tatlı, masum farem bunların hiçbirini istemedi. Sadece kız kardeşini bulmak istiyordu ama onun yerine beni buldu.

O sahnede tek başına durduğu anıyı zihnimden atmaya çalışıyorum ama atamıyorum. Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu unutamıyorum. O piç asla benden fazla teklif vermezdi ama önemli olan bu değil.

Onu kaybetme ihtimalim vardı ve bu, taşak çuvalına atılmış bir tekme gibiydi. Parmaklarımı saçlarımda gezdirip suyun yüzümden aşağı akmasına izin verdim. Planımız dikkat çekmemekti ve hepimiz spot ışıklarını üzerimize çektik. Babam elimizdeyken buradan ayrılmamızın hiçbir yolu yoktu, hem de hiçbir yolu. Yumruğumu lanet duvara vurmak istiyorum. Çok kızgıyım... özellikle de kendime. Mouse'u böyle bir duruma soktuğum için.

Dışarı çıkıp kurulanmadan önce bir kez daha durulanıyorum. Gözlerim düşün yanında asılı duran iki bornoza takılıyor. Aklıma bir düşünce geliyor. Mouse'a zarar veremeyebilirim ama onun üzerindeki kontrolümü yeniden kazanabilirim ve bu da içimdeki fırtınayı dindirir ki bu da neredeyse aynı derecede iyi bir şey.

Kemerleri bornozlardan teker teker çıkarıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Hasta bir piç olduğumu biliyorum ama umurumda değil. Onu görünce sikim sertleşiyor. Çatık kaşlı dudakları. O oturuyor

Yatakta hala takım elbisemin ceketine sarılıydım. Korku ve suçluluk dolu kocaman mavilikleriyle bana bakıyor.

"Xander, ben..." Suçluluk duygusunun onu yıkadığını görebiliyorum. Kendini suçluyor ama ne kadar yanıldığına dair hiçbir fikri yok. Bu gece içimde bir şeyleri değiştirdi. Bana onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu tattırdı ve bu bir daha asla yaşamak istemediğim bir şey.

Konuşmasını engellemek için artık temiz olan elimi kaldırıyorum. "Şimdi olmaz, Fare. Konuşmak yok, bunu daha sonra yapabiliriz. Şu anda yapmanı istediğim şey, giydiğin her şeyi çıkarman. Yere at. Sonra tekrar yatağa sürün."

Gözleri irileşiyor ve ceketimi silkip sutyenini çıkarmadan önce bir an tereddüt ediyor. Titreyen elleriyle kopçaları açmasını izliyorum. Tangasını çıkardığında sikim o kadar sertleşmişti ki acıyordu.

Tanrım, bu dünyayı süsleyen en güzel kadını nasıl elde ettim?

Düny

a mı? Yumuşak kemerler ellerimde ağırlaşırken yatağın kenarında duruyorum.

"Buraya gel."

Çekingen bir şekilde yanıma yaklaşıyor, gözlerimle zar zor buluşuyor. Çenesini hafifçe tutarak yüzünü yukarı kaldırıyorum, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim ama senden bir şey istiyorum. Tüm kontrolü bırakmana ihtiyacım var. Sınıra o kadar yakınlım ki, Mouse, senden buna ihtiyacım var."

Sanki ne dediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi bana göz kırpmıyor. Cevap vermeyince "Arkanı dön," diye emrediyorum.

Artık ona zarar vermeyeceğimi söylediğim için daha az tereddütle emrimi yerine getiriyor. Kollarını tutup geriye doğru çekiyorum, böylece sırtının ortasında buluşuyorlar, ön kolları birbirini öpüyor. Kemerlerden birini ön kollarının etrafına dolamaya başlıyorum, sonra uçlarını ortasına sarıyorum. Bitirdiğimde, onları birbirine sıkıyorum.

Kollarından tutup yüzüstü yatağa yatırıyorum. Yüzünü çeviriyor, yanağı çarşaflara dayanıyor.

"Bu gece seni o sahnede görmenin beni ne kadar öldürdüğünü bilemezsin." Ondan çok kendimle konuşuyorum, minik bedeninin bilinmeyen bir beklentiyle titremesini izliyorum.

"Ben... Ben..." diye söze başladı ama pürüzsüz kışkık yanağına sert bir tokat indirerek sözlerini kestim. Pembe noktaya elimle masaj yapıyorum.

ve vücudunun üzerine eğildim, ağzım kulağını buldu.

"Şşşt, Fare. Bu gece özür dilemeyeceksin. Bu gece, sana verdiğim zevki alacaksın. Beni ne kadar delirttiğini göstermeme izin ver. Senin bana sahip olduğun gibi, benim de sana sahip olmama izin ver."

Geri çekiliyorum ve doğruluyorum. Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum ve bir parmağımı bacağından aşağı, ayak bileklerine kadar takip ediyorum. Onu tamamen merhametimde istiyorum, vücudu şişmiş horozumun her santimine açık.

Diğer kemeri alıp ayak bileklerine doluyorum.

"Korkuyorum, Xander." Sesi titriyor, vücudu hafifçe titriyor. O zaman babamın onu böyle bağladığını fark ediyorum. Ama aradaki fark, benim ona acı değil zevk vermek istemem.

"Korkma, Fare. Ben babam değilim. Sana zarar vermeyeceğim, asla. Sadece bana güven. Kendini bana teslim et."

"Tamam." Küçük sesi kulaklarımdan giriyor ve ruhuma doğru fırlıyor. Kontrolümü kaybetmeyeceğime dair kendime söz veriyorum. Küçük fareme zarar vermeyeceğim, bir daha asla, başkasına da vermeyeceğim.

Ayak bileklerindeki bağları sıkmayı bitirdiğimde, vücudunu yatağın kenarına doğru çekiyorum ve onu yan yatırıyorum. Dizlerini göğsüne kadar itiyorum, böylece kıcı ve amı bana açıkta kalıyor.

Pembe yarığının sikim için yalvardığını gördüğümde dudaklarımı yalıyorum. İki parmağımı kullanarak ipeksi pürüzsüzlükteki kalçasının iç kısmında yavaşça gezdiriyor, etinin her santimetresinin tadını çıkarıyorum. O kadar yumuşak, o kadar mükemmel, o kadar benim ki.

Merkezine ulaştığımda, parmaklarımı nemli yarığında aşağı yukarı gezdirmeden önce zaten ısınmış klitorisini daire içine almak için kullanıyorum. Her nazik vuruşta daha da ıslandığını hissedebiliyorum. Nefesleri hararetli pantolonlara dönüşüyor, klitorisinin üzerinde her hareket ettiğimde odayı dolduran yumuşak iniltiler.

"Vücudunun dokunuşuma verdiği tepki daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Vücudun beni düşünmeden istiyor. Beni hissediyor; sana sadece benim verebileceğim zevki biliyor. Öyle değil mi, Mouse?"

Islaklığı parmağımı kaplamaya başladığında bir parmağımı içine daldırıyorum ve hazır olduğunu anlıyorum. Parmağımı içinde çok yavaş hareket ettiriyorum, parmak eklemlerime kadar girdiğimde yavaşça duruyorum. Hâlâ çok sıkı, amcığı parmaklarımı sıkıyor, tıpkı yaklaşık yirmi dört saat önce sikimi sıkıldığı gibi.

Ona alışması için bir an veriyorum ve sonra içine girip çıkmaya

başıyorum. Küçük bir ritim belirliyorum ve vuruşlarım hızlandığında ve nefes alması sert pantolonlara dönüştüğünde, ikinci bir parmak ekliyorum.

"Benim için gel, Mouse." Amının en üstündeki o mükemmel noktayı ovmak için parmaklarımı hafifçe bükerek içine daha derine dalıyorum.

"Xander..." diye nefes nefese kalır. "Bu... çooooook..."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Parmaklarıma gel. Bunu ne kadar istediğini göster bana. Mükemmel amcığının sikimi ne kadar istediğini."

Belki müstehcen sözlerimden, belki de derin ve hassas vuruşlarımdan. Bilmiyorum ama beni o kadar sıkı sıkıya başlamadan önce am kaslarının belirgin bir şekilde titrediğini hissediyorum ki sanki beni dışarı itmeye çalışıyormuş gibi geliyor. Parmaklarımı içinden çekiyorum ve dizlerini yukarı doğru iterek onu karnının üzerine yuvarlıyorum.

Onu hareket ettirdiğimde çarşafı doğru yumuşakça inliyor ve bacaklarının arasına dalıp kaygan amını yalıyorum. Tatlı kremi dilimi kaplıyor, tadı ağzımın içinde patlıyor. Sikim zonklıyor, aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor.

"Xander," diye sesleniyor Mouse bana. Kıyıya vuran bir deniz feneri gibi beni ileri çağırıyor, karanlıktan çıkmam için bana yol gösteriyor.

Sikimi ellerimin arasına alıp, tam arkasında olacak şekilde hareket ediyorum, sikimin kadifemsi pürüzsüz başı onun dar girişini yokluyor.

"Seni çok sert sikeceğim Mouse, öyle sert sikeceğim ki hava ciğerlerinin derinliklerinde kalacak. O kadar sert ki her hareket ettiğinde beni içinde hissedeceksin."

"Lütfen," diye yalvarıyor ve bu tek kelimeyle içimde bir şeyler kopuyor. Sırıttıyorum, kalçalarımı öne doğru esnetiyorum, içine derinlemesine dalıyorum. Onu iliklerine kadar doldururken nefesinin kesilmesini dinliyorum. Kalçalarını morartıcı bir güçle kavriyorum ve içinden sonuna kadar kayıyorum, mükemmel amcığının sikimi bütünüyle yutmasını, verdiğim her açgözlü santimi almasını izliyorum.

Dişlerimi sıkarak hareketlere devam ediyorum, içeri, dışarı, içeri, dışarı. Her vuruş omurgama bir zevk titremesi gönderiyor. O kadar yumuşak, o kadar duyarlı ve o kadar benim ki. Siktir, o benim. Tamamen benim.

"Sen bana aitsin, Mouse," diye hırıliyorum, vücudumdaki tüm kanın sikime pompalandığını hissediyorum. Ona tekrar tekrar çarpıyorum, amının etrafımda sıkıldığını hissediyorum.

"Evet." Pantolonunu çarşafın içine sokuyor, parmakları bana uzanıyor ama ben onun dokunuşunu istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum, daha derin bir şey.

Hiç düşünmeden parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sertçe içine girmeye devam ederken başını geriye doğru iterek gözlerimin içine

bakmasını sağladım. Ve

Sert nefes alış verişlerimizin ve vücutlarımızın birbirine çarpma sesleri odanın her yerinde yankılanıyor.

"Siktir, Mouse, siktir..." Kelimelerin ağzımdan kaçmasına engel olamıyorum. Zevk gözlerini dolduruyor ve vücudu hafifçe titriyor, parçalanırken amı sikimin etrafını sıkıyor.

Tutarsız bir inilti boğazını dolduruyor ve saçındaki tutuşumu bırakarak yüzünü tekrar yatağa doğru itiyorum.

Zevk ya da acı içinde haykırıyor, tam emin değilim ama duramayacak kadar ileri gitmişim. Onu yerinde tutuyorum, orgazmı boyunca onu düzüyorum, onu benden daha fazlasını, daha derine almaya zorluyorum.

Taşaklarımdaki bir sıkışma bana yaklaştığını söylüyor ve Mouse'un salgısının aletimin üzerine damladığını hissedebiliyorum.

"Benim. Hepsi benim," diye kükrüyorum, ona çarpıyorum, hızım acımasız, dünyayı sarsan bir orgazm içimin derinliklerinde sıkılaşıırken. Zevk düğümü çözülüyor ve ben patlıyorum, yapışkan spermim onun sıkı rahmini dolduruyor. Kendimi yerimde tutuyorum, onun sıkılığının salınımımın her son damlasını sağmasına izin veriyorum. Göğsüm kabarıyor ve kalbim hızla atıyor. Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Amcığı sikimin etrafında titriyor, birleşik meyve sularımızı dışarı itiyor. Bakışlarım bağlandığımız yere düşüyor. Onun mükemmel amcığını darmadağın etmişim.

Önce kollarını, sonra ayak bileklerini çözüyorum ve yorgunluktan yatağa yığılmasını izliyorum. Yanına uzanarak terden kayganlaşmış birkaç saç telini yüzünden çekiyorum. İri mavi gözleri benimkilere bakıyor, yanakları pembeleşmiş ve vücudu iyice yorulmuş. Uyuyakalacakmış gibi görünüyor ve uyursa onu suçlayamam.

"Bu gece olan her şey için özür dilerim."

"Hayır. Üzgün olman için hiçbir neden yok. Hem de hiç. Senden yapmanı istediğim her şeyi yaptın. Ama sana söylediğim gibi, bu dünyada benden daha kötü adamlar da var ve sen bu gece onlarla tanıştın."

"Onu buldum," diyor ve bana bakmaya devam ederken küçük bir çocuğun yapacağı gibi bir elini yanağının altına koyuyor. "Senin için geri dönmek yerine o koridordan aşağı yürüdüm." Gözlerinde yaşlar parlıyor ve yaptığı şey için kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Ama ben de aynısını yapmaz mıydım? Yapmaz mıydım? Damon için babamızı öldürmüştüm ya da öldürdüğümü sanmıştım.

"Sana ihanet ettim... Kendimi bir duruma soktum ve yakalandım. Tüm o parayı bana harcamana neden oldum. Değmediğim bir para."

Suçluluk katları

söylediği her kelimede alt dudağı titriyor. Sesi beni tam ortasından çatlatıyor. Çoktan olmuş bir şey için kendini hırpalıyor.

"Ben zaten biliyorum, Mouse. Her şeyi biliyorum. Benny'yi öldürdüm ama önce ondan alabileceğim tüm bilgileri almadan değil." Onu öldürdüğüm için vicdan azabı da duymadım. Ölmeyi hak etmişti."

"Sen... kızgın değil misin? Beni cezalandırmak istemiyor musun? Ya da beni öldürmek?" Gözlerimi kırıştıtırıyorum, ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemem gerektiğini fark ediyorum. Belki de onu kurtarmak ve kendime ait kılmak için beş milyon dolar ödemek yeterli değildi. Belki de ona kendi sesimle söylemeliyim.

"Hayır, Mouse. Seni incitmek istemiyorum ve incitmeyeceğim, başkasını da incitmeyeceğim. Sen bana aitsin ve ben..." Sesim titriyor. "Ben sana aidim." Saçlarına fısıldıyorum, onu göğsüme çekiyorum.

"Sen... beni seviyor musun?" Sesi şok olmuş, sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi çıkıyor.

Kıkırdıyorum. "Birini sevebilir miyim bilmiyorum ama seni önemsiyorum ve sanırım bu da aynı şey. Senin için öldürdüm. Seni korudum. Sana kardeşime bile göstermediğim nezaketi gösterdim... eğer aşk buysa, o zaman evet... Evet, seni seviyorum."

"Xander." Adım dudaklarından bir iç çekişle dökölüyor ve onu duymaktan asla bıkmayacağımı biliyorum. Onun benim olmasından asla bıkmayacağım, çünkü hayatımda ilk kez bir yuva bulduğumu hissediyorum.

"Benim," diye homurdanıyorum, ona daha sıkı sarılıyorum.

Her zaman benim. Her zaman.

On Yedinci Bölüm

Ella

Vegas'tan eve döndüğümüzde, Xander ve ben normal bir rutine girdik, ya da bir suçluyla birlikte olmanın olabileceği kadar normal. Kendimi bir mahkumdan çok ailesinin bir üyesi gibi hissetmeye başladım. Bana kardeşine gösterdiği saygının aynısını gösteriyor ve hatta beni oğluyla birlikte bırakıyor.

Onun olma ve belki de birlikte olma fikrine alışmaya başladım ama durumumuzla ilgili çok fazla bilinmeyen var.

Xander'ın ağır bir bedeli var... hayatıma mal olabilecek bir bedel ve Vegas'tan sonra, onun gelecekteki düşmanlarından herhangi birine karşı çıkmaya hazır olduğumdan emin değilim. Önümde yerde oturan sevimli küçük çocuğa bakıyorum.

Bu sabah onu beslemek için geldiğimde dadısı altı ayını doldurduğunu söyledi. Oturmak ister gibi yukarı doğru eğilmeye çalışıyordu, ben de onu yere yatırdım ve düşme ihtimaline karşı etrafını beş yastıkla çevirdim. Şimdi bana salya sümük dişsiz bir sırtış atıyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çok sevimli, babasının tam bir minyatür versiyonu gibi görünüyor. Onun için kalmaya ve Xander'la birlikte olmaya değer, ama kız kardeşimi bir daha asla bulamama ya da Xander'ın düşmanlarının elinde ölme korkusu gerçek ve bu düşüncelerin aklıma girmesini engelleyemiyorum.

"Sen de baban kadar yakışıklısın," diyorum Q'ya. Tombul ellerini savururken kara gözleri mutlulukla parlıyor. Xander'ın oğlunu korumak için yaptıklarını ve yapmaya devam edeceklerini düşünüyorum.

"Sence ben yakışıklı mıyım?" Xander'ın bal rengi derin sesi beni irkiltiyor ve sıçrayıp boynumu kapıya doğru çeviriyorum. Şeytani derecede yakışıklı yüz hatlarına bakıyorum. Siyah saçları geriye doğru taranmış ve gözleri bugün siyahtan çok kahverengi görünüyor.

"Kulak misafiri olmak kibarlık değildir." Gülümsüyorum.

"İkimiz de biliyoruz ki nezaket benim güçlü yanlarımdan biri değil." Kıs kıs güler ve odaya girer. Hemen Q'nun tüm dikkatini üzerine çeker ve ona nefes kesici bir gülümseme verir. Oğluna duyduğu sevgi yaptığı her şeye yansıyor ve Q kıkırdamaya, mırıldanmaya, babasına uzanmaya, minik ellerini açıp kapamaya başlıyor.

"Birazdan gideceğim."

"Yakında gideceğim de ne demek?" Soruyorum.

Xander'ın gözleri oğlunun üzerinde kalır. "Ben gidiyorum, Mouse. Bilmen gereken tek şey bu." Dişlerim öfkeyle birbirine çarpıyor. Şimdi yine aynı noktaya geldik, bana neler olup bittiğini anlatmıyor.

"Ne demek tüm bilmem gereken bu?" Yerdeki yerimden kıpırdarak kalkıyorum ve tam onun önünde duruyorum. Dadı bir saniye sonra içeri giriyor, yükselen seslerimizi duyunca gözleri büyüyor.

Q'nun önünde tartışmak istemedim ve Xander'ın da beni kolumdan tutup yatak odasına doğru çektiğinde istemediğini varsayıyorum.

"Tavrınızdan ya da oğlumun önünde sesinizi yükseltmenizden hiç hoşlanmadım."

Gözlerimi devirerek, "Bana neler olduğunu anlatmaman hoşuma gitmiyor, sanırım ödeştik, değil mi?" diye karşılık veriyorum.

Xander'ın beni kavrayışı sıkılaşıyor, bakışları alev alev yanıyor. "Oldukça gevezesin, Mouse. Belki de seni yatağa kelepçelemeli ve ağzını daha iyi kullanman için ağzına bir şey koymalıyım."

Korku ve tahrik omurgamda yılan gibi kıvrılıyor. "Ben... Kaba olmak istemem ama sır saklamayı geride bıraktığımı sanıyordum. Bana güvendiğini sanıyordum." Bakışlarım yere düşüyor ve ciğerlerim sönüyor. Xander'ın kız kardeşimi bulmama yardım edeceğinden, bana sıradan bir kızıdan daha fazlasıymışım gibi davranacağından çok umutluydum ve belki de tüm bunların sorunu buydu. Asla gerçekleşmeyecek şeyler umuyordum.

Xander'ın bakışları kolumdaki eline kayıyor ve beni bırakıp aynı elini hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirerek mükemmel bir şekilde geriye taranmış saçlarını mahvediyor.

"BEN... BEN..." Sözcükleri ağzında geveliyor, çenesi sıkılmış. "Kız kardeşinin şu anda nerede olduğunu bilen biriyle buluşacağım. Benny onu öldürmeden önce bana bazı bilgiler verdi. Damon bu adamı birkaç gün önce buldu ve onunla bir buluşma ayarladım. Umarım kız kardeşimle ilgili bilgileri

Baban ve kız kardeşinin nerede olduğunu tek seferde öğrenebilirsin ama sana söylemek istemedim çünkü o zaman gitmek istersin."

"Tabii ki gitmek isterim," diye bağıyorum.

"İşte sorun da bu, Mouse. Senin gitmene izin veremem. Vegas'a son gittiğimizde, olmaması gereken şeyler oldu." Çok yakınıma eğiliyor, parmakları yanağımda geziniyor. Dokunuşuna doğru eğilmek istiyorum ama buna fırsat bulamadan geri çekiliyor.

"Seni tekrar kaybetme riskini göze alamam. Geçen sefer çok yaklaşmıştık ve seni tekrar tehlikeye atmayı reddediyorum."

"Endişeni anlıyorum Xander, ama burada kız kardeşimden bahsediyoruz." Onu bulmaya, içine düştüğü ağdan kurtarmaya kararlıyım.

Xander sırttı. "İşte tam da bu yüzden gitmeyeceksin. İçinde bulunduğumuz gibi bir duruma duygularını kattığında sağlıklı düşünemezsin."

Ayaklarımı yere vurmak, gitmesi için yalvarıp yakarmak istiyorum ama bunun bana hiçbir faydası olmayacak. Gözlerindeki bakış bana seçiminden vazgeçmeyeceğini söylüyor ve gittiği süre boyunca yatağına kelepçeli olma fikrini pek heyecan verici bulmuyorum.

"Peki, tamam. Ama onu bulursanız, en azından beni aramasını sağlayabilir misiniz? Sadece onunla konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Xander'ın yüz hatları rahatlamıştır. "Elimden geleni yapacağım. Yine de hiçbir şeyi garanti edemem, çünkü buluşacağım adamın kız kardeşinin nerede olduğunu bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Benny yalan söylüyor olabilir."

Gerçek buydu; öyle olabilirdi. Ama o gece hatırladığım kadarıyla Benny bana o adamla gitmek istemediğimi söylemişti. Acaba Ivan dediği adam Xander'ın gidip buluşacağı kişiyle aynı kişi miydi?

O anda kız kardeşimin o kapıdan içeri taşınırkenki yüzünün görüntüsü zihnimde beliriyor. Umutsuzluk, üzüntü. Bitkin görünüyordu ve ben bir kez daha biraz geç kalmıştım. Tıpkı ailemizin bizi hayal kırıklığına uğrattığı gibi, ben de onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

"Her şey yoluna girecek, Mouse." Xander'ın nazik sesi zihnime giriyor ve göz kırparak gerçekliğe geri dönüyorum.

"Yaşamak için tek amacınız muhtemelen ölmekken buna inanmak zor." Gözlerimden yaşlar süzülüyor, kaçmakla tehdit ediyor.

"O ölmedi. Sana bunun sözünü verebilirim. Tüm bu çile sona erdiğinde ölmüş olmayı dileyecek mi? Belki." Xander şimdi o kadar yakın ki

Kendimi onun bedenine doğru eğilmekten, yanağımı göğsüne, düzensiz kalp atışlarının üzerine bastırmaktan alıkoydum.

"Sence benden nefret eder mi?" Sonunda gözyaşlarım dökülmeye başladı ve Xander'ın kocaman elini sırtımda hissedip beni kendine yakın tuttuğunda, içimde tuttuğumun farkında bile olmadığım hıçkırıklarımı serbest bıraktım.

"Şşşt. Onun için yaptığın onca şeyden sonra, nasıl yapabilir ki?"

Bir cevabım yok. Tek bildiğim onu hayal kırıklığına uğrattığım ve işleri düzeltmenin tek yolunun onu kurtarmak olduğu.

"Sadece eve dönmesini istiyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum ve kendimi farklı hissettirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Acaba Xander birini hayal kırıklığına uğratmanın nasıl bir his olduğunu biliyor mu? O her zaman yaptıklarının arkasında durdu, ailesini korumak için öldürmesi gereken herkesi öldürdü. Böyle anlarda keşke ben de Xander gibi olabilsem diyorum.

"Bundan nefret ediyorum ama gitmek zorundayım." Benden uzaklaşıyor, gözyaşı lekeli yanaklarımdan tutarak beni gözlerinin derinliklerine bakmaya zorluyor. "Kız kardeşine yardım etmek için elimden geleni yapacağım ve onunla konuşursam, bunca zamandır onu aradığını bildiğinden emin olacağım."

Onun sözleri beni gülümsetiyor ve kalbimi ısıtıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, tam dudakları dudaklarıma inerken. Beni daha fazlasını, çok daha fazlasını arzulayarak öpüyor. Bana karşı nazikti, bana sevişmenin nasıl bir şey olduğunu gösterirken, acıyla karışık bir parça zevk verdi. Her gece bana sarıldı, güvende ve emniyette olduğumdan emin oldu.

Sonunda çekip gittiğinde ikimiz de nefessiz kalmıştık, dudaklarım öpüşmemizden şişmişti ve gözleri ihtiyaçtan kamaşmıştı.

"Ben yokken Q'ya göz kulak ol ve sakın dışarı çıkmaya kalkışma. Evin her çıkışına adamlarımı yerleştireceğim ve inan bana Mouse, eğer dışarı çıkarsan seni bulur ve kız kardeşini bir daha asla göremeyeceğinden emin olurum."

Sözlerinin sadece bir uyarı değil, aynı zamanda gerçek olduğunu bilerek anlayışla başımı sallıyorum. Yine de kaçmayacağım. Xander'ın başımda çok fazla derdi var. Kız kardeşimin güvenliğini sağlamama ve eve döndüğünden emin olmama yardım edebilecek tek kişi o.

"Ve eve döndüğümde, tamamen benim olacaksın. Her bir santimin benim olacak."

Yutkunuyorum, dokunuşu beni terk ediyor, her yerimi üşütüyor. Ve

son bir bakışla, gitti, beni yalnız bıraktı, binlerce

İçimde farklı duygular dönüp duruyor. Ön kapının çarparak kapandığını duyduktan sonra uzun bir süre ayaklarım yere yapışık bir şekilde öylece duruyorum.

Ve o gider gitmez, onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

Tuvaletin kenarına tutunuyorum, midemdekiler son yirmi dört saat içinde üçüncü kez klozete boşalıyor. Kusacak kadar hasta olmayalı uzun zaman olmuştu... yıllar. Hastalığın vücudumdan kaçmasını engellemeye çalışırken boğazım yanıyor ve gözlerim sulanıyor. Midemdeki kaslar geriliyor... ve tuvaletin kenarını daha sıkı kavıyorum. Midemdeki safra boğazımdan çıkıp bir kez daha tuvalete doğru ateşten bir yol açıyor.

Tuvalete yapıştığım da, gözlerim tuvaletin arkasında düzgünce duran tampon kutusunun üzerinde geziniyor. Regl dönemlerim her yerdeydi, bu da onları takip etmeyi zorlaştırıyordu. Bir süredir doğum kontrol hapi kullanıyordum ama Xander'ın evinde tutulduğum için haplarımı alamamıştım. Bir de haplara geri dönüp dönmeyeceğimi sormayı hiç düşünmemiştim. Sanırım bu bizi şu an içinde bulunduğumuz duruma getirdi.

Aklımda o kadar çok şey varken, doğum kontrolü düşüncesi bir nevi pencereden dışarı çıktı. Xander bana hiç sormadı, ben de hiç bahsetmedim. Aslında ilk seksimiz dışında en son ne zaman prezervatif kullandığımızı bile hatırlamıyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında. Hamile olduğumu doğrulamak için gerçekten hamilelik testine ihtiyacım var mı? Dehşet dün gecedan beri içimi kaplamış durumda. İkimizin de ihtiyacı olan son şey bir bebek. Yani, Xander'ın zaten Q'su var ve bu onun için yeterince zor.

Bir çift olarak kabul edilip edilemeyeceğimizi bile bilmiyorum, çünkü bunu da hiç konuşmadık. Sifonu çekmeden önce tuvalete doğru iç geçiriyorum. Xander'la oturup ne halt olduğumuzu ve ne yapmayı planladığımızı anlamam gerektiği açıktı. Ben artık onun tutsağı değilim, o da benim tutsağım değil. Artık bunun ötesindeyiz.

Neyse ki dün hizmetçilerden birinden hamilelik testi almasını istemişim. Bana bugün işe getireceğini söylemişti ve bilinmezliğin verdiği endişe beni yıpratmaya başladı.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak ellerimi yıkıyorum ve banyodan çıkmadan önce dişlerimi fırçalıyorum. Gözlerim yatağın yanındaki saate kayıyor. Saat neredeyse sabahın sekizi ve o her an burada olabilir. Kimse ne taşıdığını görmeden önce ona ulaşmak istiyorum. İhtiyacım olan son şey, ben bir şeyi doğrulamadan ya da yalanlamadan önce aptalca bir söylentinin Xander'a ulaşması.

Dairelerimi giyip onu bulmak için aşağıya iniyorum. Koridorlarda bir o yana bir bu yana dolanarak hizmetlilerin odasına doğru ilerliyorum. Onu hiçbir yerde göremeyince geri dönüp mutfığa doğru ilerliyorum. Xander'ın muhafızlarının her adımımı izlediğini hissediyorum ve çok fazla dikkat çekmemeye çalışarak adamlardan birine gülümsüyorum. O da gülümsemiyor, ki bu beni şaşırtmıyor. Buradaki erkeklerin çoğunun gülümsemenin nasıl bir his olduğunu bilmedikleri hissine kapılıyorum.

Cara'yı kilerin yanında poşetleri boşaltırken gördüğümde ona doğru yürüyorum, tabii ki gelişigüzel.

"Anladın mı?" Kulağına eğilip fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve bir hamilelik testi çıkarıyor. Sanki bu lanet şey tüm sorunlarımın cevabını taşıyormuş gibi uzun bir süre küçük kutuya bakıyorum ve sanırım öyle de.

"Buyurun, Bayan Rossi."

İsme göz kırpyorum. Bilmiyor mu? Belki de sadece evli olduğumuzu sanıyordur. Sanırım gerçekten önemli değil, ama onu düzeltmek garip hissettirir ve bunu yapmak sadece soru sormasına neden olacağından, ne isterse düşünmesine izin veriyorum.

"Teşekkür ederim!" Onu sıkıca kucaklayarak haykırıyorum. Vücudu kucagımda kaskatı kesiliyor, belli ki hareketlerimi tahmin edememiş. "Cidden Cara, bunun benim için anlamı çok büyük. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen istemekten çekinme." Bana yardım ettiği için onu yanaklarından öpebilirim ama bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum, onun yerine onu bırakıp yukarı çıkıyorum.

Koridorda yanımdan birkaç gardiyan geçiyor. Bana dikkatle bakıyorlar ama bir şey söylemiyorlar ya da selam bile vermiyorlar. Bana orada değilmişim gibi davranıyorlar ama bakışlarındaki soğukluk içimi ürpertiyor. Xander'ın onlara benim hakkımda ne söylediğini ve diğer muhafızın yaptığı gibi bana saldırıp saldırmayacaklarını merak ediyorum.

Hayır. Onlar daha iyi bilir. Düşüncelerimden sıyrılıp yatak odasına doğru ilerlemeye devam ediyorum. İçeri girdiğimde kutuyu açıp testlerden birini çıkarıyorum. Plastik bir ambalaja sarılmış ve elimde yüksek sesle kırışıyor.

Eller. Sınava girmeme saniyeler kalmıştı ki kapının hemen dışından gelen bir ses kulaklarımı tırmaladı.

Bir dakika önce dışarıdayken koridorda başka kimseyi görmedim. Belki de dadı Q'yu kontrol etmek için içeri giriyordur? Paketi şifonyerin üzerine koydum ve köşeden koridora baktım.

Karnımın derinliklerinde bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum ve sanırım vücudum da bunu biliyor, çünkü gölgelerde kalıp kapıdan dışarı bakıyorum. Gözlerim koridorda ilerleyen tanımadığım bir adama takılıyor. Xander'ın adamlarından herhangi biri gibi giyinmemiş ve sessiz olmaya çalışıyormuş gibi yürüyor. Kim olabileceğini ve nereden geldiğini düşünmeye çalışıyorum.

Sırtı bana dönük ve her adımda Q'nun yatak odasına daha da yaklaşıyor. Bu adam her kimse, burada olmamalı. Muhafızların hiçbiri ikinci kata çıkmıyor. Hiçbiri. Ama sanırım onun bir gardiyan olmadığını zaten biliyorum ve bu da ona olan şüphelerimi daha da artırıyor.

Xander'ın sözleri zihnimde yankılanıyor... *"Q'ya göz kulak ol."*

İçgüdülerim harekete geçti. Bu piç her kimse Q'ya dokunmayacaktı. Hiç düşünmeden koridora çıktım ve adamın arkasından sessizce yürüdüm. Korku omurgamdan aşağı süzülüyor ama onu bir kenara itiyorum. Bebeğin iyi olduğundan emin olmalıyım. *Her şeyden önce bebeği korumalıyım.*

Tam arkasından "Dur!" diye bağırdığımda çoktan Q'nun kapısına varmış, eli kapı kolundaydı.

Arkasını döndü ve ben bunu tamamen düşünmediğim için hemen pişman oldum. Elime bir silah ya da başka bir şey almalıydım çünkü şu anda dikkatini çekmiş durumdayım ama karşısında tamamen çaresiz duruyorum.

Adamın karanlık gözlerindeki bakış ölüm vaat ediyor ve beni yakalamaya çalışarak öne doğru hamle yapıyor. Koşarak yolundan çekiliyorum, bunu yaparken etrafımdaki havanın hareket ettiğini hissediyorum.

Boğazıma bir çığlık düğümleniyor ama ben daha çığlığımı çıkaramadan Q'nun yatak odasının kapısı açılıyor ve dadılardan biri kapıda beliriyor.

Adama şöyle bir bakar ve bağırmaya başlar: "Biri yardım etsin! Birisi!" Tiz sesi kulaklarımı tırmalıyor.

Adam bana sırtlıyor, beni dehşete düşüren vahşi bir bakış. Ve sonra harekete geçti. Korkudan siniyorum, bana ya da bakıcıya saldırmasından korkuyorum, ama onun yerine koridorda koşarak yanımdan geçmeye başlıyor, ben hala korkudan donmuş, ayaklarım yere yapışmış bir şekilde dururken.

Başımı çeviriyorum ve onun merdivenlere doğru koşuşunu izliyorum. Merdivenlerden ineceğini bildiği adamlara doğru koşması garip görünüyor.

Onu yakalamak... Sanki niyeti buymuş gibi. Merdivenlerin başında bir muhafız belirir, sonra bir başkası, sonra bir başkası. Saniyeler içinde Xander'ın adamları davetsiz misafirin tepesine biner ve onu tamamen hareketsiz bir şekilde yere yatırır.

Ancak o zaman titrek bir nefes alabiliyorum. Bir elimi göğsüme götürerek düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Xander'ın en iyi adamlarından biri olan Aston'ın telefonunu çıkarışını izliyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Yönümü bulur bulmaz Q'nun odasına giriyorum, kapıya yaslanmış histerik bir şekilde ağlayan dadının yanından geçiyorum. Onun korkularını yatıştırmak istiyorum ama şu anda bu odada umursadığım tek kişi Xander'ın oğlu. Bir saniye içinde beşiğinin yanındayım, gözlerim çılgınca vücudunda yara var mı diye geziniyor. Adamın onu asla ele geçiremediğini biliyorum ama her türlü niyeti olduğu gerçeği beni dehşete düşürüyor.

Kendimi normal nefes almaya zorluyorum, sırtüstü yatmış, ayaklarına tutunmuş, ileri geri sallanan kara gözlü tatlıya bakıyorum. Beni gördüğünde kocaman gülümsüyor, az önce etrafında olup biten her şeyden tamamen habersiz.

Onu kucağıma alıyorum ve titreyen kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum. Minik kalp atışlarını hissettiğim anda ağlamaya başlıyorum. Xander'ın adamları odaya giriyor, gözleri üzerimde, ben Q'yu tutarken beni inceliyorlar. Hiçbir şey söylemiyorlar ve sonra Aston kapıda beliriyor. Elindeki telefonu pantolonunun içine sokuyor.

"Patron, o eve gelene kadar senin ve bebeğin onun odasında kalmanızı istiyor. Ben kapının dışında nöbet tutacağım." Sözleri beni harekete geçmeye zorladı ve bir saniye içinde Xander'ın yatak odasıındaydım.

Beni gözyaşlarına boğan şeyin ne olduğundan emin değilim. Belki birinin Q'ya zarar verme korkusudur, belki de Xander'ın kendisi için önemli olan tek şeyi kaybetme korkusudur. Bilmiyorum ama tek bildiğim, babası eve dönene kadar o bebeğin gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim. Gözyaşlarıyla dolu gözlerimi kucağımdaki küçük çocuğa dikerek onu koruyacağıma, ona bakacağıma ve hayatıma dokunan kötülüğün onunkine dokunmasına asla izin vermeyeceğime yemin ediyorum.

On Sekizinci Bölüm

Xander

Ciğerlerimdeki hava dondu. Buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ella'nın kız kardeşini bulsam ve Ivan'la bir anlaşma yapsam bile, oğlumu ve annemden sonra kalbimin ilk kez atmasını sağlayan tek kadını kaybetme riskine değmez. Uçaktayım ve birkaç saat içinde eve döneceğim. O piçin oğluma ya da Mouse'a dokunduğunu düşündükçe damarlarımdaki kan donuyor.

Neyse ki adamlarım onu yakaladı ve sorgu odalarından birine bağladı. Ivan sağ olsun, babamın nerede saklandığını zaten biliyorum ama bu piçin ağzını burnunu kırmak tam da ihtiyacım olan şey. Ona bir ders vereceğim.

Ayrıca, hiçbir alarmı çalıştırmadan ya da korumalara görünmeden eve nasıl girdiğini hala çözmem gerekiyor. Evde başka bir hainin olduğu düşüncesi, benim için çalışan herkesi öldürme isteği uyandırıyor ve korumaya ihtiyacım olmasaydı bunu yapardım.

Bir bardak viski içiyorum, vücudumu saran endişeyi yatıştıracağını umarak. Sakinleştirmeyince bir tane daha içiyorum.

Tanrım, bu hayatımın en uzun uçak yolculuğu. Sonunda yere indiğimizde, arabaya doğru koşmaya başladım. Arabaya bindim ve şoföre gaza basmasını söyledim. Delirmeden önce hemen eve gitmeliyim.

O adamın benim olana dokunduğunu her düşündüğümde, insanlığımdan bir parça kayboluyor. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra nihayet lastik gıcırtiları eşliğinde evin önüne geliyoruz. Araba tamamen durmadan önce kapıyı açıp ön kapıya koşuyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Ayaklarım yere vurarak ilerliyor ve

evin içinde. Ben görevde bir adamım ve kimsenin bu konuda ne söyleyeceği umurunda değil.

Sonunda ikinci kata çıkıp koridora baktığımda, yatak odamın kapısının önünde iki muhafızın durduğunu görüyorum. Onlara doğru yürüdüğümü gördüklerinde doğruluyorlar, büyük olasılıkla onları öldürecekimden korkuyorlar.

"İkisi de içeride efendim," diye anons ediyor içlerinden biri ve bir adım geri çekilmeden önce kapıyı benim için açıyor. Kaba bir şekilde başımı sallıyorum ve odayı tarayarak içeri giriyorum. Gözlerim yatağın üzerinde Q'yu kucağında tutan Mouse'a takıldığında, daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama yavaşça üzerime çöküyor. Onları görünce tüm vücudum gevşiyor ve yavaşça yanlarına doğru ilerliyorum.

Mouse beni gördüğünde gözleri yaşlarla doluyor. İkisini de kollarıma alıp vücuduma yakın tutuyorum. Mouse'un narin kadın kokusunu Q'nun saf bebek kokusuyla karıştırarak içime çekiyorum ve evde olduğumu anlıyorum.

"Çok özür dilerim. Burada olmalıydım." Artık onları görebildiğim ve kucağıma alabildiğim için onları kaybetme korkum azalıyor ama içimdeki öfke her zamanki kadar güçlü. Mouse ve Q'nun güvende olduğunu bildiğim için aklımda tek bir düşünce diğer her şeyin önüne geçiyor.

Öldür. Ailene zarar vermeye çalışan o piçi öldür.

"Sorun yok, artık iyiyiz," diye fısıldıyor Mouse, içimde kopan fırtınayı dindirmeye çalışarak. Kontrolümü kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu bilmiyor. Öldürmeyi, yok etmeyi, incitmeyi ne kadar istediğimi...

"İyi. İkinizin de iyi olmasına sevindim." Kendimi çelişkili hissediyorum. Burada Mouse ve oğlumla kalmak istiyorum ama işin yapılması gerektiğini de biliyorum. Bu piçin hâlâ hayatta olmasına dayanamıyorum. "Bu adamla konuşmam gerek. Buraya nasıl girdiğini öğrenmeliyim ve sonra onu öldürüp kellesini onu bize yollayana göndermeliyim."

Mouse kollarımda titriyor. Onu korkuttuğumu biliyorum ama bundan sonra ne yapmayı planladığım konusunda ona yalan söylemeyeceğim. Doğrulup odadan çıkmadan önce onun alnına ve Q'nun başının üstüne birer öpücük konduruyorum.

Bu tür bir karanlığın içime çöktüğünü hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve onu tamamen serbest bırakırsam bana neler yapabileceğinden korkuyorum. Kendime bunu onlar için yaptığımı hatırlatmak zorundayım... onları güvende tutmak için... ve içimi yakan öfke alevlerini söndürmek için.

Sonraki birkaç saat bir bulanıklık içinde geçti. Ellerim kan içindeydi ve gömleğimi yırtıp yere attım. Ne kadar zamandır bu adamla uğraşıyorum bilmiyorum. Ne kadar zamandır burada olduğumu düşünmeyi bir süre önce bıraktım. Benim için önemli olan tek şey intikam.

Gözlerimden ateş çıkmasını dileyerek o lanet olası pisliğe bakıyorum. Q'dan haberdar olduğunu ve onu gönderenin babam olduğunu çoktan itiraf etti. Bana evimde bir hain olduğunu söyledi, ki başından beri korktuğum şey de buydu. Şimdi tek yapmam gereken onun adını öğrenmek ve o piçi de öldürebilirim. Oğluma ve Mouse'a karşı mümkün olan her tehdidi ortadan kaldırına kadar dinlenmeyeceğim.

Yoluma çıkmaya cüret eden herkesi öldüreceğim.

Parmak eklemlerimi kırıyorum. Çok fazla kan var... Ondan aradığım cevapları alamadan ölebileceğinden endişeleniyorum.

"Aradığınız sorunun cevabını beğeneceğinizi sanmıyorum, Mr. Rossi."

Başımı yana eğip zaten morarmış olan yüzünü inceliyorum. Bu işten canlı çıkmasının imkânı yok, hiçbir şekilde, o yüzden sanırım itirafı karşılığında ona hızlı bir ölüm teklif edebilirim.

"Bana lanet olası hainin kim olduğunu söylersen, işini bitirmeleri için seni adamlarıma bırakmak yerine kafana sıkacağım bir kurşunla öldürebilirim."

Adam söylediklerimi umursamıyor gibi görünüyor ve sessizliği karşısında öfkemi bir saniye daha tutamıyorum. Yumruğumu geri çekerek ona aparkat attım ve sandalyesinde geriye doğru sallanmasına neden oldum. Sonra aramızdaki boşluğu geçip ayağımı boğazına bastırıyorum.

"Oyunlarına hiç tahammülüm yok. Ben babam değilim ve bana duymak istediklerimi söylemezsen nefes borunu hiç düşünmeden ezerim," diye kükreyerek boğazına daha sıkı bastırıyorum.

Şerefsiz kanlı dişlerinin arasından gülümsüyor, boğazından bir hırıltı çıkıyor ve ben bu sestten zevk alıyorum. Onu öldürmeyi o kadar çok istiyorum ki tek görebildiğim ve hissedebildiğim bu, ama kendime yakında, çok yakında diyerek ihtiyacımı dizginliyorum. Ciğerlerine hava girmesine izin vererek geri çekiliyorum.

"Tabii ki baban gibi değilsin," diye hırıltıyor. "O asla bir kızın kalbini alıp kaçmasına izin vermezdi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Tabii ki Mouse'u biliyor. Buraya babam tarafından gönderildi.

Silahımı kılıfımdan çekerek, "Bana bildiklerini anlat," diye bağırdım.

Adamın yüzü kararır. "Bu o. Çok değer verdiğin kız. Kalbini alıp kaçan kız. O senin hainin... O bizim içimizdeki kişiydi... Oğlun hakkında bildiklerimizin sebebi o. Kimsenin haberi olmadan içeri girebilmem için bana kapıyı açan oydu."

Etrafımdaki dünya duruyor. Her şey hareketsiz duruyor. Kalbim göğsümün içinde kasılıyor. Nefes alamıyorum... Göremiyorum. Etrafımdaki her şey bir anlığına kararıyor. Derin uçtan karanlık fırtınalı sulara düşmüş gibi hissediyorum.

Bir an için hiçbir şey hissedemiyorum. Tamamen uyuşmuş durumdayım. Bu gerçek olamaz. Yalan söylüyor. İmkânı yok... Milyonlarca görüntü zihnimi dolduruyor, umutsuzca birleştirmeye çalıştığım yapboz parçaları gibi kafamın içinde uçuşuyor.

Bu doğru olabilir miydi? Bu kadar aptal, bu kadar dikkatsiz olabilir miydim? Onu babamın evinde buldum... Bunca zamandır benimle oynuyor olabilir mi? Kalbime girmesine izin vermemi bekliyordu. Gardiyanlar az önce onu aşağıda gördüklerini söylediler... Neden çılgılık atmadı? Adamlarım bana sadece dadının yardım çılgılığını duyduklarını söylediler. Mouse hiç yardım istememiş. Hiçbir şey yapmadı.

Silahı elime almak ve kendi kafama dayamak istiyorum. Kendimi vurmak istiyorum çünkü onu incitmek kendimi incitmek gibi olacak.

Başımı sallıyorum. Hayır, hayır, Mouse olmaz.

Uyuşukluk azalmaya başlıyor... Sonra, bir gelgit dalgası gibi, her şey bir anda üzerime çöküyor. İhanet, incinme ve inanılmaz bir öfke. Damarlarımda derin ve ateşli bir öfke yanıyor. Her santimimi tüketiyor.

Silahımın namlusunu adamın kafasına dayadım ve tetiği çektim. Beyni arkasındaki duvara ve yere sıçırıyor, gözleri bir anda ölümle boşluğa dönüyor. Hiçbir şey hissetmiyorum... hiçbir şey.

Aston'a döndüm. "Git ve kızı getir. Onu bana getir." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bunun bir kâbustan ibaret olmasını diliyorum. Keşke onun ışığını söndürmek zorunda kalmasaydım. Son bir ayda yaptığım her şey onu korumak içindi... geleceğimizi korumak içindi ve sonra o bunu yaptı.

Tıpkı hayatımdaki son kadın, Q'nun annesi ve ondan önceki kendi annem gibi bana ihanet ediyor... O bir hiç. Kullanabileceğim lanet bir delikten başka bir şey değil ve onunla işim bittiğinde onu istiyor olsam bile.

Sesinin koridora girdiğini duyunca hırladım... o çok kırılgan, çok kırılabilir ve ben onu kırmaktan zevk alacağım... ona

şu anda çektiğim acının aynısını çekiyorum.

Küçük farem sonunda bir tuzağa yakalandı... ve bu sefer kaçmasına yardım edecek kimse olmayacak.

Odaya adım atar, yüzü bir hayalet kadar beyazdır. Adımları ürkek ve korkak. Kendisine sunulan manzarayı görünce kusmamaya çalışır gibi elini ağzına götürüyor.

"Xan-"

"Kapa çeneni!" Sözünü kestim. Geriye doğru bir adım attı ve bana baktı, gözleri inanılmaz derecede genişti. "Sana güvenmişim... Oğlum konusunda sana güvenmişim. Geçen ay yaptığım her şeyi senin için yaptım. Kız kardeşini buldum. Tecavüze uğramayasın ve bir piç tarafından kaçırılmayasın diye senin için beş milyon dolar ödedim ve sen tüm bu süre boyunca benimle oynadın öyle mi?"

Hayır diyecekmiş gibi başını sallamaya başladı ama ben çoktan üzerine atlamıştım. Elim onun küçük, kırılgan boğazını sarıyor. Dizlerinin büküldüğünü, vücudunun benim elimde çırpındığını hissediyorum. Ayaklarını altından çekip tekmeliyorum ve elim hala boğazındayken onu yere itiyorum.

Bir şey söylemeye çalıştığını anlayabiliyorum ama onu dinlemeyeceğim. Onun sesini bir daha duymak istemiyorum. Nefes almak için çırpındığını anlayana kadar daha da sıkıyorum. Gözyaşları yüzünün kenarından yuvarlanıp ellerime akıyor. Küçük ellerinin çıplak göğsümü tokatladığını hissediyorum, bir nefes daha almak için savaşıırken minik tırnakları derimi kazıyor.

Onu hemen şimdi öldürmeliyim... Tek yapmam gereken narin boğazını biraz daha sıkmaya devam etmek. Krem beyazı yanakları şimdiden ölümcül bir maviye dönüyor ve gözleri kapanmaya başlıyor. Zihnimde daha fazla sürmeyeceğini biliyorum. Sadece biraz daha uzun ve onun güzel gülümsemesini bir daha asla göremeyeceğim ya da parçalandığında nasıl göründüğünü. Sadece biraz daha uzun ve artık benim olmayacak ve ruhumda bıraktığı lekeden hayatımı kurtarabilirim.

Yine de geri çekiliyorum, onu acımasız zemine itmeden önce boğazını parmak parmak serbest bırakıyorum. Derisinin betona çarpma sesini duyuyorum ama umurumda değil. Umurumda değil. Bana ihanet etti. Beni zayıf düşürdü.

Ben zayıfım. Bunu hissedebiliyorum.

Onu öldüremem. Bunu yapamam.

Keskin bir nefes alıp ciğerlerini dolduruyor. Sanki yeterince hava ememiyormuş gibi hırıldıyor. Elleriyle göğsünü kavırıyor ve üzerine kıvrılıyor.

yan. Yumruklarımı sıkıyor, silahı ona doğrultup tetiği çekmek için kendimi zorluyorum.

Ama yapamıyorum. Yapamıyorum ve onun beni etkilemesine izin verdiğimi bilmek beni içten içe öldürüyor. Beni en kötü şekilde incitmesi için birine aşık oldum. Orada durmuş, gözleri kapalı, hıçkırıkları vücudunu sarmış bir halde soğuk zeminde yatarken onu izliyorum.

"Seni öldürebilseydim öldürürdüm ama öldüremediğim için hayatını cehenneme çevireceğim, benden aldığın her şeyi senden alacağım. Bu sefer sana merhamet etmeyeceğim... hem de zerre kadar." O bir nefes daha alamadan, ben odadan çıkıyorum.

"Onu hücreye götürün," diye emrettikten sonra yumruğumu önümdeki duvara vuruyorum. Çarpmanın acısı koluma yayılıyor. Acıyor ama göğsümün içinde atan lanet kas kadar kötü değil.

Sikeyim aşkı. Hayatı sikeyim.

Merdivenlerden yukarı yürüyorum, geri dönmek yerine kendimi devam etmeye zorluyorum çünkü geri dönüp merdivenlerden aşağı inersem onu öldüreceğim. Kızgın olsam da, bu şimdiye kadarki en büyük hatam olur. Ondan intikamımı başka yollarla alabilirim. Ayrıca onun hayatına son vermek en kolay yol olurdu.

İçimdeki öfkenin alevlenmesine izin verdim ve üst kata çıkıp yatak odasına girdiğimde patlamaya hazırdım. Bu oda, onunla paylaştığım yatak odam. Gitmesini istiyorum. Her şeyin gitmesini istiyorum.

Hâlâ onun gibi kokuyor. Onun eşsiz kokusu buradaki her şeye sinmiş durumda. Bana onu hatırlatan her şeyi, ona ait her şeyi, dokunduğu ve hatta baktığı her şeyi yok etmem gerekiyor. Onu hayatımdan, lanet zihnimden silmek istiyorum.

Şifonyerden başlıyorum, tüm çekmeceleri çıkarıp koridora atıyorum. Her şeyi teker teker temizliyorum. Komodinler, dolaptaki son giysi parçası. Hepsini dışarı atıyorum. Yatağın çarşaflarını yırtıp şilteyi ters çeviriyorum. Bu yeterli değil. Şifonyeri tekmelemeye başlıyorum, bir tahta yığınının başka bir şey kalmayana kadar tekrar tekrar, ama öfkem hala kontrol edilemiyor.

Bu odada yok edecek bir şey kalmayınca duvarı yumruklamaya başladım. Her yumrukta kemikler çatırdıyor ama acı hissini geçtim. Duvar kağıdını hızla kan kaplıyor. İşkence seansından kalan kan, kendi kanımla karışıyor ve kolum pes edene kadar acımasız duvarı yumrukluyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzümü ellerime bırakıyorum.

Bu nasıl oldu? Bunu nasıl göremedim?

Başımı sallıyorum. Kaçırdığım ipuçlarını bulmak için zihnimi yokluyorum. Ona inanmamam için bana hiçbir sebep vermedi. Yaptığı her şey çok samimi görünüyordu. Ellerimi indirip onlara bakıyorum. Şişmişler ve kanla kaplanmışlar. İhanetinin kanıtlarını temizlemek için lanet bir duşa ihtiyacım var. Kendimi zorla ayağa kaldırıp banyoya sürüklüyorum.

Işık yanıp sönüyor ve gözlerim banyoda geziniyor. Banyonun her yerinde ona ait parçalar var. Kemerimi çözmeye başladığımda gözlerim tezgahın üzerinde geziniyor ve işte o zaman onu görüyorum.

Tezgahın üzerinde bir hamilelik testi var. İncelemek için ona doğru yürümekten kendimi alamıyorum. Önüne geçer geçmez, belirgin artı işaretini görüyorum. Suçluluk ve pişmanlık üzerime çöküyor.

Mouse hamile... benim bebeğime hamile... *bizim* bebeğimize.

Merdivenlerden koşarak iniyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki her an göğsümden fırlayacağından eminim. Bir kat daha, sonra bir kat daha koşarak bodruma iniyorum. Çocuğumu taşıdığını bildiğim için her ne yaptıysa artık aklımın bir köşesine itilmiş durumda. Onu burada bırakamam. Köşeyi dönüyorum ve donup kalıyorum. Hücrenin kapısı ardına kadar açık ve her yer bomboş.

Kalbim mideme iniyor ve karyolanın üzerinde duran kâğıt parçasını gördüğümde kusacak gibi oluyorum. Kaçmış. Kaçmış amına koyayım.

Okumak için açmadan önce kâğıdı elimde tutuyorum. Bunu yaptığım anda içimdeki tüm duygular buhar olup uçuyor.

Damarlarımda bir soğukluk dolaşıyor.

Sevgili oğlum,

Ailemizin adına daha iyi bir lider olamaman çok yazık. Önüne koyduğum her numaraya kanmakla kalmadın, bir başka rezil fahişenin evine girmesine izin verdin. Aptal olanın Damon olduğunu sanıyordum ama Q'nun annesini hamile kalması için sana gönderdiğimden beri elime oynuyorsun. Sonuçlarını düşünmeden doğrudan elime oynadın ve şimdi başlangıçta benim olan şeyi talep etmeye geldim. Onu alıştırdığın için teşekkürler. Onu kıracak kişi olmayı dört gözle bekliyorum, çünkü belli ki bunu yapamayacak kadar zayıfsın.

Mektubu okumayı bitirdiğimde tüm vücudum titriyor... Cep telefonumu çıkarıp Damon'a mesaj atıyorum ve ona zamanın geldiğini söylüyorum. Tek düşüncem Mouse'u geri almak ve o piçi bu sefer gerçekten öldürmek.

On Dokuzuncu Bölüm

Ella

Ağzımdaki tıkaç çığlıklarımın duyulmasını engelliyor ama beni tutan sefil piçi durdurmak için elimden geleni yapmamı engellemiyor. Mümkün olduğunca çok tekmeliyor ve çırpınıyorum. Ellerim arkadan bağlı. Kablo bağları yeni iyileşmiş derime batıyor. Canavar beni arkasından sürüklerken şişman parmakları acı içinde koluma batıyor. Onu yavaşlatmak için toprağı tekmelediğimde burnuma toprak kokusu doluyor. Bodrumda bir tür yeraltı tünelindeyiz... bir tür kaçış girişi.

Kendime bunun olamayacağını söylemeye çalışıyorum ama oluyor. Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Uzaklaşmam gerekiyor. Bu adamdan kaçmanın bir yolunu bulmalıyım. Bana zarar vermesine izin veremem, hele ki Xander'ın bebeğini taşıyor olabileceken. Doğmamış çocuğum için savaşımalıyım. Bu düşünceyle, onu yavaşlatmak için topuklarımı toprağa gömüyorum.

Beni daha sıkı kavramasından ve tünelin derinliklerine doğru çekerken homurdanmasından başka bir işe yaramıyor. "Zorluk çıkarma. Bana ne kadar sorun çıkarırsan, senin için o kadar kötü olur ve inan bana bunu senin için çok ama çok kötü yapabilirim."

Bir kez daha kirli ellerinden kaçmaya çalışarak ürperiyorum. "Seni kırarken ne kadar eğleneceğimi tahmin bile edemezsin. Kaldığımız yerden devam edeceğiz." Sözleri çığlık atmama neden oluyor ve boğazım zonkluyor. Ya Xander benim için hiç gelmezse? Bu adamın fahişesi olma düşüncesiyle irkiliyorum. Onun tarafından kullanılmak. En kötü kabuslarım gerçeğe dönüşüyor gibi hissediyorum. Boğazım yanıyor. Tekrar kusamam, şu anda olmaz. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Kolumu tekrar çekiştiriyor ve neredeyse kendi ayaklarımın üzerine düşüyorum.

"Gidelim," diye homurdanıyor bana dönüp bakmadan. Xander'ın adamlarının haberi olmadan beni almak için araziye, hatta eve nasıl girdiğini merak ediyorum. Birkaç yüz metre daha yürürken ayaklarım zonkluyor. Tünelin çıkışına ulaştığımızda taze ve serin hava burnuma dolmaya başlıyor. Gece gökyüzü üzerimizde belirirken ayakkabılarımın altındaki toprak ıslak orman zeminine dönüşüyor.

Önümdeki şeytani adam beni çeikiştiriyor, ağaç dalları ve sık çalılarla mümkün olandan daha hızlı yürümemi sağlıyor. Bir arabanın yanına gelene kadar birkaç yüz metre daha yürüdük.

Bagajı açıp beni yakalamak için döndüğünde tutuşuna karşı geri çekiliyorum. Çabalarım boşunaydı. Elinin tersiyle bana vuruyor ve beni yere savuruyor. Yanağım zonkluyor ve dudaklarında şeytani bir sırıtış beliriyor.

"Sen gerçek bir kaltaksın," diye tükürüyor beni kaldırıp içeri atmadan önce. Bagaj büyük bir gürültüyle üzerime kapanıyor ve beni zifiri karanlıkta bırakıyor. Birkaç dakika sonra motor kükrüyor ve araba hareket etmeye başlıyor, yoldaki her tümsek içimi titretiyor.

Geçmişte korktuğumu sanıyordum, ama hiçbir şey vücudumun her parçasını tüketen iç burkucu dehşetle kıyaslanamaz. Tüm düşüncelerim Xander'a ve bana nasıl baktığına geri dönüyor. Gözlerindeki nefret ve acı. Kalbime saplanan bir bıçak gibiydi ve bu muhtemelen onu son görüşüm olacaktı.

Olamaz. Bunun paylaştığımız son anı olmasına izin vermeyi reddediyorum. Yaşamak zorundayım, çünkü bebeğimizi korumak zorundayım. Ama düşündükçe aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bundan zarar görmeden kurtulmamın hiçbir geçerli yolu yok.

Xander asla benim için gelmeyecek; bunu iliklerime kadar hissediyorum. Ona ihanet ettiğimi düşündüğü zaman değil. Beni bulmaya çalışsa bile, bu ne kadar zamanını alır? Babasının muamelesine kırılmadan ne kadar dayanabilirim? Bundan sağ çıksam bile... Bir daha eskisi gibi olabilecek miyim?

Xander'ın babası arabayı sürmeye devam ederken ben bagajda yuvarlanıyorum. Ellerimi bağlayan kablo bağlarına karşı mücadele ediyorum. Bir sonraki dönüşte altıma bir şey sıkışıyor. Onu ellerimin arasına alana kadar etrafta dolanıyorum.

Soğuk, ağır ve bir çeşit metalden yapılmış. Onu hareket ettirmeye devam ediyorum, parmaklarım eşyanın görüntüsünü zihnimde bir araya getiriyor.

Kafa. Levyeyi ya da onun gibi bir şey. Neredeyse zafer çığlıkları atacaktım. Yine de çok heyecanlanmamaya çalışıyorum. Ellerimi özemezsem bunun bana bir faydası olmayacak.

Sivri ucu ellerimin arasına gelecek şekilde hareket ettiriyorum. Sonra kablo bağının bağlı olduğu yerin tam altına sıkıştırıyorum ve vücut ağırlığımı ona doğru itiyorum. İstediuğim gibi kesmek yerine kaymaya devam ediyor ve hayal kırıklığıyla ağzımın içinde homurdanıyorum. Avularım terliyor, elimden her kayışında kontrolü yeniden kazanmam daha da zorlaşıyor.

Pes etmeyin. Savaş. Savaşmalıyım... içimdeki kanın her bir zerresiyle savaşmalıyım. Xander benim için gelmeyebilir ama bundan tek başıma kurtulmaya çalışmalıyım. Sağa dönüyoruz, bu da bedenimin bagajın diğer tarafına yuvarlanmasına neden oluyor. Kendimi düzeltiyorum ve araba tamamen durmadan önce kısa bir süre daha gidiyoruz. Ya şimdi ya da asla.

Tüm gücümle aptal kablo bağlarını koparmaya çalışıyorum, ama kımıldamıyorlar. Arabanın kapısının açılıp kapandığını duyduğumda korku omurgamdan aşağı süzülüyor. O anda son bir kez denemeye karar veriyorum. Levyeyi tekrar yerine yerleştiriyorum ve olabildiğince sert itiyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, çarpıntı kulaklarımda yankılanıyor.

Bagajın açılma sesi küçük alanı doldururken kablo bağı ikiye ayrılıyor ve kollarım serbest kalıyor. Bagaj açılırken ay ışığı boşluğa dklyor. Parmaklarımla levyenin soğuk metaline dolayıp, üstümde beliren piçin yüzüne doğru savururken midem sıkışıyor.

Eğer leceksem, o zaman sallanarak gideceğim. Pisliğin kafasının yan tarafına vurdum ve geriye doğru tkezlemesini sağladım.

"Seni lanet olası kaltak," diye hırlıyor, başının yan tarafını tutarak. Kendini toparlayıp bana doğru uzanmaya vakit bulamadan, levyeyi de yanıma alarak bagajdan ıkıyorum. Bacaklarımla beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde ilerideki sık çalılıklara doğru koşuyorum. Sarmaşıklar, dallar ve yapraklar kıyafetlerime yapışıyor ve tenimi çiziyor.

Ama umurumda değil. Nereye gittiğime bakmıyorum, sadece koşuyorum.

"Onu takip edin. Kaçmasına izin verme." Xander'ın babasının sesi kulaklarımda çınlıyor. Arkamda başka sesler ve attığım her adımda dalları kıran ağır ayak sesleri duyuyorum ama durmuyorum. Eğer buradan canlı çıkmak istiyorsam duramam. Ağzımdaki tıkacı çıkartıyorum ve koşmaya devam ediyorum.

Dudaklarımdan geçen her nefes güçlükle alınıyor ve bir adım daha atamayacak hale geldiğimde bir ağacın arkasına geçiyorum, ağaçların arasından esen soğuk bir esinti etrafımdaki yaprakları hışırdatırken içimi bir ürperti kaplıyor.

"Dışarı  ık, dışarı  ık, her neredeyse..." Bilinmeyen bir ses karanlığın içinden sesleniyor. Nefes alışımın beni ele vermesinden korkarak kendimi yavaşça nefes almaya zorluyorum.

Levy  ellerimde ağırlaşırken, kendimi onu kullanmaya hazırlıyorum. Adamların benden uzaklaştığını duyuyorum ve bir an için beni bulamama ihtimalleri olduğunu düşünüyorum. Sağımda bir dalın kırıldığını duyduğumda umutlarım kısa sürüyor ve yanımda karanlığa bürünmüş büyük bir figür belirliyor.

  imden çığlık atmak geliyor ama bunun beni ele vereceğini bildiğim için yutkunuyorum. Levyeyi havada sallıyorum ve içimde kalan tüm g  le adama vuruyorum. Kollarım bu çabayla titriyor ve sonunda hedeflediğim yere, kafasına değil omzuna vuruyorum.

Homurdanarak  ubuğu elimden kapıyor ve sanki bir kâğıt parçasından başka bir şey değilmiş gibi çekip alıyor. Arkamı dönüp diğer tarafa ko uyorum ama sadece birkaç adım atmı tım ki başka bir beden bana çarpıyor, nefesim kesiliyor ve ıslak zemine d   yorum. Sert eller omuzlarımı kavrayıp beni yerimde tutuyor.

"Kaçmak sana fazladan pahalıya patlayacak bebeğim," diye fisıldıyor piç kulağıma ve ben homurdanarak onu üzerimden atmaya çalışıyorum ama benim ağırlığım onunkinin yanında bir hiç. Sertle mi  aletini kı ıma bastırıyor, sanki böyle bir şey onu tahrik ediyormuş gibi.

"Bırak beni," diye hırlıyorum, parmaklarımı kaldıraç olarak toprağın içine sokuyorum. "Yapamam," diye mırıldanıyor, vücudu benimkinden ayrılıyor. Deniyorum kaçmaya çalıştım ama daha yerden kalkamadan ellerini göbeğime doladı. Beni sanki bir hi mi im gibi kaldırıp omzunun üzerinden atıyor. Sonra kı ıma sert bir tokat attı.

Di lerimi sıkarak acı dolu bir çığlık atıyorum.

"O şeyle kafama vurmadığın için memnun olmalısın. Patron fırsat bulamadan ben sıramı alırdım."

"Asla bir şansınız olmayacak. Hepinizi  ld r rsem olmaz." Kaçmaktan vazgeçmeyi reddederek yumruklarımı sırtına indiriyorum.

"Patron bana senin bu kadar tükürük ateşi olduğunu s ylememi ti." Beni taşıyan adam kıkırdıyor ve az önce geldiğimiz yoldan geri yürümeye devam ediyor. "Umarım seni canlı bırakır da daha sonra seninle oynayabilirim. Harika bir evcil hayvan olursun."

Öfkeyle dişlerimi gıcırdatıyorum. Hayatımda hiç bu kadar öfke hissetmemiştim.

İsimsiz adam beni kaçarken kaçırdığım bir eve kadar taşıyor. İçeride yanan ışıklar dışarıdaki verandaya küçük bir parıltı yayıyor. Aşağıya bakıyorum, çimlerin altımızdaki avlu taşlarına dönüşmesini izliyorum.

"İşte orada." Sesini duyunca bile kusmak istiyorum.

"Bana onun bu kadar alıngan olduğunu söylememiştin patron. Onu evcil hayvanım olarak tutmak isterdim." Beni tutan adam elini kaldırıp kırımın yanağına koydu. Fırsatını bulduğum ilk anda bu piçi öldürecekimden oldukça eminim.

"Bırak beni," diye feryat ederek ellerimle yukarı doğru itiyorum. Adamın eli kış yanağıma saplanıyor ve acı içinde haykırmama neden oluyor. Bir korku balonu zihnimi dolduruyor. Bana tecavüz edecekler, bunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum ama her şeyden önce bebeği korumak zorundayım... Sadece onun için bile olsa hayatta kalmalıyım.

"Onunla işim bittiğinde onu alabilirsin. Tabii planladığım şeyden sağ çıkarsa." Xander'ın babasının sesi düşünce zincirimi kesti.

Uzaklardan gelen yaprak hışırtılarının sesi bakışlarımı önümdeki ormana çevirmeme neden oluyor. Bir bok göremiyorum ama orada bir şey olduğunu, açıklığın hemen kenarında beklediğini biliyorum.

"Onu nerede istiyorsun?"

"Onu buradan götüreceğim."

Adam beni omzundan savurdu ve yere yatırdı. Beni ileri doğru iterek dengemi kaybetmeme ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düşmeme neden oldu.

Adamların hepsi gülmeye başlar. "Bu pozisyona alırsan iyi olur, fahişe."

"Xander benim için gelecek ve hepinizi öldürecek," diye yalan söylüyorum. Benim için gelip gelmeyeceğinden emin değilim, aramızdaki şeylerin sona ermesinden sonra değil, ama bir parçam geleceğini umuyor ve bu önümdeki piçlere yalan söylemem için yeterli.

Tam arkamızdan gelen bir ses duyduğumda düşüncemi zar zor bitiriyorum. Gökyüzündeki aydınlatıcı ay üzerimize loş bir ışık düşürüyor ve Xander'ın babasının arkasında hareket eden iri bir figürün görüntüsünü yakalıyorum.

Her şey çok hızlı gerçekleşiyor gibi. Bir saniye önce ayaktaydım ve bir saniye sonra yere çömelmişim. Etrafımda silah sesleri duyulmaya başlıyor, yere çarpan cesetlerin gümbürtüsü kulaklarımı dolduruyor ve metalik kan kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Kendimi soğuk avluya

bırakıyorum.

kaldırım, silah ateşinden uzak durmaya çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey vurulmak. Bakışlarım etrafımda dönüyor ama çok karanlık ve her yer kan içinde. Neler olup bittiğini ve kimin kim olduğunu anlamak zor.

Dehşete kapılmam gerektiğini, muhtemelen kaçmam gerektiğini biliyorum ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum. Yerimde donup kaldım, çapraz ateşe yakalandım.

Çilek sarısı saçlarının arasından bakıyorum ve Xander'ın babasının dizlerinin üzerine çökmüş, yan tarafını tuttuğunu görüyorum. Acı, şeytani yüz hatlarını buruşturuyor. Kan gömleğini çoktan ıslatmış ve parmaklarının arasından taşan bir nehir gibi dökülüyor.

Sıcak bir el hafifçe sırtıma değiyor ve başımı yana çevirmeme neden oluyor. Sırt üstü yuvarlandım ve bana dokunan eli kestim.

"Benim. Damon. İyi misin?" Sesine endişe karışıyor.

Başımı sallıyorum, yanımda diz çökenin gerçekten Damon olduğunu ve hayal gücümün bir ürünü olmadığını fark ediyorum. "Sanırım öyle." Dudaklarım titriyor. "Xander burada mı?"

Damon'ın dudaklarında bir gülümseme hayaleti görebiliyorum. "Tabii ki burada. Buraya nasıl geldiğimi sanıyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Benim için gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

Silah sesleri havaya karışıyor ve Damon ile ben bir saniye daha yerde kaldıktan sonra uzaktan biri "Her yer temiz" diye bağırıyor.

Sonra beni yakalıyor ve babalarından uzaklaştırarak kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Serseri kurşunlardan korunmak için evin karşı tarafına geçene kadar beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor.

"Xander ya da ben seni almaya gelene kadar burada kal," dedi ve elime bir silah tutuşturdu. "Tanımadığın herkese doğrult ve ateş et."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ben daha fırsat bulamadan köşeyi dönüp kayboluyor. Sıcak silahı titreyen ellerimde tutuyorum, yoluma çıkan herkesi öldürmeye hazırım.

Yirminci Bölüm

Xander

Metalik kan ve barut kokusu havayı kaplıyor. Ella'ya yaptıkları muameleyi izlemek beni çıldırttı. Düşünmeden öldürüyorum, kurşun üstüne kurşun adamın beynine giriyor. Düşünmüyorum, sadece harekete geçiyorum. O anda tek düşüncem öldürmek ve benim olanı korumak.

Buradaki her bir piçi öldürdükten sonra Damon'ın çoktan vurduğu babama doğru ilerliyorum. Ella'nın şu anda babamın bulunduğu yerden çok uzakta olmadığını, dizlerinin üzerinde kanlar içinde olduğunu biliyorum. Eğer o burada olmasaydı, bunu onun için çok yavaş ve acı verici hale getirirdim. Ama onu buradan çıkarıp bir doktora götürmeyi düşünmem gerekirken, bunu daha fazla uzatmak istemiyorum.

Son nefesini verirken gözlerinin içine bakarak ihtiyacımı gidermem gerekecek. Onun hayatını ve onunla birlikte uğruna çalıştığı her şeyi aldığımı bilmek yeterince iyi. Damon köşeden dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bu boku sonsuza dek bitirmenin zamanı geldi.

Yerde kanlar içinde yatan babama doğru yürüyorum. Ciğerlerine hava almaya çalışarak hırıltılı bir şekilde nefes alıyor ama çıkardığı guruldama sesi bana tek yaptığının çok fazla kan emmek olduğunu söylüyor.

"Onu benden almanın gerçekten yanına kalacağını mı sandın?" Hırslayarak silahımla kafasının arkasına vurdum.

Tek kelime etmiyor, etmesini de istemiyorum. İstese bile boğazında yükselen kan yüzünden konuşamayacağından eminim. Gözleri benimkileri delip geçiyor. Soğuk, boş ve ölmek üzereyken bile en ufak bir pişmanlık ya da merhamet belirtisi göstermiyor.

"Gerçekten bunun başka türlü bitebileceğini mi düşündün? Geçen sefer ölü numarası yapmış olabilirsin ama bu sefer o kadar şanslı olamayacaksın. Bugün ölüyorsun."

Damon silahını elinde tutuyor, parmağı tetikte. Babamın bana yaptığı onca şeyden, Mouse'uma verdiği zarardan sonra bile... Bunu yine de ona veriyorum. Babamızın sonunu getirecek kişi olmayı hak ediyor.

Damon bana baktı. "Bunu birlikte yapalım, kardeşim."

Artık babamızın taciziyle yüzleşen iki küçük çocuk değiliz. Şimdi iki güçlü adamız ve bizi dünyadaki tüm kötülüklerden koruması gereken tek adama nihai bedeli ödetiyoruz.

Sırıyorum. "Siktir, evet."

Kendimi kardeşimin yanında konumlandırımdım. Birlikte silahlarımızı babamızın kafasına doğrultuyoruz. Tetiği çekmeden hemen önce, babamızın gözlerinde bir duygu titreşimi gördüğümü sanıyorum.

Damon tetiği çekti ve sonra ben de kendiminkini çektim. Kafatasının ön kısmı mermiler tarafından parçalanırken babamızın başı geriye doğru savruldu. Cesedi bir an sonra yere düşüyor ve ben tüm korkularımın yok olduğunu hissediyorum.

Sonunda özgürüz. Karanlıktan, acıdan, öfkeden kurtulduk. Birkaç dakika boyunca anın tadını çıkarıyorum, kardeşim yanımdayken önümüzde duran cesede bakıyorum. Etrafımızdaki her şey sessizleşti, tüm silah sesleri kesildi ve üzerime bir huzur çöktü. Zihnim şimdiki zamana geri dönüyor ve Mouse'a gitme ihtiyacı hissediyorum. Özür dilemek ve affetmesi için yalvarmak için.

"Nerede o?" Derin düşüncelere dalmış gibi görünen Damon'a soruyorum. "Evin etrafında, ona bir silah verdim, anons etsen iyi olur.

Damon beni uyarıyor ve gideceğim yönü işaret ediyor.

Şu anda beni görmek isteyip istemediğini merak ederek fareme doğru yürümeye başladım. Onu incittim, neredeyse öldürüyordum, hücreye attım ve yanlış bir şey yapmadığı halde onu babama teslim ettim.

Suçluluk duygusu içimde öyle derinlere yerleşiyor ki, bundan asla tam olarak kurtulamayacağımı biliyorum. Bu gece ölebilirdi ve bu benim hatamdı. Bana kendini kanıtladı, güvenimi kazandı ve ben konuşmasına bile izin vermedim. Bana ne olduğunu anlatmasına izin vermedim. Kendini savunmasına izin vermedim ve bu suçluluğu son nefesimi verene kadar taşıyacağımı biliyorum, hayatım ne kadar uzun olursa olsun ve beni affetse de affetme se de. Evin yan tarafına doğru yürüyorum, ancak dış cepheye yaslanmış küçük bir beden gördüğümde duruyorum.

"Benim, ateş etme." Ellerimi kaldırdım ve ona bir adım daha yaklaştım. "Tabii beni vurmak istemiyorsan. Bu durumda devam et, bunu sana karşı kullanmayacağım. Bunu kesinlikle hak ediyorum."

Mouse bana doğru geliyor ve bir anlığına beni gerçekten vurabileceğini düşünüyorum, vursa bile onu durdurmaya çalışmazdım ama sonra silahı yere bırakıyor ve doğruca bana doğru koşuyor. Küçük bedeni benimkine çarpıyor ve ince kolları ortama dolanıyor.

Mutlu olmamalıyım. Bunu biliyorum ama mutluyum. Ona kavuştuğum için, babamdan kurtulduğum için mutluyum. Sevebileceğimi ve karşılığında sevebileceğimi biliyorum. Onu vücuduma yakın tutuyorum, başının üstünü öpüyorum. "Çok özür dilerim, Mouse. Çok üzgünüm. Her şeyi berbat ettim. Seni incittim. Her şeyi mahvettim."

"Benim için geleceğini düşünmemiştim. Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum. Benden nefret ettiğini ve babanın fahişesi olacağımı düşündüm." Göğsüme doğru hıçkırarak ağlamaya başladı ve her kelimesi kalbime saplanan bir başka bıçak gibiydi. Onu mümkün olan her şekilde hayal kırıklığına uğrattım ve bunu unutmak mümkün değil.

Hafifçe geri çekiliyorum ve çenesinden tutuyorum. Ona bu sözleri söylerken beni duymasına ve görmesine ihtiyacım var. "Sana yemin ederim, Ella. Eğer beni affedersen, daha iyi bir adam olacağım. Sana bakacağım, seni koruyacağım ve sana değer vereceğim." Söylediğim her kelimede ne kadar ciddi olduğumu görebilmesini umarak gözlerinin içine derin derin bakıyorum.

"Sana güvenmeliydim. Sana inanmalıydım. Sana seni sevdiğimi söyledim ve kendimi kanıtlama zamanı geldiğinde seni hayal kırıklığına uğrattım. *Bizi* hayal kırıklığına uğrattım ama bu bir daha asla olmayacak. Asla."

Mouse bana inanmıyormuş gibi başını sallıyor. "Seni hâlâ seviyorum Xander. Muhtemelen sevmemem gerektiğini biliyorum ama seviyorum. Elimde değil. Seni seviyorum, Q'yu seviyorum ve seveceğim..." Sözünü kesiyor, yüzü düşüyor.

"Ben de seni seviyorum Mouse ve bu bebeği, bebeğimizi çok seveceğim." Çenesindeki tutuşumu bırakıyorum ve elimi aramızda, yakında çocuğumuzla şişecek olan hala düz olan karnının üzerinde gezdiriyorum. Onu bebeğimizle dolu görmek için sabırsızlanıyorum. Bahse girerim hamile haliyle de şimdiki kadar seksi görünüyordur.

"Testi buldun mu?" Yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor ve bir an için bunu benden saklamaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Öyle olsaydı şaşırmazdım. Q'nun annesine onu doğuracağını öğrendiğimde pek de saygılı ya da nazik davranmamıştım ama bu farklıydı. Mouse'u istiyordum; babamın bana gönderdiği kadını istemiyordum.

"Evet, onu bulur bulmaz hücreye indim ve gittiğinizi o zaman fark ettim."

Fare kaşlarını çatar. "Adamlarınız geldiği için teste bakacak vaktim olmadı ama öyle olduğumu biliyordum. Göğsümün derinliklerinde hissettim. Elbette size söyleyecektim ama önce emin olmak istedim."

"Biliyorum. Bunu benden saklamayı hiç beklemiyordum ve saklasaydın bile seni suçlamazdım. Q'nun annesiyle olan ilişkim seninle olan ilişkiye hiç benzemiyordu. Seni asla böyle incitmezdim... asla," diye onu temin ederim, çünkü evet, ona korkunç davrandım, onu birçok kez incittim ve bu davranışım için herhangi bir suçlama yok. Ama artık onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için, bir daha asla onun hayatını riske atacak bir şey yapmayacağım.

"Şu anda sadece seni eve götürmek, duş almanı sağlamak ve Doktor Brown'ın gelip seni kontrol etmesini istiyorum." Ellerim onun yüz hatlarında gezinirken titriyor.

Mavi gözlerinde hüznün ve suçluluk titriyor ve bu iki duygunun birbirine karışması beni çok korkutuyor.

"Sen... sen hala benimle eve gelmek istiyor musun?"

Hayır derse ne yaparım bilmiyorum ama bununla başa çıkmayı öğrenirim. İhtiyacı olan şey buysa onu nasıl rahat bırakacağımı bulabilirim. Ancak, beni bir daha görmek istemediğini söylerse, muhtemelen onu yeniden rehin almak zorunda kalacağım.

"İstiyorum. Seninle gelmek istiyorum... ama biraz zamana ihtiyacım var... ve boşluğa. Daha fazla özgürlüğe ve bana güvenmene ihtiyacım var, çünkü tüm bu olanlardan sonra güven üzerinde çalışmamız gereken bir şey." Gözleri benimkilerden ayrıldı. "Ve kız kardeşimi görmek istiyorum..."

Gözlerimdeki acıyı saklamak için elimden geleni yapıyorum ama bu beni öldürüyor. O kadar kötü acıyor ki kendimi göğsümden vurmuş bile olabilirim. Ama ihtiyacı olan buysa, ona bunu vereceğim. Eğer bir şeyler üzerinde çalışmamız için zaman ve alan istiyorsa, bunu gerçekleştireceğim.

Elimden geldiğince ona istediğini vereceğim.

"Nasıl istersen Fare, ne zaman istersen kardeşini görebilirsin. Nerede olduğunu biliyorum ve o güvende."

"Öyle mi?" Gözleri parlıyor.

"Evet, onu kısa bir süre gördüm. İyi görünüyordu, hatta mutluydu." Mouse'umu birçok kez ağlarken görmüştüm ama hiç sevinç gözyaşları dökmemişti. Kız kardeşini duyunca çok mutlu oldu ve ben de ona en azından bu mutluluğu yaşatabildiğim için çok memnunum.

"Senden, bizden vazgeçmeyeceğim. Her şey için, seni incittiğim için, her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim." Keşke o da benim hissettiğim acıyı hissedebilseydi.

onu incitmek. "Bundan sonra her gün bunu sana kanıtlamak için elimden geleni yapacağım."

"Yapacağını biliyorum, Xander. Sen iyi bir adamsın, öyle düşünmesen bile." Bir eliyle göğsüme vuruyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Gözleri yaşlarla doluyor ve maviyi daha koyu gösteriyor. Titriyor, ben de ceketimi omuzlarımdan silkerek uzaklaşıyorum. Ceketimi onun ince omuzlarına örtüyorum.

"Gösteriyi bölmek istemezdim ama gerçekten eve, karımın yanına dönmek istiyorum." Damon'ın sesi sessizliği böldü.

Kaba bir şekilde başımı sallıyorum, şimdi nereden geldiğini tamamen anlıyorum. Eğer Mouse şu anda yanımda olmasaydı, hemen onun kollarına geri dönerdim.

"Hadi seni eve götürüp temizleyelim," diye fısıldıyorum saçlarına ve kendime bunu yapabileceğimi söylüyorum. Bana ihtiyacı olan adam olabilirim. Artık babam öldüğüne göre, karanlığı ve acıyı geride bırakabilirim. Mouse ile mutluluğu bulabilir ve onun tarafından seilmeye layık olmadığım zamanlarda bile bana gösterdiği sevgiyi ona gösterebilirim.

Bölüm Yirmi Bir

Ella

"Kan basıncınız iyi. Bazı kesik ve sıyrıkların yanı sıra bazı morluklarınız da var ama sağlığınız yerinde. Bol su iç ve biraz dinlen. Seni ve bebeği kontrol etmek için dört hafta sonra geleceğim. Ondan önce herhangi bir sorun yaşarsan beni ara, hemen gelirim." Doktor Brown bana nazıkçe gülümsedi ve eşyalarını topladı.

Xander kendi yatak odasını *yenilediği* için dün gece benim yattığım misafir yatak odasındayız. Odayı sessizlik kaplıyor ve Xander doktor odadan çıkıp bizi yatak odasında yalnız bıraktıktan sonra bile hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine yanımda oturmaya devam ediyor, eli elimi tutuyor. Acaba ona ara vermek, biraz yalnız kalmak istediğimi söylemem onu incitti mi?

"İyi misin, Xander?" Sessizce onu kışkırttım. Xander hayatımı kurtarıp babasını öldürdüğünden beri sadece yirmi dört saat geçmişti. Bu saatler boyunca çoğunlukla sessizdi, sadece sorduğum sorulara cevap veriyor ya da ben başlatırsam sohbete katılıyordu.

"Ben iyiyim, Mouse. Sadece doğru olanı yapmak istiyorum. Senin olduğu için gurur duyduğun bir adam olmak istiyorum."

Duygusal bir enkaz gibiydim ve söylediği her şey su tesisatını çalıştırıyor gibiydi. Yatakta doğruldum, ona bakarken ayaklarımı kenardan sarkıttım. "Seni terk etmiyorum, Xander. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Her şeyi sindirmek için biraz zamana."

"Biliyorum," diye cevap veriyor, sesine bir hüznün damlıyor. "O zaman neden seni terk ediyormuşum gibi davranıyorsun?"

Xander cevap vermiyor. Bunun yerine sandalyesinden kalkıp önümde durdu ve kalçalarımı birbirinden ayırarak

Aralarında. Üzerimde sadece onun tişörtlerinden biri var ve o bunu yaparken kumaş yukarı kalkıyor, çıplak amımı ortaya çıkarıyor.

"Seni hak etmiyorum, Mouse. Azıcık bile değil ama seni kaybetme riskini göze alamam." Beni nazıkçe geriye doğru itiyor ve çaresizce yatak çarşaflarının üzerine düşüyorum.

"Beni kaybetmiyorsun," diye fısıldıyorum.

Xander tişörtümü yavaşça karnımın üzerine doğru itiyor, sıcak dudakları tenime değiyor ve neredeyse zevkle inleyeceğim.

"Güzel, çünkü bunu telafi edeceğim. Seninle yavaş olacağım, Mouse. Her santimini seveceğim. El üstünde tutulmanın nasıl bir şey olduğunu sana göstereceğim. Beni memnun ettiğin gibi ben de seni memnun edeceğim ve seninle ilgileneceğim."

Bir elimi kaldırıp ipeksi siyah saçlarında gezdirirken dudakları sıcak tenimde geziniyor. Öpücükleri alçaldıkça alçalıyor, başımı ihtiyaçla döndürüyor ve karnımı arzuyla dolduruyor.

"Xander." Adı bir inilti olarak çıkıyor ve bunu yapmamız gerekip gerekmediğinden emin değilim. Durmasını istemiyorum ama onunla seks yapacağımı düşünmesini de istemiyorum. Henüz buna hazır değilim. Babasını yeni öldürdü ve ben de bebeğimiz olacağını yeni öğrendim.

"Şşşt, Mouse, senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece seni memnun etmek, sana zevk vermek istiyorum, bunu yapabilir miyim? Seni memnun edebilir miyim?" Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü ve gece gökyüzünün rengindeki gözleriyle bana baktı.

Bir parçam ona hayır demek istiyor ama içten içe bunu istediğimi biliyorum. Onun dokunuşunu istiyorum. İstiyorum... hayır, ona yakın hissetmeye *ihtiyacım var*. Bu yüzden başımı sallayarak ona onay veriyorum ve bacaklarımı kaldırıp omuzlarının üzerine koyduğunda inliyorum.

Beni daha da açıyor, parmakları kalçalarımın giriyor. Sıcak nefesini tümseğimde hissediyorum, sonra parmaklarını kalçalarımın içinde aşağı yukarı gezdiriyor.

"Çok olgun ve benim için hazır." Sesi istek ve ihtiyaçla doluydu ve parmaklarım saçlarının arasına girerek onu öne doğru çekti.

"Seni istiyorum," diye soluyorum, kalın parmaklarından birinin darlığının içinde kaydığını hissediyorum.

"İstediğin bu mu bebeğim? Seni parmaklarımla becermemi mi?"

Parmağı içimdeyken cevap veremiyorum. Parmak boğumuna kadar içeri giriyor ve dilini şişmiş sinir yumağıma değdirirken oturmaya devam ediyor. İçimde parmağından başka bir şey yokken nasıl bu kadar dolu hissediyorum, bilmiyorum ama ondan daha fazlasını istiyorum, hepsini.

Damarlarıma bir sıcaklık doluyor ve etimin her santimine doğru ilerliyor. Xander beni harap ediyor, sanki açlıktan ölüyormuş gibi amımla ziyafet çekiyor. Dilinin her darbesinin, her emişinin ve fiskeşinin beni saf mutluluğun kırılma noktasına yaklaştırdığını hissedebiliyorum.

"Xander... oh, Tanrım... oh, Tanrım..." Ellerimden biri çarşafı yumruklarken diğeri başını yerinde tutuyor. Bacaklarım ayrılarak ona daha da fazla yer açıyor. İçimde kontrolden çıkan zevke tutunuyorum.

"Benim için gel, güzelim. Dilimin her yerine boşal. Seni ağzımın içinde tatmak istiyorum." Eğer beni uçurumun kenarına itecek olan onun sözleri değilse, içime girip çıkan parmağıdır. Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekiliyor ve şişmiş klitorisimi tek başına bırakıyor. İnliyorum, dilini tekrar o hassas sinir demetinin üzerinde istiyorum.

Bunun yerine ilkine eklenen ikinci bir parmak beni geriyor, bana sahip oluyor, darlığıma girip çıkarken, tüm doğru noktaları okşarken bana yeterli basıncı veriyor. Xander'ın ateşli bakışlarını üzerimde hissediyorum ve dirseklerimin üzerine kalkarak onun bedenime sahip oluşunu izleme ihtiyacı duyuyorum.

Saf bir hassasiyet ve ihtiyaçla içime girip çıkıyor, beni sınıra doğru getirmeye devam ederken kasları geriliyor ve bedenime açlık duyuyor. Bu beni serbest bir zevk düşüşüne göndermek için yeterli. Zirve noktam beni buluyor ve göğsümün tam ortasından aşağı doğru hareket ederek beni derinden vuruyor.

"Xander," diye haykırıyorum, ilk dalga içime çarparken. Zevk, çözülmüş bir yay gibi çözülüyor, kurdeleler rüzgârda savruluyor. Gözlerim kapanıyor ve amım parmaklarının etrafında kenetleniyor. Parmaklarını yavaşça içimde ve dışımda hareket ettirdiğini, içimden çıkan her bir damlayı sağdığını hissediyorum.

Öne doğru eğilip karnıma bir öpücük konduruyor, terli ön kısmı bir an için nemli tenime yaslanıyor. Hava ciğerlerime doluyor ve hazzın endorfinleri damarlarımda dolaşırken nabzım kulaklarımda atıyor.

"Kahretsin, Mouse, çok sert boşaldın... çok sert. Keşke içinde parmaklarım yerine benim sikim olsaydı."

"Ben... eğer ihtiyacın olursa..." Ona hiç oral seks yapmayı teklif etmemiştim, kendi başıma değil. Genelde o bana sorardı, ama bu sefer ben ona sormak istedim. İyiliğine karşılık vermek istedim.

Ama Xander başını sallayarak reddetti. "Hayır. Bu işler böyle yürümez. İzin ver seni tatmin edeyim. Bunu ne kadar istediğimi, seni ne kadar istediğimi göstermeme izin ver ve sonra, beklentilerini karşıladığımda ve yapmam gerekeni yaptığımda, o zaman bana verebilirsin."

"Ama bütün bunları sen yap-"

Xander parmağını dudaklarıma götürerek beni susturuyor. "Hayır. Benim için bahaneler üretme. Daha iyi bir adam olmalıyım. Senin için, Q için, doğmamış bebeğimiz için. Başından beri olmam gereken adam olmalıyım."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü söyleyecek bir şey yok. Xander kendini kanıtlamak istiyor. İşleri yoluna koymak istiyor ve ben de bunu istiyorum. Sırf birlikte bir bebeğimiz olacak diye ona teslim olmak istemiyorum. Dolabında şeytanlar ve iskeletler olduğunu biliyorum ama ben gerçek bir ilişki istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum ve hiçbir yere gitmiyor olsam da birbirimize güvenmek için çalışmamız gerektiğini hissediyorum.

"Seni seviyorum, Mouse. Sevebileceğime inanmak istemiyordum ama seviyorum. Seninle ilgili her lanet şeyi seviyorum. Sevmemem gerektiğini bildiğim halde seni sevdim. Sen daha iyisini hak ediyorsun ve mükemmelden daha azına razı olmana izin verirsem lanetleneceğim."

"Ben de seni seviyorum Xander." Gülümsüyorum, onun bu yeni yönünün tadını çıkarıyorum.

Gömleğimi tekrar aşağı çekerek çıplak tenimi örtüyor ve yatağa geri dönmeme yardım ediyor. Yorganın altına girdiğimde yanıma sokuluyor, beni yanına yatırıyor, aleti sırtıma batıyor. Sıcaklıkla örtülüyüm ve kendimi güvende ve hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

"Bir gün seninle evlenecek kadar iyi olacağım ve sen de dünyanın sahip olabileceği en iyi eş ve çocuklarımızın annesi olacaksın."

Gözlerimde beliren yaşları kırıştıtararak uzaklaştırıyorum. Xander gerekmediği halde beni korudu. Evet, beni incitti ve zaman zaman kıldı ama aşkın ne olduğunu hiç bilmeyen bir adamdan daha azını nasıl bekleyebilirdim ki? İlgilenilmenin nasıl bir şey olduğunu hiç tatmamış bir adamdan. Xander sadece ölümü ve acıyı biliyordu ve benim hayatına girmem ona dokunmayı hiç düşünmediği kapıları açtı.

Bir oğlu olmasının zayıflık olduğunu düşünüyordu.

Kendisini sevecek birini bulmanın bir zayıflık olduğunu düşünüyordu. Belki babası hayattayken öyleydi ama şimdi bu bir lütuftu ve ne olursa olsun ona her gün bunun ne kadar büyük bir lütuf olduğunu hatırlatacaktım.

"Bir gün seninle evleneceğim Xander ve sen bir kadının isteyebileceği en iyi baba ve koca olacaksın." Sesim çatlıyor, duygularımı ele veriyor. Xander'ın bedenimde eridiğini hissediyorum ve tekrar onun kollarında olma hissinin tadını çıkarıyorum.

"Seni hak etmiyorum Ella, ama başkasının sana sahip olmasına izin verirsem lanetleneceğim. Sen benimsin, sonsuza dek ve her zaman. Öleceğim güne kadar seni saklayacağım."

Gözlerim kapanırken dudaklarımda kalıcı bir gülümseme beliriyor; bugünün, yarının ya da bir ay sonrasının ötesinde de orada kalacağını bildiğim bir gülümseme.

EPİLOG

Xander

Altı Ay Sonra

Adamlarımın hepsine bu gece izin veriyorum. Gecenin geri kalanında dadı yukarıda Q'nun yatak odasında olacak ve ben de küçük tatlı fareme ne kadar iyi bir aşçı olduğumu göstermeye hazırım. Daha önce birkaç kez dışında yemek yapmadım ama onun için böyle bir adam olmak istiyorum. Bunun için her gün çalıştım. Öfke kontrolü dersleri aldım ve duygularım hakkında daha çok konuştum. Kendimi korkak gibi hissettim ama bunu onun için yaptım.

Bunu yaptım çünkü onun ve çocuklarımın hak ettiği buydu. Karanlık hâlâ etrafımı sarıyor ama daha önce izin verdiğim gibi beni ele geçirmesine izin vermiyorum. Hâlâ öldürüyorum ama bunu sadece yapabildiğim için yapmak yerine daha büyük bir iyilik için yapıyorum.

Karanlığın, babamın hayatını mahvettiği gibi benim hayatımı da mahvetmesine asla izin vermeyeceğim ve bunu kendime her gün söylüyorum.

"Akşam yemeği için hazır mısın?"

Mouse sorum üzerine kitabını okumaktan başını kaldırıyor. "Akşam yemeği için biraz erken değil mi?" Bana gülümsüyor, kocaman mavileri mutlulukla parlıyor. Güzel çilek sarısı saçları sırtından aşağı özgürce dökülüyor.

"Evet, ama yine de pişirmem gerekiyor, yani şimdi başlarsam akşam yemeğine yetişir."

Mouse kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Sen... yemek mi yapıyorsun?"

"Elbette, yemek yaparım." Sırıtiyorum. "Benimle mutfığa gelmek ister misin yoksa yemek pişirmeyi bitirdiğimde gelip seni almamı mı istersin?"

"Oh, hayır, efendim. Ben de geliyorum. Bunu kendim görmeliyim." Kitabı küçük yan sehpanın üzerine bıraktı ve kendini yukarı iterek

Ona aldığım koltuğun kolçağı. Karnı artık güzel ve yuvarlak ve minyon yapısı nedeniyle sanki yedi aylıktan daha büyükmüş gibi görünüyor. Yürürken de sallanmaya başladı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey.

Eğer istediğim gibi olursa, onu sonsuza dek hamile bırakacağım, çünkü çocuğumuzla şişmiş çok seksi görünüyor. Kolunu benimkine doluyor ve birlikte aşağıya iniyoruz. Bir şeyler olduğunu fark etmesi birkaç adımdan fazla sürmüyor.

"Muhafızlar nerede?" diye merakla soruyor.

"Bu gece herkese izin verdim." Umursamazca omuz silkiyorum, çünkü gerçekten de önemli bir şey değil.

"Sen mi yaptın?" Sanki bir muhafızın çıkıp onu korkutmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Mutfığa gittiğimizde parmesanlı tavuk için tüm malzemeleri hazırlamıştım. Gurme bir yemek değil ama mesele bu değil. Mesele abartılı ya da pahalı bir şey yapmak değil. Sadece sevdiğim kadın için bir yemek hazırlamak.

Mouse'u bir sandalyeye yönlendiriyorum ve o da oturuyor, makarna için tencereye su doldurup tuzladıktan sonra ocağa koyarken dikkatle beni izliyor. Sanki hayatım boyunca bu işi yapmışım gibi mutfakta kolaylıkla hareket ediyorum. Bir bıçak alıp tavuk göğsünü küçük parçalara ayırmaya başlıyorum.

Kendimi çok evcilleşmiş hissediyorum ve tüm bunlar karşımda oturan güzel kadın yüzünden.

"Sana yardım etmemi ister misin? Yani, yemek yapmayı özledim. Uzun zamandır yapmamışım gibi geliyor."

"İstersen bana katılabilirsin ve bildiğin gibi ne zaman istersen yemek yapabilirsin."

Gülümsüyor ve ayağa kalkıp mutfak adasının etrafından dolaşarak yanıma geliyor.

Kesilmiş tavuğu benden almadan önce bir kaseye galeta unu döküyor ve başka bir kasede yumurtayı yıkıyor. Tüm tavuğu kestikten sonra ellerimi yıkayıp kuruluyorum.

Arkamı dönüp fırını önceden ısıtmam gerektiğini biliyorum ama kendimi tutamayıp arkasına geçiyorum. Kollarımı vücuduna dolayarak ellerimi yuvarlak karnının üzerine koyuyorum. Göğsüme yaslanıyor, başı omzuma yaslanıyor.

Esmer şeker ve vanilya kokuyor, tıpkı mükemmel pişmiş bir tatlı gibi, aynı anda hem yiyip hem de tadını çıkarmak istiyorum.

"Bahsettiğin normal bu muydu, Mouse? Çünkü buna alışabilirim," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Evet, tamamen bana ait olman hoşuma gidiyor. Normal bir çift olmamızı seviyorum. Bebek alışverişine ve randevulara gitmek istiyorum."

"Bunu daha sık yapacağız, söz veriyorum. Bir gün muhafızlara bile ihtiyacımız kalmayabilir. Sadece sen, ben, Q, Adela ve belki bir ya da iki küçük çocuk daha olacak."

"Daha fazla çocuk mu istiyorsun?" Ses tonundan şaşırdığı anlaşılıyor.

"Tabii ki. Ne kadar güzel olduğunu gördün mü? Şimdi seni böyle gördüğüme göre, çocuklarımızla birlikte şişmiş olmaktan başka bir şey olabileceğini hayal edebileceğimi sanmıyorum."

"Çok tatlı bebekler yapıyorsun," diye kıkırdıyor. "Ama hayatım boyunca hamile kalabileceğimi sanmıyorum. Şu anda perişan haldeyim ve daha önümüzde iki ay var."

"Her seferinde bir gün almaya ne dersin?" Başının arkasını öpüyorum ve o da dokunuşuma iç çekiyor. Dokunuşuma, sevgime o kadar tepkili ki, onun benim olması gerektiğini biliyorum.

Yemeği birlikte bitiriyoruz. Hareketlerimiz senkronize, sanki ikimiz de mutfığa aitmişiz ve her akşam yemek hazırlarken birlikte çalışıyormuşuz gibi ve belki de bir gün öyle olacak. Kontrolü bırakabilirsem, birinin aileme zarar vereceği korkusundan kurtulabilirsem... belki o zaman, bir gün, bir şekilde normal bir hayat yaşayabiliriz.

Mouse'u deri koltuğa yönlendiriyorum ve birlikte sarılıyoruz. Violet'in bebek partisini nasıl hazırladığından ve Mouse'un hâlâ alması gereken şeylerden bahsediyoruz. Bebeğimiz gelmeden önce onu en az bir kez daha sadece ikimiz alışverişe götürmem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Tavuğu fırından çıkardım ve iki tabak hazırladım. Birlikte yiyoruz, sessiz bir evde sadece ikimiz. Yemeğimiz bittiğinde, Mouse masayı toplamak üzereymiş gibi ayağa kalkıp tabağını kapıyor. Tabağı elinden alıyorum ve tekrar oturmasını işaret ediyorum.

"Şu anda bunun için endişelenmeyin. Bulaşıklar bekleyebilir. Hadi, sana bir şey göstermek istiyorum." Mouse'un elinden tutup onu arka bahçedeki verandaya götürmeden önce tabakları tezgâhın üzerine bırakıyorum. Yaz havası hâlâ sıcaktan yapış yapış ama serinlemeye başlıyor. Dışarıda biraz vakit geçirmek için mükemmel bir hava.

Fransız kapılarından geçip verandaya çıkar çıkmaz Mouse ona ne yaptığını gördü.

Şok geçirmiş gibi soluk soluğa kalıyor ve elini göğsüne götürüyor. "Xander... tüm bunlar da ne?"

"Beğendin mi?"

Derme çatma yatağı kaplayan büyük boy yastık ve battaniyelere bakıyor. Üstüne birkaç dış mekan ışığı astım ve alanın her tarafına çiçeklerle dolu vazolar yerleştirdim.

Çay ışıkları küçük su kaselerinin içine yerleştirilmiş, verandanın her tarafına yerleştirilmiş ve gökyüzünde asılı duran ayla birlikte, tüm mekanı umduğum kadar romantik bir görünüme kavuşturuyor.

"Bu çok güzel, Xander!" Güzel mavi gözleri yaşlarla doluyor ve yanaklarından aşağı süzülürken onları başparmağımla siliyorum.

"Ağlamak yok, Mouse. Bu gece benim için özel ve sadece burada benimle olduğun için değil. Özel çünkü aşkın kazanmasına izin vermeye karar verdim, sonsuza dek ve her zaman. Seni her zaman koruyacağıma yemin ettim ve her zaman korunup gözetilmeni sağlamanın bir yolu daha var."

Mouse, sanki bundan sonra ne olacağından emin değilmiş gibi çok yavaş göz kırpmıyor.

Cebimdeki yüzüğün ağırlığı şimdi ağır geliyor.

Ya hayır derse?

Aramız çok iyi ama hâlâ hayır deme ihtimali var.

Bu düşünce şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti. Duygularım üzerinde çalışıyor, yaşadığım acı ve öfkeyle başa çıkmaya çalışıyordum. İsteddiği gibi onu rahat bırakmıştım ve her geçen gün daha da yakınlaşmıştık ama ya istediği bu değilse?

"İyi misin? Hasta gibi mi görünüyorsun?" Mouse'un yüz hatları endişeyle doldu. Gülmek istedim... Bu anlarda bile ne kadar tatlı ve şefkatli olduğunu kanıtladı.

"Hiç kimseyi seni istediğim gibi istememiştim, Mouse."

Sanki anlıyormuş gibi başını sallıyor ama hiçbir fikri yok. Varlığının kalbimin atışını ne kadar sertleştirdiği ya da seks sırasında inlemelerinin ve yalvarışlarının beni ne kadar uçuruma ittiği hakkında hiçbir fikri yok. Bana ne yaptığına dair hiçbir fikri yok ve belki de aramızda böyle olması gerekiyor.

"Seni seviyorum Xander, ama bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin." Elleriyle ışıkları ve yatağı işaret ediyor.

"Oh, ama ben..." Sırıtarak elimi cebime attım. Kırmızı kadife kutuyu çıkarıyorum ve üstünü açarken önünde bir dizimin üzerine çöküyorum. Ne olduğunu anladığı anda elleriyle ağzını kapatıyor. Bakışları heyecan ve şokla genişliyor.

"Bana Bayan Rossi olma onurunu bahşeder misin, Mouse?"

"Sen... sen gerçekten ciddi misin?" Kelimeler dudaklarından dökülüyor ve gülümsemem genişliyor.

"Evet, gerçekten ciddiyim. Karım olmanı istiyorum."

Ve bir anda tekrar ağlamaya başlıyor. Gözlerinden kocaman ıslak yaşlar dökülüyor ve başını sallamadan önce eline doğru hıçkırıyor.

Uzanıp elini elime aldım.

Yüzüğünü özel olarak yaptırdım. Beyaz altın bir bandın üzerinde iki karatlık bir pırlanta. Violet sağ olsun, yüzük ölçüsünü tahmin etmek zorunda kalmadım. İnce yüzük parmağına geçirdim... ve ona tam oturduğunu görünce neredeyse iç geçirecektim.

Ben ayağa kalkmaya çalışırken, Mouse yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Kollarımı ona doluyor ve daha da yaklaşıyorum... karnını ezmeden ne kadar yaklaştırabilirim.

Tadı çok lezzetli ve onu çırlıçıplak soyup daha fazlasını, etinin her bir santimini tatmaktan başka bir şey istemiyorum. Dilim dudaklarının arasına giriyor ve beni daha sıkı kavıyor, elleri gömleğimin içine giriyor ve bunu ne kadar istediğini bana gösteriyor.

Alnımı onunkine yaslayarak geri çekiliyorum, bedenim titriyor. "Seni istiyorum, Mouse. Sana sahip olabilir miyim? Yıldızların altında seninle sevişebilir miyim?"

Mouse'un masmavi gözleri bana bakıyor. "Evet... evet, lütfen," diye haykırıyor, bir adım geri atıyor, elbisesinin eteklerini kavıyor ve yukarı, başının üzerine çekiyor. Kumaş yere düşüyor ve usulca kıkırdıyor, beyaz bir külot ve sütyenden başka bir şey giymeden karşımda duruyor. Üstte hiçbir şey yok, dantel ya da ipek yok, sadece düz beyaz külot ve eşleşen bir sütyen.

Karnı şişmiş ve göğüsleri kocaman, aldığı her nefeste kabarıyor. Yanakları pembenin sevimli bir tonuna dönüşüyor ve ben de üzerimdeki her giysiyi yere atarak soyunmaya başlıyorum.

Üzerimde sadece külotum varken bana uzanıyor ve bizi derme çatma yatağa doğru yönlendiriyor. Üzerine eğilip onu öpüyorum, benden aldığı her duyguyu ona veriyorum.

Parmaklarımın altında eridiğinde, külotunu sıyırıp çıkarıyorum ve parlayan amına bakıyorum. Benim için hazır, hem de fazlasıyla hazır. "Şu anda çok güzel görünüyorsun. Sanki sana sahip olduğum için dünyanın en şanslı piçiymişim gibi." Ona cevap verme şansı tanımıyorum. Bunun yerine, kremse kalçalarının arasına giriyorum, aralarına tam olarak sığabilmek için onları itiyorum.

Sonra ziyafet çekiyorum. Tadı dilimde patlıyor ve kalçalarını kavrayıp onu yerinde tutuyorum, tatlı amını yalıyor ve emiyorum. İnliyor ve parmakları saçlarıma batıyor, kilitleri çekiştiriyor, omurgamdan aşağı zevk perçemleri gönderiyor.

"Xander... Ben... Geliyorum..." diye haykırıyor ve ben dilimi onun dar girişinin etrafında döndürüyorum, patladığını hissedene kadar içeri ve dışarı dalıyorum. Serbest bırakılmasını kucaklıyorum ve boksörlerimi tekmeliyorum. Bu gece kontrolün kraliçemde olmasını istiyorum. Onunla tanıştığımdan beri her gün olduğu gibi bana sahip olmasını istiyorum.

"Buraya gel, Fare," diye emrediyorum, oturmasına yardım ederek. Biraz kafası karışmış görünüyor ama beni dinliyor. Tam onun olduğu yerde yatağı uzanıyorum ve zaten sertleşmiş olan sikimi aşağı yukarı okşuyorum. Bana bakıyor, beyaz dişleri dolgun alt dudağına baştan çıkarıcı bir şekilde batıyor.

"Tahta oturun kraliçem."

Mouse başını sallıyor, dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve yatağıın üzerinde sürünüyor. Bana ulaştığında, bir bacağıını benimkinin üzerine atıyor ve üzerime biniyor. Kalçalarını kavriyorum ve kendini kalınlığıma indirmesine yardım ediyorum. Amcığı sikimi santim santim yutarken ikimiz de birlikte inliyoruz.

Tamamen oturduğunda ve tüm aletim onun darlığıında kaybolduğunda, gözlerinin içine bakıyorum. Sütyenini açmadan önce köprücük kemiğine, boğazına ve göğsüne öpücükler konduruyorum. Bunu yapar yapmaz, ağır göğüsleri serbest kalıyor. Sert pembe meme uçlarından birini ağızıma alıyorum ve nazıkçe emerken dilimi etrafında döndürüyorum. Mouse sırtını dikleştiriyor ve göğüslerini yüzüme doğru daha da itiyor.

Ellerim vücudunun üzerinde dolaşıyor, ipeksi pürüzsüzlükteki teninin her santimine dokunuyor ve okşuyor. Kalçalarını ileri geri sallamaya başlıyor, ben göğüslerinin her birine eşit ilgi gösterirken bana sürtünüyor.

Hareketleri ilk başta kararsız ve biraz koordinasyonsuz, ama lanet olsun, bu durmak için çok iyi hissettiriyor. İçinde o kadar derindeyim ki ucumu hissedebiliyorum.

kanalın sonu. Ve onun üstüme oturmasının görüntüsü inanılmaz, göğüsleri tam yüzümde, emilmek için yalvarıyor.

Hareket etmeye devam ediyor ve bir ritim tutturmaya başlıyor. Birkaç dakika sonra kendinden daha emin bir şekilde hareket ediyor ve hızını belirlemesine, benden ne isterse almasına izin veriyorum.

"Kahretsin, Mouse, çok iyi hissediyorsun. Sikime bin, beni istediğin gibi kullan." Sözlerim onu cesaretlendiriyor gibi görünüyor, hızını artırdıkça, pantolonları ve inlemeleri daha yüksek ve düzensiz hale geldikçe tırnakları göğsüme kazıyor. Aşağı yukarı zıplıyor ve onu göğsüme çekiyorum, kalçalarımı yukarı doğru, derinlerine doğru iterken onu orada sıkıca tutuyorum.

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve yaz sıcağı tenime yapışıyor. Mouse anlamsız bir şeyler mırıldanıyor ama arada bir yerde adımı duyuyorum. İçime öfkeyle girdikçe, kalçaları durmak bilmeyen bir hızla içeri doğru hareket ettikçe nefes alışları soluk alışlarına dönüşüyor. Sonunda amcığı etrafımda kenetleniyor, duvarları sikimi o kadar sert ve sıkı sıkıyor ki kendi orgazmım oluşmaya başlıyor. Kalçalarını morartıcı bir güçle kavrayarak, taşaklarım sıkılaşıp bir araya gelmeden önce birkaç kez daha yukarı doğru itiyorum.

Zevk beni tüketiyor, vücudumdaki her sinir ucunda zonkluyor. Neyin yukarı ya da aşağı olduğunu söyleyemiyorum, sadece her şey kollarımdaki bu küçük kadınla başlıyor ve bitiyor. Kendimi onun derinliklerine boşaltırken yüksek sesle inliyorum. Kukusunun etrafımda kasıldığını hissediyorum, ikimizin de orgazmını ortaya çıkarıyor. Mouse iç çekiyor ve ben de yuvarlak karnını ezmeden onu göğsümde tutabilmek için biraz doğruluyorum.

"Seni seviyorum, Mousey." Yanağına sarıldım, aşkın güzelliğini şimdi anlıyor ve görüyorum. Bana bunu gösterdi. Bana en büyük hediyelerden birini verdi.

"Güzel, çünkü seni tutuyorum." Göğsüme sokulmadan önce bana uykulu bir gülümseme veriyor. Başımı gökyüzüne kaldırıp üzerimizde parıldayan yıldızlara bakıyorum ve hayatın bundan daha iyi olup olamayacağını merak ediyorum. Vücudunun yana düşmesine izin veriyor ve onu nazikçe yanıma yatırıyorum. Sonra yanımdan bir battaniye alıp üzerimize atıyorum.

"Evet, ben de seni tutuyorum, Mouse."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.